

Darius Mockus

Mintiregos metodai

Kaišiadorys, 2020

Mintiregos metodai
1-as leidimas

ISBN 978-609-475-511-8

© Darius Mockus, 2020

Turinys

LAISVĖS PSICHOVEKTORIUS 1

I. Pagrindinės mintiregos sąvokos 6

MINTIREGOS TEORIJA 6

GALIMI MINTIREGOS PRINCIPAI 10

PSIONIKA IR MINTIŽIŪRA 15

NUOTOLINĖ HIPOSTRATINĖ ŽVALGYBA 20

EZOTERINĖS SISTEMOS LENTELĖ 24

II. Modeliavimas mintižiūroje 30

MINČIŲ FENOMENOLOGIJA 30

PLANETOS MODELIAVIMAS 35

PERTEKLIUS CIVILIZACIJA 40

LINGVISTINIS MODELIAVIMAS 45

INSTRUKCIJA PRANAŠUI 49

III. Analitinė empatija 55

KOGNITYVINĖ MINTIREGA 55

Mintiregos rūšys 55

Kognityvinė mintirega ir kalba 57

Morfologinė sąmonė 60

EZOTERINĖ MINTIREGA 62

PROTO DEMISTIFIKAVIMAS 69

EMPATIJA 74

MINTIŽIŪROS MECHANIZMAI 78

IV. Tikroji mintirega 85

MINČIŲ SKAITYMO TECHNOLOGIJA 85

MINTIŽIŪRINIS SKENAVIMAS 89

Aplinkos skenavimo galimybės 89

Šių laikų žmogus 93

KAIP „UŽSIAUGINTI“ MINTIREGOS LAUKĄ? 98

Mintiregos šaltinio užsiauginimas 98

Pasyvi ir aktyvi mintirega 100

Mintiregos psichika 102

Šiek tiek fizikos 104
APIE ŠVIESĄ TAMSOJE 107

V. Nusikalstama mintižiūra 114

GAUJINIO PJUDYMO PSICHOLOGIJA 114

Kodėl tampama taikiniu 114

Teritorija ir horizontas 115

Maskuotės pavertimas faktu 116

Ar reikia šnekėtis su aplinkiniais 117

Sistemos sutvarkymas 118

OPERACIJA „PASIPRIEŠINIMAS“ 119

KAIP TAMPAMA TAIKINIU 127

Psichotroninis persekiojimas 127

Kas persekioja 130

Ką persekioja 133

Kodėl persekioja 136

KAIP KONTROLIUOJAMA VISUOMENĖ 137

NEURONUOSE PASLĖPTA VERGOVĖ 141

Smegenų veikimo principas 144

Socialinis kalėjimas 147

DIDŽIAUSIA VALSTYBĖS PASLAPTIS 149

NULINĖS KARTOS PSICHOTRONIKA 154

PIRMOS KARTOS PSICHOTRONIKA (1900-1925) 160

Laisvės psichovektorius

Labiausiai į akis krintanti psichinio pasaulio savybė yra jo nenutrūkstamas judrumas, kuris reiškiasi kaip informacijos poslinkis. Poslinkis įveda skirtumą tarp vieno taško ir kito, kuriuos galima sujungti kryptiniu vektoriumi. Šią psichikos savybę patogiu vadinti psichovektoriumi ir laikyti pagrindine žmogaus sąmonę apibūdinančia charakteristika. Nėra žmogaus neturinčio vienokio ar kitokio psichovektoriaus, negana to, tai būdinga visam gyvajam ir negyvajam pasauliui: savo rūšies psichovektorius turi gyvūnai, o daiktus apibūdina daiktovektoriai, kurie yra kažkas panašaus į daikto „psichiką“. Daiktovektoriai nėra vien judėjimo ar jėgos vektoriai, šio termino prasmė daug platesnė, artimesnė psichinių sąveikų pasauliui, nes jų pagrindas yra gelmėje esanti visų dėsnių visuma, kuri charakterizuoja tai, kaip daiktas pasirodo sąmonei.

Kiekviena psichika turi pagrindinį išeinantį psichovektorių ir didelį skaičių kanalų, kuriuose surinkinėjamos realizuojamų psichovektorių charakteristikos. Visa kanalo struktūra sudėtinga, o pateikiamas variantas yra labai supaprastintas. Kanalas realizuojamas pradėdant nuo kokios nors išrinktos logikos, kuri lokalizuota vienoje ar kitoje psichinėje funkcijoje. Išrinkus logiką, jai suteikiama energija, reikalinga kanalo psichovektoriaus projekcijai. Išrinkus logiką ir paskyrus energiją psichovektorius turi būti surištas, suteikiant jam psichoformines ir lingvoformines charakteristikas, tinkamas vidinei ir išorinei sąmonės fenomenologijai. Atlikus visus šiuos paruošiamuosius darbus eina paskutinė stadija, vadinama psichovektoriaus sklaida. Psichovektoriai skirti kitiems žmonėms, kurie turi psichologinį imlumą tokiam poveikiui. Jie gali veikti žmogaus protą, emocijas, atmintį ir t.t. Tam reikalingas gebėjimas suprasti tai, ką psichovektorius perduoda.

Skirtingi žmonės, taip pat jų grupės, paprastai turi priešingos krypties psichovektorius ir yra konflikto situacijoje. Konfliktas

verčia kariauti, naudojantis visais psichiniais ir technologiniais resursais. Kiekvieno žmogaus tikslas yra besipriešinančio psichovektoriaus apsikimas, paverčiant jo psichovektorių savo psichovektoriaus pratęsimu. Tokio triuko sėkmė priklauso nuo galios, nuo sugebėjimo surinkti galingą logiką, sukonzentruoti didelę energiją ir ją paskleisti. Galia pradeda kauptis iš pradžių nuo nedidelių pergalių, kurios leidžia surinkti savo „komandą“, kuri, savo ruožtu, dirba savo vietose, pratęsdama psichovektorius naujai prijungtais žmonėmis, kurie sutinka sekti pagrindinį psichovektorių. Čia galimybių yra daug ir ne visos jos būna nuoširdžios, nes viliojama ne vien protu, bet ir karjera, turtu, patogiu gyvenimu, privilegijomis ir pan. Už visas šias dovanas tereikia paklusti, atidirbant ideologiniame fronte.

Šis principas galioja ne vien kasdienybėje ar darbuose, bet ir kuriant civilizacijos pamatus. Šiuo atveju psichovektorius sujungia taškus, vadinamus teorija ir technologija. Psichovektoriaus šaknis yra „teorija“, aiškinanti žmogų ir pasaulį, kurią pragmatizavus sukuriama „technologija“, kaip įrankis skirtas siekti kokiam nors tikslui. Technologija gali būti dviejų rūšių: suteikianti formą, bet nerezultatyvį ir suteikianti formą bei rezultatyvį. Senovėje buvo naudojamos maginės ir okultinės teorijos, kurios kai kuriais atvejais tapo didelių religinių judėjimų pamatu. Didžioji istorijos dalis buvo formuojama tokių psichovektorių, kurie išliko nepakitusiomis formomis iki šių dienų. Kita didelė psichovektorių atšaka yra mokslinės teorijos, paverstos formą suteikiančiomis bei rezultatyviomis technologijomis. Rezultato siekia visi, tačiau efektyvumu mokslui prilygti negali niekas; visi nemoksliniai psichovektoriai yra tik formos nešėjai, kurie įdeda į sąmonę pavidalus, neatitinkančius tikrovės sandaros.

Kiekvienoje psichovektoriais pagrįstoje sistemoje yra hierarchija, reiškianti, kad yra galingiausi psichovektoriai ir silpniausi psichovektoriai, tarp kurių įsiterpia tarpinė grandis. Kažkokia dalis yra „laisvųjų“ sąmonių, kurios įmestos į tokią

aplinką, kurioje iš visų pusių vyksta „puolimas“, savo tikslu turintis tave asimiliuoti, paversti savo resursu. Laisvosioms sąmonėms sukuriama tokia aplinka, kurioje visos galimybės yra griežtai kontroliuojamos ir pakištinės, nes, jeigu žmogaus netenkina mokslinis pasaulėvaizdis ir jis siekia alternatyvų, randa ne tikrą alternatyvą, bet pakištą iš to paties centro. Tikslas yra neleisti žmonėms susikurti savo individualaus kelio, kuris vestų į tikrą išsilaisvinimą; visi pakišti variantai nukreipia nuo to į klystkelius, kuriuose žmogus klaidžioja visą gyvenimą, švaistydamas savo galimybes.

Žmonių psichovektoriai skirstomi į labai smulkius, buitinius ir į civilizacinius, valdančius visą planetą. Civilizaciniai psichovektoriai turi būti galingi ir asmeniškai, ir turi turėti didelę armiją aptarnaujančio, pagalbinio personalo, kurio darbas daryti poveikį žmonių sąmonėms, paverčiant juos paklusniais įsakymų vykdytojais. Tam pasitelkiami įvairūs propagandiniai triukai, kuriama „tiesos“ diktatūra, kuri sąmonėje sukuria galingą iliuzijos matricą. Reikalaujama paklusti ne fiureriui, bet tiesai, kurią fiureris turi ir valdo, nes tiesai „turi būti paklustama“. Jeigu nepaklusti tiesai, tampa melu, netiesa, pasidarai netikras ir nieko vertas. Tačiau „tiesa“ yra iliuzija ir kalėjimas, visų pirma todėl, kad jos niekas neturi, naudojamos tik imitacijos, kurių tikslas įstatyti sąmonę į paklusimo matricą įsivaizduojant, kad paklustama kažkam aukštesniam.

Žmogus gimsta su tuščia sąmone, kuri užpildoma iš aplinkos gaunama informacija. Šią valdant, galima formuoti sąmonių vystymosi kryptis. Tai, aišku, nėra taip paprasta, nes neįmanoma žmogaus įstatyti į 100 proc. virtualią realybę. Žmogus tiesiogiai susidurdamas su pasauliu gauna informacijos, kuri pradeda konfliktuoti su smegenų plovimui naudojamu pasaulio vaizdu. Natūraliai kyla abejonė, verčianti pačiam tyrinėti aplinką ir daryti savo išvadas, neatiduodant šios privilegijos kitiems. Kai laisvas žmogus pamato per daug tikro pasaulio, tampa pavojingu sistemai, nes jo galvoje būna subyrėjusi visa

propagandinė matrica ir jis žino didesnę procentą tikrosios realybės. Tokie žmonės paprastai išstumiami į užribį, izoliuojami, išjuokiami, apšmeižiami ir kitais būdais nukenksminami bandos akyse.

Civilizacijų pradžios dažnai siejamos su tam tikrais įvykiais ir žmonėmis, kurie laikomi civilizacijos steigėjais. Situacija paprasta nebūna, istorinių šaltinių trūksta ir tai dabartį pasiekia tik neįrodomų legendų pavidalu. Tačiau principas lieka tas pats – visi procesai turi turėti savo pirmuosius judintojus, kurie įrašyti į civilizacijos matricos algoritmą. Kiekvienas vėliau gimęs žmogus verčiamas civilizaciją garbinti įkūnytą tokiomis kertinėmis istorinėmis figūromis. Taip yra todėl, kad civilizacija turi turėti savo simbolius, nes ši pati sąvoka būna dabartyje išsklaidytą į daugybę daiktų, procesų ir veiksmų, kuriuos garbinimo objektais paversi labai sunku. Steigėjo turėjimas šią problemą išsprendžia, ir jis arba išgalvojamas, jeigu nėra šaltinių, arba paimamas tikras.

Taigi psichovektorių turi atskiras žmogus, žmonių grupės, organizacijos, valstybės ir net visa civilizacija. Norint perprasti šių psichovektorių principus, reikia mokėti pažiūrėti į juos iš šono, kaip išoriniam stebėtojui. Taip pat reikia treniruoti savo psichikos atsparumą išoriniam poveikiui, kad net galingi civilizaciniai vektoriai ir matricos nesugebėtų tavęs įrėminti lingvoforminiuose ir psichoforminiuose ideologiniuose kalėjimuose. Bet reikia žinoti, kad valstybės organizacija tokią būseną laiko pavojinga, todėl labai lengva tapti jos persekiojimo taikiniu. Norint padaryti kultūrinio ar civilizacinio masto pradžią, reikia turėti labai galingą psichovektorių, o tai beveik neįmanoma – jeigu esi žemuose socialiniuose sluoksniuose tavo idėjas paprasčiausiai pavagia. Todėl patartina tokių idėjų nedemonstruoti net mintyse, nes mintys žiūrimos kaip filmas televizoriuje.

Reikia stengtis, kad sąmonė išliktų kuo švaresnė, nes gyvename informacinių šiukšlynų pasaulyje, kurio tikslas galvoje sukelti chaosą užtvindžius ją beverte informacija. Siekiant perprasti civilizacinio masto psichovektorių reikia mokėti atskirti pagrindinius dalykus nuo šalutinių ir pamatyti pačią esmę. Iš pradžių gali pasirodyti, kad pasaulis chaotiškas ir nepatvarus, tačiau iš tikro tai tik paviršius, viskas reglamentuojama pagal labai griežtą tvarką, kuri visus individualius psichovektorius sustato į jiems parinktas vietas. Atskirą psichovektorių reikia suvokti platesniame kontekste, nes iš tikro savarankiškai veikiančių šioje planetoje nėra nė vieno žmogaus. To galima nesuprasti, tačiau tai nereiškia, kad tavo gyvenimas neturi šeimininko, kuris primeta savo pasirinkimus.

Tie šeimininkai daug toliau pažengę negu rodoma oficialaus mokslo, tačiau žinios paprastam žmogui yra nepasiekiamos. Silpniausia žmogaus vieta yra jo vidinis minčių pasaulis, kuris užgrobiamas su intervencine substratologija, ir kol neišmoksime nukenksminti šį pranašumą, tol laisvės šioje planetoje neturėsime. „Mintiregos metodais“ noriu prisidėti prie tokio ginklo paieškų, kuriose viena kelio kryptis yra žinojimo sistemos sukūrimas, o kita – pradiniai sprendimai technologijos srityje. Tai, ką siūlau yra būdas atsiimti savo laisvę.

I. Pagrindinės mintiregos sąvokos

Mintiregos teorija

Tas momentas, kai minčių skaitymas ir perdavimas taps kasdienybe, nenumaldomai artėja. Todėl tam, kas neišvengiama gerai būtų pasiruošti iš anksto. Vienas iš pasiruošimo būdų yra žodyno apvalymas ir atnaujinimas. Apvalyti reikia nuo nelietuviškų žodžių ir juos pakeisti lietuviškais, o jeigu žodžio nėra, nes tariama, kad reiškinys dar neegzistuoja, jį sukurti. Šiame kontekste norėčiau pateikti savo pasiūlymus, nes su situacija esu šiek tiek susipažinęs, galiu teisingai „onomizuoti“ (įžodinti) tam tikras koncepcijas.

Plačiai paplitęs žodis „telepatija“, kuris yra skolinys iš graikų kalbos. Kažkodėl svetimžodis ilgą laiką tenkino „parapsichologų“ poreikius ir nebuvo didesnių pastangų šią koncepciją sulietuvinti. Mano siūlomas pakaitalas yra mintirega. Šis žodis nurodo gebėjimą regėti kito žmogaus mintis. Žmogus, turintis šį gebėjimą, gali būti vadinamas mintregiu. Esu šiek tiek tyrinėjęs mintiregos teoriją, mintiregio procesą ir mintiregio kai kuriuos metodus.

Šis gebėjimas gali būti natūralus arba technologinis – abiem atvejais naudojamas nuo minčių sklindančio signalo surinkimas, todėl tai yra aidų rinktuvo (AR) sistema. Aidų rinktuvo sukuriamos reprezentacijos turi turėti sąmonėje savo struktūrines vietas, kurias vadina „lankais“.

Mintiregos gebėjimas skaidomas į du elementus: a) mintiskaitą ir b) mintisiuntą. Šios dvi gebėjimo regėti mintis atšakos turi savo mokslus, kurie yra mintiskaitos mokslas, apibendrinantis visus minčių skaitymo metodus, kuriuos naudoja mintiskaitys. Analogiškai yra mintisiuntos mokslas, kuris aprašo mintisiunties procesą: būdus kaip surenkama siuntimui in-

formacija, kaip ji paruošiama perdavimui, ir kaip signalas pasiunčiamas išsirinktam gavėjui arba gavėjams. Žmogus atliekantis šį veiksma yra mintsiuntys.

Šie mokslai yra glaudžiai susiję su „telepatijos“ kalba, kuri turi kai kurių išorinės kalbos bruožų, bet yra labiau semantizuota, priklausanti ne nuo burnodaros, bet nuo mintidaros. Tam suprasti reikalingas minties mokslas, kuris išaiškintų minčių struktūrą, minčių genezę ir jų pritaikymą mintisiuntos procesui. „Telepatijos“ kalba labai svarbi tema, kuri iš dalies yra ištyrinėta, tačiau šių tyrimų duomenys slepiami nuo mintiregos gebėjimu neapdovanotų žmonių. Tačiau ilgai laukti nereikės ir ši klaida bus ištaisyta. Vėliausiai per dešimt metų. Kol viso to nėra, galima „pafantazuoti“, paeksperimentuoti su žodynėliais.

Noriu pristatyti dar vieną analogišką terminą mintižiūra, kuris daug kuo panašus į parodytus prieš tai, bet turi specifinį atspalvį. Aš siūlau mintižiūrą laikyti atskiru mintiskaitos atveju, kai skaitymas naudojamas tyrimo tikslu – pažiūrėti į žmogaus mintis ir ką nors atskleisti, išaiškinti. Tai, aišku, turės būti teisiškai reguliuojama, nes įsibrovimas į vidų be sutikimo turi būti draudžiamas. Kol tokios priemonės įslaptintos, nėra galimybių teisiškai sureguliuoti sritį, nes tam „ko nėra“ įstatymų niekas nekuria. Tačiau viskas neužilgo pasikeis.

Mintirega pasauliui atvers naują dimensiją, kuri pakeis tiek visuomenę, tiek žmonių psichologiją. Pasislėpti nuo „perskaitymo“ bus įmanoma tik turint galingą organizuotą sistemą, kuri apsaugos nuo visų mintskaitynių tyrimų. Bus sistema kaip to išreikalauti teisiškai, tačiau vis tiek bus grupelė, kuri kontroliuos sistemą ir bus virš jos, žemiau esantiems nepasiekiami. Tai problema, nes sudaro galimybę manipuliacijoms, tačiau struktūriškai to išspręsti neįmanoma, viskas priklauso tik nuo žmonių sąžiningumo.

Šios sistemos technologizavimas gali įgauti neigiamas formas, pavyzdžiui, visus žmones prijungus prie tinklo ir realiuoju laiku skaitant visas jų mintis. Tie, kas bus šio tinklo valdovai, turės absoliučią valdžią, nes nebus įmanoma paslėpti jokio sąmokslų teisėtai ar neteisėtai pasipriešinti elitui. Tada nebus jokių priemonių pakeisti valdžią. Įsiviešpataus absoliutizmas. Kaip reikalai vystysis priklausys nuo starto pozicijų, į kokias rankas papuls tokios galimybės. Jeigu tai nebus aukštos moralės žmonės, žmonija gali atsidurti nepavydėtinoje padėtyje. Vienų „nusikaltimai“ bus tą pačią akimirką išaiškinami, o kiti visą laiką keliais žingsniais bus priekyje. Iš dalies taip yra ir dabar, naudojant tradicines priemones, bet ateityje situacija gali susiklostyti dar griežtesnė.

Šitaip visuomenė pasidalins į atviras zonas ir uždaras zonas. Atviros zonos bus totaliai kontroliuojamos, o uždaros neperšviečiamos. Esant atviroje zonoje nebus įmanoma suorganizuoti jokios pasipriešinimo jėgos, nes viskas bus užkertama pačioje užuomazgoje. Todėl situaciją reikia labai atidžiai stebėti, daryti viską, kad taip neatsitiktų.

Joje yra dvi pusės, kurias vadinu 1 klase ir 3 klase. Sąveikos reiškiasi per du kanalus – galimybių ir faktų. Galimybės prieinamos visiems, bet jos rodo tik neapibrėžtus žemėlapius, kuriuose kokia nors situacija gali būti, o gali ir nebūti. Faktas visada yra arba taip, arba ne. Taigi uždari ir atviri yra lygūs galimybių kanale, bet faktų kanale galių santykis išbalansuotas. Mintregys mato visą gelmę faktų lygyje, tai yra aprėpia visus tris horizontus. Nemintregys mato tik pirmą horizontą, kuriame vaikšto paviršiniai „akių kūnai“. Informacija gaunama per išorinę kalbą. Vadinasi iš jo pusės atsiranda neapibrėžtumo sritis, kurią jis gali tyrinėti pagal žemėlapius, analizuodamas, spėliodamas. Dėl šios priežasties faktais paverčiamos galimybės, kurios konkrečiai neapibrėžtos.

Iš kitos pusės, mintregiai šią neapibrėžtumo sritį taip pat siekia kontroliuoti, kad 3 klasė nepadarytų netinkamų analitinių išvadų. Todėl dirba šioje vietoje su savo dezinformacija. Taip iš vienos pusės gaunamos „sąmokslų teorijos“, o iš kitos „priedangos versijos“. Todėl dėl šios srities reikia labai atkakliai kovoti, kad nekontroliuojama ji nevirstų 1 klasės nusikaltėlių prieglobsčiu, kuriame jie save vaizduoja „gražiais žmonėmis“.

Dirbti šioje vietoje reikia labai rimtai, nes net negebant rinkti tikrų faktų, galima neapibrėžtumui padaryti labai rimtą spaudimą. Tam panaudojami galimybių žemėlapiai, teorijos. Galima pasitelkti mintiregos teoriją, mintiskaitą, mintisiuntą, minties teoriją. Taip pat galima bandyti pratęsti pirmame horizonte surinktą paviršiaus informaciją, kuri į sąmonę patenka per akis. Akys užfiksuoja daug svarbių faktų, ir tik pervesti į kalbą jie gali atrodyti nereikšmingi, nes žodžiai, kuriais jie išreiškiami, nedaro didelio įspūdžio.

Galimybes galima žiūrėti dviejose vietose, pasaulio vaizdiname modelyje ir kalboje, kurioje galima išskleisti visą gramatiką, visą žodyną ir sujungus su pirmo horizonto informacija, patirtimi, ieškoti labiausiai tikėtinų pasirinkimų. Surinkus viską kas prieinama, tai sudedama į neapibrėžtumo sritį ir priedangos versijoms, kurios ateina iš 1 klasės, turinčios mintiregos galimybę, galima padaryti labai rimtą spaudimą. Jeigu žinai, kad esi skenuojamas, tada turinį, kuriuo disponuoja uždaros zonos, dar lengviau atspėti – tas turinys yra tavo mintys, kurios naudojamos kaip įvesties duomenys, prieš kuriuos ruošiamas koks nors veiksmų planas.

Mintirega ateinančiais dešimtmečiais bus pats svarbiausias technologinis išplėtimas, kuris pradės tikrą, naują transhumanizmo erą. Tai pakeis žmonių psichologiją ir visuomenės sandarą, atsiras sąmonių kolektyvai, integruotos sąmonės, bus kitaip matuojamas intelektas, kuris vadinsis telepatilektu. Aišku, didžiausia problema yra galios santykiai, teisinis sureguliu-

vimas, taip pat nemažiau svarbu bus iš naujo apibrėžti nusikaltimo sąvoką – ar vien pagalvojimas bus laikomas baustina veika. Kokio tipo pagalvojimai, net jeigu jie piktybiniai, bus legalūs, o už kokius bus galima susilaukti bausmės. Taip pat bus svarbus jau minėto neteisėto įsibrovimo klausimas, privedimas šitaip įsibrovus žmogaus prie beprotybės. Juk aišku, kad esant svetimiems žmonėms tavo galvoje ir neturint galimybių atsijungti – labai apsunkinamas gyvenimas. Šunsnukių, kurie praktikuoja patyčių sportą netrūksta ir dabar. Kas bus kai taps įmanoma mintižiūra? Kyla labai daug klausimų.

Galimi mintiregos principai

Žodis „telepatija“ visiems gerai žinomas, nors dauguma jį asocijuoja su moksline fantastika ar ezoterika ir nelaiko jos realiai egzistuojančiu reiškiniu. Šį žodį į vartojimą 1882 m. įvedė vienas iš draugijos „Society for Psychic Research“ įkūrėjų F. Myers; anksčiau šis hipotetinis reiškiny buvo vadinamas „minčių perdavimu“. Lietuviškai šį reiškinį siūlau vadinti mintirega, kurią dar smulkiau galima skirstyti į mintisiuntą ir mintiskaitą. Kol kas tokio termino poreikis nėra didelis, tačiau jau ne už kalnų komercinės technologijos, kurios padarys „minčių matymą“ įprastiniu, kasdieniu dalyku.

Mintirega yra gebėjimas bendrauti mintimis, kuris rodo aukštesnį gyvūno arba dvasinės būtybės išsivystymo laipsnį, todėl natūraliai buvo pradėtas naudoti ufologijos kontekste kalbant apie ateivių gebėjimus. Ateivis įsivaizduojamas kaip labiau dvasiškai ir technologiškai pažengęs, ir į pažangių sugebėjimų sąrašą įprasta įrašyti mintiregą. Ši idėja pirmiausiai atsirado fantastinėje literatūroje, o paskui perėjo į ufologiją, kuri tvirtina užsiimanti realių kontaktų tyrimu. Kita sritis, kurioje ši tema yra įprasta, yra ezoterika. Yra tvirtinančių, kad tai prigim-

tinis žmogaus gebėjimas, kuris iš jo buvo atimtas susiaurinus žmogaus sąmonę. Tačiau tam tikrais metodais atstačius savo natūralią būklę, įveikus gabumo lobotomiją, gebėjimą galima atgauti.

Pabandykime pažiūrėti į šį reiškinį iš arčiau ir įvertinti mintsiuntinio kontakto galimybes su ateiviais, taip pat mintiregą tarp žmonių ir mintiregą tarp žmogaus bei gyvūno.

Pirmiausiai reikia atkreipti dėmesį, kad mintirega yra kalbėjimo arba bendravimo sistema, tik turinti kitokį pagrindą negu įprastinė kalba. Todėl mintisiuntai ir mintiskaitai būtini kalboje naudojami organai: „mintsiantinė burna“, siunčianti informaciją ir „mintsikaitinė ausis“, ją priimanti. Bet tai turi vykti ne akustiniu, o kitokiu principu: elektromagnetiniu arba naudojant kitokią nežinomą energiją. Gamtoje pavyzdžių, rodančių, kad gyvūnas informacijos perdavimui naudotų elektromagnetines bangas – nežinoma, tačiau iš principo tai nėra neįmanoma. Nors mintiregą suprasti kaip kalbos atmainą nėra įprasta, iš esmės tai yra tik kitoks komunikavimo būdas. Tai, žinoma, nėra visiškai tas pats kas ir akustinė kalba, nes daroma prielaida, kad mintiregoje per informacijos nešėją perduodama pati minties forma, kaip ji pasirodo žmogaus sąmonei. Tai yra mintis nekonvertuojama į jokią kitą kodą, į jokus nuo minties suvokinio skirtingus „žodžius“. Nors galimi variantai kai bendraujant tokiu būdu, vidinis sąmonės turinys transformuojamas daugiau, bet signalo perdavimas vis tiek būna egzotiškas ir labai neįprastas.

Elementariame lygmenyje ateivis neturėtų skirtis nuo žmogaus, jeigu jis yra organinės kilmės, o ne kokia nors transdimensinė būtybė. Jis turėtų būti sudarytas iš ląstelių, audinių ir organų, sujungtų į sistemas organizme. Audiniai paskirstyti į funkcijas – nuo apsauginės, medžiagų apykaitos iki informacijos apdorojimą vykdančių audinių, tokių kaip smegenys. Audiniai gali būti specialiai suformuoti keitimuisi informacija

ir nesuformuoti. Pavyzdžiui, smegenų audinys tiesiogiai minčių perdavimui kaip mintsuontinė burna nėra suformuotas, nors informacinis procesas jame vyksta ir į išorę skleidžia energiją. Galima įsivaizduoti, kad ateiviai, ar anapusinės būtybės, turi mintsuontinę ausį, kuri gali skenuoti informacinį procesą, net jeigu jis nepritaikytas informacijos perdavimui. Tai, žinoma, nereiškia, kad mintiregos „organas“ būtinai turi būti fizinis. Visai įmanoma, kad savo „dvasinėje“ dalyje, kuri labai mažai ištyrinėta, mes turime dvasinius organus, per kuriuos taip pat įmanoma sąveika. Kol kas faktas tas, kad ši žmogaus dalis – visiškai neištyrinėta. Gal būt todėl, kad ji neveikianti, išjungta.

Tačiau tai įmanoma padaryti ne tik natūraliai, bet ir technologiskai, pavyzdžiui, naudojant magnetinio rezonanso tomografiją, kuri parodo audinio viduje vykstantį energetinį-informacinį procesą, kurį, žinant smegenų žemėlapi, galima asocijuoti su sąmonės turiniu. Tai yra technologinė „mintsuontinė ausis“, kuri yra sukurta ir įmanoma. Galima įsivaizduoti biologines rūšis, kurios turi natūralų, biologinį į organizmą integruotą tomografą ir savo jutimuose mato kitų organizmų elektrinį neuronų aktyvumą. Tokiu atveju mūsų kūnas, ypač smegenys, atrodytų kaip pagamintos iš stiklo ir permatomos kiaušiai, ir būtų galima matyti vidinius energijos pliūpsnius, informacijos tekėjimą ir iššifruoti jų prasmę. To biologinių pavyzdžių nėra, tačiau tai neprieštarauja jokiems dėsniams ir iš principo mokslo nedraudžiami. Ypač daug žadantis technologinis šio klausimo sprendimo būdas, vadinamasis žmogaus hipostratų atidarymas. Mintirega būtų kažkas panašaus į hipostratų regėjimą, nes mintis yra įprasta akimi nematomoje hipostratoje.

Kita mintiregos ryšio pusė yra informacijos perdavimas į nesuformuotą informaciją priimti audinį, arba kitaip sakant – „mintsuontinė burna“ veikianti be „mintsuontinės ausies“. Tokia galimybė technologiskai yra įrodyta – norint sukelti funkciją, reikia sužadinti neuronų grupės depolarizaciją. Tai gali

atrodyti labai sunku, bet turint omenyje, kad neurono dydis yra 4/1000 milimetro, tai neturėtų atrodyti neįmanoma ir tai daroma su implantais bei elektrodais. Klausimas – ar ateiviai gali turėti tokią biologinę trigerinimo sistemą, su kuria galėtų veikti į imtuvą nesuformuotą smegenų audinį. Visi energetiniai procesai natūraliai spinduliuoja informaciją į aplinką, bet tai tik šalutinis, o ne pagrindinis audinio produktas. Gali netyčia taip atsitikti, kad kažkokiu nežinomu būdu nesuformuotas į siūstuvą audinys sugeba susirišti su nesuformuotu į imtuvą audiniu ir perduoti/priimti informaciją.

Natūraliame organizme tokios galimybės žmogui skamba iš tiesų neįtikėtinos. Tačiau jos nėra tokios neįtikėtinos technologiskai, nes visai įmanoma technologinėmis priemonėmis nesuformuotą į funkciją audinį paversti technologine „mintsiuntine burna“ ir technologine „mintskaitine ausimi“. Ateivius įsivaizduojame kaip labai technologiskai pažengusius, todėl didelė tikimybė, kad jų mintirega yra technologinė. Taip pat, esu įsitikinęs, ir netgi turiu liudininko statusą, kad tai yra pasiekę žmonės, kurie sukūrė priemonės leidžiančias skaityti ir perduoti mintis bendrąja prasme, t. y., visą sąmonės turinį per visą sąmonės plotą. Tai gali atrodyti neįtikėtina, tačiau tuo greitai galėsime įsitikinti, nes kompanija „Neuralink“, įsteigta Elono Musko, žada paskelbti naujos informacijos apie savo kuriamą produktą, kuris leis smegenis/sąmonę sujungti su kompiuteriu.

Jeigu kontaktas vyktu su ateiviais, kaip pilnos, biologinės mintis regėti gebančios rūšies, tos galimybės turėtų būti pritaikytos prie žmogaus smegenų, vadinasi žmogus šiam tikslui ateivių turėtų būti visapusiškai ištyrinėtas. Tačiau, kad biologinė mintirega tarp žmonių ir ateivių būtų suderinama – tikimybė labai maža. Jeigu toks mintiregos gebėjimą turintis ateivis ir bandytų perduoti kokį nors signalą, žmogus neturėtų mintskaitinės ausies ir nemokėtų mintiregos kalbos naudojamos ateivių, todėl susišnekėjimo tikimybė būtų nulinė. Taip

ypač būtų tuo atveju, jeigu mintirega būtų tik kitokio tipo kalba. Aišku, mintsiončiui sugebant tiksliai perduoti savo minties struktūrą, jeigu ta mintis labiau susijusi su jusliniu vaizdu, suprasti mintis kaip vaizdinius būtų įmanoma, tačiau ateiviška semantika be specialaus pasiruošimo būtų visiškai neįkandama.

Taigi konstatavus sėkmingą mintsiontinio kontakto atvejį, reikia neatmesti galimybės, kad tai kontaktas su žmonių organizacijomis, kurios naudoja slaptas pažangias technologijas, bet priedangai apsimetinėja ateiviais. Tokia galimybė įmanoma atmetus psichinio sutrikimo atvejus. Šios technologijos, o gal natūralūs žmogaus gebėjimai, ypač tikėtinos atitrūkusioje civilizacijoje, kuri valdo mūsų planetą ir kurioje gyvena tikri, pilni, t. y., neapriboti žmonės, galintys kontaktuoti su civilizacijomis, esančiomis už mūsų planetos ribų. Apie šią planetos sandarą jau rašiau tekstuose „Giluminė valstybė“, kuriuose, jeigu domina, galima susipažinti su apibendrintu mūsų planetos santvarkos vaizdu. Kiekvienoje valstybėje yra antstatas, kuris susijęs su atitrūkusia civilizacija ir kontroliuoja vietinį „rezervatą“. Mano gyvenimas turėjo šiokių tokių sąlyčių su šiuo vietiniu viršvalstybiniu antstatu. To dokumentais įrodyti negaliu, bet laikui bėgant tai vis labiau matysis iš pateikiamos informacijos.

Atsisakant tirti mintsiontinius kontaktus, neištiriamas didelis kontaktų su ateiviais ir pažengusiais žmonėmis skaičius. Deja, jų ufologai, konspiracijų tyrinėtojai, ezoterikai nemėgsta todėl, kad beveik nėra objektyvių priemonių juos tirti. Tai būtų įmanoma vieninteliu atveju, jeigu mintsiončiai atsiskleistų perdavinėdami realią, unikalią informaciją. O tai – mažai tikėtina.

Psionika ir mintžiūra

Šiame skyrelyje supažindinsiu su kai kuriais praktiniais psionikos aspektais. Tai nelietuviškas terminas, kuris lietuviškai galėtų vadintis mintžiūra. Psionika yra mokslas apie psioninių sugebėjimų naudojimą, tarp kurių yra mintisiunta ir mintiskaita. Žmonės turintys tokių gebėjimų vadinami psionais arba mintžiūriais. Šis terminas yra dviejų žodžių junginys: gr. psy(che) (siela, psichika) ir (elektr)onika. Iš esmės, jis reiškia dvasinės ir fizinės materijos valdymą naudojant savo sąmonę. Tai įvairūs paranormalūs reiškiniai sukelti savo mintimis. Psioniniai efektai gali būti labai įvairūs, bet vienas iš jų vadinamoji mintirega, kuri šiame skyrelyje bus pagrindinė tema.

Pradėkime nuo to, kokia mintžiūros eros nauda ir pavojai. Šis gebėjimas reiškia, kad žmogus bus matomas per visą sątvaro spektrą, per visas sąmones, taip kaip jis mato pats save. Kitas žmogus matys jus taip, kaip matote save patys. O tai reiškia, kad turės apie jus tokią pačią informaciją, kokią turite jūs. Kuo tai gresia – akivaizdu, visos informacijos turėjimas suteikia pranašumą, o kitą žmogų daro pažeidžiamą. Kada tai aktualu? Pavyzdžiui, tada, kai fasadas neatitinka vidaus ir žmogus demaskuojamas. Arba tada, kai mintžiūrys turi blogų kėslų žmogaus atžvilgiu ir naudodamasis pilna informacija gali surengti pasalas. Gyvename konkurencinėje visuomenėje, kur reikia žaisti strateginius žaidimus, o mintžiūrys iš anksto perkanda visus jūsų ėjimus ir šiuo žinojimu pasinaudoja apžaidimui. Tai ypač pavojinga kai mintirega yra vienpusė. Tačiau, jeigu šių problemų nėra, atvirumas per visą spektrą leidžia geriau pažinti ir suprasti vienas kitą, nelieka problemų ir konfliktų, kylančių dėl nesupratimo.

Dabar paaiškinkime kokie yra projekcijos vieno žmogaus į kitą principai mintreginiu ir nemintreginiu atveju. Norint suprasti kaip tai veikia, reikia būti susipažinus su mano žmogaus samprata, su keturnare sąmonių sandara ir trimis žmogaus

aukštais, kuriuose realizuojama jo esmė. Trumpai šiuos dalykus pakartosiu. Žmogus sudarytas iš keturių sąmonių, kurios susikerta centre, vadinamajame kūno homunkule. Tai yra priekinė sąmonė – supantis pasaulis; galinė sąmonė – mintys, vaizdiniai, atmintis; emocinė sąmonė, kuri veikia viršutinėje kūno homunkulo dalyje ir centrinė sąmonė, kuris yra pats kūno homunkulas. Per priekinę sąmonę suvokiamas grožis, per galinę sąmonę – prasmė, per centrinę sąmonę – malonumas, o per emocinę – laimė.

Įprastinis atvejis yra toks, kai kitas žmogus sąmonėje pasirodo tik savo fasadine dalimi, projektuodamas tik dalį savo spektro informacijos. Turime akių-garso projekciją į priekinę sąmonę, taip pat galimos taktilinės projekcijos į centrinę sąmonę. Šie variantai ir sudaro kito žmogaus fasadą. Mums atrodo, kad, laimei, fasade matoma ne viskas, nes giliosios spektro dalys lieka paslėptos, tokios kaip emocijos, mintys, atsiminimai ir pan.

Į savo fasadą kito žmogaus galvoje kiekvienas darome nepriklausomas projekcijas – išvaizdą, mikrojudesius, kūno kalbą; priklausomas projekcijas – šnekėjimas, elgesys, gestai, mimikos ir sau pasilaikome užlaikytas dalis. Nepriklausomos ir priklausomos tai tos, kurios nepriklauso arba priklauso nuo žmogaus valios. Tai yra, turime dalį, kuri projektuojama nepriklausomai nuo mūsų valios ir yra dalis, kur mes valingai renkames ką projektuoti iš savo galinės sąmonės: paviešiname kai kurias savo mintis, jausmus, centrinės sąmonės būsenas ir t.t. Bet yra daug dalykų kurių neviešiname, kuriuos pasilaikome sau.

Taigi mintžiūra susideda iš dviejų dalių: žmogaus fasado skaitymo ir giliųjų dalių skaitymo. Mintžiūrys turi skaityti fasadą ir žiūrėti kas nepriklausomai nuo žmogaus valios projektuojama į jį. Tai išvaizda, kuri suteikia daug informacijos apie minčių būklę, nevalingos emocijų projekcijos, centrinės

sąmonės būsenų projekcijos, tokios kaip nuovargis, minčių, nuostatų, pažiūrų pasireiškimas per elgesį ir mimikas. Tada mintžiūrys fasade gali skaityti priklausomas projekcijas, kuriose matosi žmogaus valia kažką kitiems parodyti savo fasade, kito žmogaus sąmonėje. Tai svarbu todėl, kad žmogus dažnai pasako daug daugiau, negu tiesiogiai fasade matosi, tai yra, dalykus, kurių pats gerai nesupranta, kurie kyla iš neįsąmonintos pasąmonės. Tai pokalbių temos, rengimosi ir elgesio stilius, kuriuo kažką norima pasakyti apie save, kažkaip save pateikti. Ir pagrindinė mintžiūrio darbo vieta yra užlaidytų dalykų atskleidimas per visą žmogaus sąmonių spektrą, kurios neprojektuojamos į fasadą.

Kaip daromas giliųjų žmogaus sąmonių nuskaitymas? Be tikros natūralios arba technologinės mintžiūros yra kognityvinė, kurioje naudojamas žemėlapių ir trajektorijų juose metodas. Kiekvienas žmogus sudarytas iš žemėlapių, jį turi kiekviena sąmonė, pradedant nuo priekinės, kur žemėlapis yra planetos paviršius, kurio pavyzdžius kiekvienas turime savo galvoje. Žmogus juda šiame žemėlapyje ir surinkinėja jame kokią nors trajektoriją kaupiamojoje sąmonėje: tai vietos, įvykiai, situacijos ir pan. Žemėlapis yra universalus kiekvienam ir žemėlapiais sutampa visi žmonės, skiriasi tik individualiomis trajektorijomis, kurios susikaupia atmintyje ir vadinamos gyvenimo biografija. Taip pat yra kognityviniai žemėlapiai, kuriuose surinkinėjamos minčių trajektorijos, kurios irgi individualios. Pilna kalbos lingvistinė struktūra yra žemėlapis, o konkrečios kalbinės konstrukcijos naudojamos mintyse yra trajektorijos.

Kaip pasinaudoti žemėlapiais – akivaizdu. Didelė dalis žmogaus proceso yra reakcijos į ką nors: reaguojame į aplinką, objektus, situacijas, žmones, kurie apibrėžia reakcijų turinį. Tame dalis yra universalių, dalis individualių dalykų. Todėl užsiimant žmogaus mintžiūra, jį reikia mąstyti kontekste, situacijoje, aplinkoje, kuri į galinę sąmonę įdeda turinį.

Žinoma, vien spėliojimu viso biografinių trajektorijų turinio rekonstruoti neįmanoma. Tačiau galima matyti žmogaus fasadą savo priekinėje sąmonėje, papildžius jo vaizdus vidiniais galinių spektro dalių žemėlapiais ir bent kai kuriomis trajektorijomis. Tai lengva kai žmogus gerai pažįstamas arba kai jis yra žinomas, nes pats atsiskleidžia arba yra atskleistas. Ypač daug duomenų apie kiekvieną žino valdžia ir jiems labai nesunku užpildyti užlaikomas žmogaus vidines dalis, kurios kitiems gali būti nežinomos. Tačiau iš principo šie dalykai, privati duomenys, turi būti laikomi paslapyje, tačiau mafija beveik niekada šio reikalavimo nevykdo ir savo pranašumais naudojasi prieš žmones.

Jeigu mintižiūra reali, ne kognityvinė, galinės spektro dalys atskleidžiamos instrumentiškai, parodomos sau taip, kaip pilnas žmogus matomas iš vidaus. Technologijoje tai yra technologinės ausies principas, kur gnostinės struktūros nuskaitomos mintižiūros instrumentais. Gal būt tai gali ir pats žmogus, skenuojant arba surenkant fasadus ne su savo priekiniu, bet galiniu pirmapradžiu kūnu. Kol kas tokia galimybė laikoma neįrodyta, bet gali būti paprasčiausiai pavergtame žmoguje slopinama. Realios mintižiūros atveju, visada matomos individualios realizacijos bei trajektorijos ir nereikia naudoti jokių žemėlapių sistemos.

Ar tai gerai, ar blogai – susilaikau nuo vertinimo. Dažniausiai blogai būna tada, kai žmonės yra nelygiose sąlygose ir mato vieni kitus nevienodu matymu. Vieni mato visą spektrą, kiti tik fasadus ir pasislėpę žmonės turi manevro laisvę per nepasiekiamą, užlaikytą informaciją. Įprastiniuose fasaduose susiformavo gana pakenčiama kultūra, kur visi viešumoje priverčiami laikytis tam tikrų elgesio normų. Tačiau mintižiūra nevieša, giliosios spektro dalys valdžioje esančių žmonių neviešos, ir kai jie šitaip atidaro kito žmogaus gelmę, fasadui prideramų elgesio normų nelieka, jų nepaisoma. Tokia taktika labai dažnai taikoma žvalgyboje, kuri šią galimybę naudoja žmo-

gaus triuškinimui vykdant psyopą, psichologinę operaciją, kurios metu nelieka jokio kultūringo elgesio normų atvertoje žmogaus sąmonėje. Todėl šioje vietoje būna aktualios etikos problemos.

Mintregių bendruomenė be aukštos išvystytos kultūros – neįmanoma, ji iš karto žlunga, nebent tai vergų ir biorobotų bendruomenė. Tai blogiausias atvejis – mintiregos ir vergovės junginys, kai pasinaudojant mintirega visuomenė pavergiama. Raginu žmones nebijoti tokio „atidarymo“, nes iš tikro tai ne toks jau didelis pranašumas, ir šokdinti bei terorizuoti ne visada įmanoma. Bet, žinoma, naudojama bendrai su teisės sauga, kai įvedamas koks nors drakoniškas įstatymas, specialiai kvailas – žmonės galvose šnipinėjami bei terorizuojami. Tai vergovinėje mintižiūroje gana gudru, bet irgi nėra neįveikiama. Tačiau tam reikia masinio pasipriešinimo arba masinės alternatyvos, kad negalėtų sudoroti po vieną. Gali pradėti statyti koncentracijos stovyklas tokiems atvejams, bet tokios sistemos pavaizduoti kaip „gražios“, o save kaip „gražius žmones“ neįmanoma.

Ir paskutinis atvejis yra mintižiūra prieš mintižiūrą. Kai visi viską vieni apie kitus žino, nei vienoje vietoje nelieka pranašumo, nes iš esmės, savo žemėlapiais visi žmonės vienodi, ir galima matyti, kas jie gali būti, o kas negali, kad ir kaip norėtų vaidinti fasaduose. Tokius fantastinius, suvaidintus, tobulus fasadus nunešti labai lengva, reikia tik suprasti kas yra žmogus, ir kas yra paslėpta jo giliosiose dalyse – o ten tas pats, kas ir pas visus.

Nuotolinė hipostratinė žvalgyba

Kaip suvokiame aplinkinį pasaulį visi daugmaž žinome – gaudamas koks nors signalas, kuris tada apdorojamas smegenyse. Pagrindiniai signalai yra optinės bangos, garso bangos arba cheminės medžiagos. Pirmi du signalai formuoja aplinkinio pasaulio vaizdą, visi kiti, išvardinti ir neišvardinti – sudedami į kūno suvokimą. Orientacijai aplinkoje, žinoma, svarbiausi išoriniai signalai. Elementarų jų supratimą galima apibendrinti žodžiu echolokacija. Graikų kalba „echo“ reiškia „aidas, garsas“, „locatio“ lotynų kalba yra „vietos nustatymas“. Žmogus naudoja optinę ir akustinę pasyvią echolokaciją, kadangi pats nėra surenkamo signalo siuntėjas. Optinius spindulius siunčia saulė, o garso bangas, objektų sukeltos vibracijos. Kai kurie gyvūnai naudoja aktyvią echolokaciją, pavyzdžiui, šikšnosparniai ir delfinai, tam pasitelkdami ultragarso. Kad kas nors naudotų elektromagnetinę aktyvią echolokaciją – nežinoma. Tai įmanoma technologiškai, bet nėra natūralių pavyzdžių.

Šis terminas svarbus tuo, kad jis paaiškina, kaip vyksta aplinkos suvokimas, o taip pat – ką daryti, norint tą suvokimą išplėsti. Tam reikia naujų echolokatorių sukūrimo, išvystant galimybę natūraliai arba įdiegiant per technologijas. Remdamasis savo trijų horizontų metodu, laikau, kad yra trijų horizontų echolokatoriai:

- 1) pirmas echolokatorius – paviršinis jutlinis suvokimas,
- 2) antras echolokatorius – gelminis fizinių struktūrų suvokimas, kurios nematomos pirmu echolokatoriumi,
- 3) trečias echolokatorius – gelminis gnostinių struktūrų suvokimas, kurios nepasiekiamos pirmo ir antro tipo echolokatoriams.

Pirmas echolokatorius sukuria mums visiems įprastą pasaulį, matomą aplinkui ir sudarantį pagrindinę žmogaus psichikos

atramą. Šio echolokatoriaus atveriamą realybę dar galima skaidyti smulkiau, į posluoksnius, bet pagrindinė savybė yra ta, kad visada pasiliekiama makroskopiniame paviršiuje. Posluoksnius pavadinę hipostratomis, galime išskirti tokias tris išorines realybes: 1 hipostrata – daiktai su dirbtiniais apdangalais, 2 hipostrata – daiktas be jokių apdangalų, 3 hipostrata – vidinė daikto sandara, kuri dirbtinių daiktų yra visos sudėtinės dalys, natūralių organizmų – anatomija iki ląstelinio lygio. Visas šias hipostratas vis dar priskiriu pirmam horizontui, kuris skenuojamas pirmuoju echolokatoriumi.

Antras echolokatorius rodo materiją, kuri nematoma optiniame ruože. Elektriniai, magnetiniai, laukai, neoptinis EM bangų spektras ir visi kiti dalykai, kurie įeina į žinomą ir nežinomą materijos sandarą. Čia taip pat galima išskirti daug hipostratų, priklausomai nuo to, kokio tipo signalai fiksuojami ir kokias išorines realybes jie parodo, pridedančias kokią nors naują kokybę prie juslinio objekto. Taigi turėtų būti elektromagnetinė hipostrata, elektrinio lauko hipostrata, magnetinio lauko hipostrata, taip pat visa galybė biolaukų, kuriuos apibendrintai vadina aura. Todėl, papildžius žmogaus sensoriumą antru echolokatoriumi, įprasta sakyti, kad žmogus pradeda matyti daiktų auras. Viena iš tokių žinomų aurų struktūrų kyla nuo minčių energijos, todėl galima matyti tikslias arba apibendrintas kitų žmonių mentalines būsenas. Toks sugebėjimas įprastai vadinamas mintižiūra, kuri šiuo atveju yra 2 echolokatoriaus mintižiūra.

Trečias echolokatorius rodo gnostinę materiją, iš kurios hipotetiškai sudarytos sielos struktūros. Jas atskiriu nuo fizinės materijos, nes mentaliniams procesams sukurti reikia visai kitokių savybių, kokių, tiek kiek mums žinoma, įprasta materija neturi. Šis echolokatorius mato sielos visą kūną ir turi galimybę išvelgti jos struktūrą, kiaurai pirmo ir antro echolokatoriaus apvalkalus. Šiuo atveju turi būti įmanoma tikroji mintirega, nes skenuojamas pats energetinis centras, kuris

žmogaus kūnuose sukuria protą ir mąstymo procesą. Ši sritis mažai ištyrinėta, tokį echolokatorių turi ne daug kas, todėl apie hipostratų sistemą kalbėti anksti. Bet galima pasakyti tiek, kad galima 3 reğą skirstyti į vidinius, išorinius ir tarpinius sluoksnius.

Taigi turime akių kūną, bioenergetinį kūną ir minčių kūną, kurie sensoriumo paveikslėlyje sujungiami į vieną objektą. Tokios natūralios sistemos neturi nė vienas žmogus, todėl įgyti įmanoma tik pasitobulinus suvokimą technologijomis. Šios technologijos yra vadinamosios „HoloSense“ technologijos, kuriose naudojama dirbtinių receptorių tinklainė, išdėliojama visoje aplinkoje, o taip pat ir kituose žmonėse. Ši nano-tinklainė siunčia į suvokimą hipostratinius atspindžius ir sensoriumo objektai papildomi naujais suvokimo sluoksniais, kurie parodo daug daugiau informacijos už įprastinio žmogaus surenkamą informaciją. Taigi pirmo ekstensyvumo pasaulyje, kuris driekiasi šiaipus horizonto, įmanomi išvardinti trys echolokatoriai, kurių vienas yra natūralus, o kiti dirbtiniai. Turintis dirbtinius echolokatorius žmogus turi mintregio arba ekstrakto statusą.

Mano aprašyti echolokatoriai formuoja išorinę sistemą, tačiau yra ir vidinė dalis, kuri susikuria informaciją įtraukus į vidinį ląksatą, t. y., atmintį, protą, vaizduotę ir mąstymą. Ląksatas yra nepertraukiamo srauto vidinė sistema, kuri aptarnauja išorinę sistemą, leidžią ją pertvarkyti, modeliuoti, suprasti, nuspėti ir t.t. Pagal echolokatorių eiliškumą turi būti pirmas, antras ir trečias ląksatas. Pirmas ląksatas susietas su pirmu echolokatoriumi ir sudaro mažąją sąmonę. Antras ląksatas yra bioenergetinių aurų modeliavimo priemonė, o trečias ląksatas yra mintiregos apdorojimo sistema, nes su trečiu echolokatoriumi gaunamos mintys ir vaizdiniai. Kuo skiriasi echolokatorių informacija nuo ląksatų. Pirmas ląksato sluoksnis yra supratimų pagal kalbos sąvokas sistema, tada fikso turinio analizės vieta, ir galiausiai ląksatas gali užsiimti nepriklaus

somu galimybių modeliavimu, analizę pridedant iš kitos, savo proto pusės. Todėl echolokatorius visada turi rodyti faktą, taip kaip yra duotu momentu iš tikro, laksatas duoda vertinimus, interpretacijas ir galimybes.

Žmonės įpratę vadovautis savo mažosios sąmonės duomenimis ir nesugeba į tikrovę pažvelgti iš kitų dviejų horizontų galimybių, kurie leidžia interpretuoti visus įvykius platesniame kontekste. Žmogaus elgesys yra veikiamas ne tik išorinio pasaulio, bet ir labai sudėtingų vidinių veiksnių. Jeigu pamėgintume tai išreikšti dimensiniais skaičiais su trejomis dimensijomis, #F pažymėję auras, #G pažymėję minčių formas, akių kūną pažymėję 1, gautume tokį visų sluoksnių arba horizontų multipleksą (dauglypą) 1 #F #G.

Visa šita sistema neatsiejama nuo „HoloSense“ matricos, o taip pat parodo ir visą rangų sistemą bei kiekvieno rango žmogaus galimybes. Aukščiausias, pirmas rangas apima visus horizontus, o paprasti, žemiausi rangai mąsto iš mažosios sąmonės perspektyvos, kuri apibrėžta Šliogerio filosofijoje.

Ši sistema labai plačiai naudojama nuotolinėje žvalgyboje, kuri apima ne tik paprastą pasaulį ir jo galimybes, bet ir gilesnius sluoksnius. Tokią žvalgybą galima vadinti nuotoline hipostratine žvalgyba. Pagrindinis modelis yra žemės rutulys, kurį galima matyti trimis vaizdiniais: „Google Earth“ vaizdiniu, tai pirmas echolokatorius ir pirmas laksatas, aurų vaizdiniu, tai antras echolokatorius ir antras laksatas, bei sieliniu vaizdiniu, rodančiu šviesos arkas ir vidines projekcijas jose, tai trečias echolokatorius ir trečias laksatas. Visose šiose vietose fiksuojamos gėrio arba patogeninės zonos, jose susikaupusi energija arba valia ir kokie jų sąlygojami įvykiai – tiriant faktus arba ateities perspektyvas.

Ši sistema priklauso nuo galimybės gauti informaciją per echolokatorius, o echolokatorių įmanoma sukurti tiek, kiek

tikrovėje yra sąveikaujančių laukų, nes laukų sąveika yra bet kokios informacijos šaltinis. Tad norint plėsti žmogaus suvokimą, būtina tyrinėti tikrovės sandarą, atverti tikras mintiregos galimybes ir matyti ne tik tai, ką duoda akys, bet ir tai, kas paslėpta nuo mažosios sąmonės suvokimo. Ši ateitis yra neišvengiama, tad belieka prie to, kas artėja prisitaikyti.

Ezoterinės sistemos lentelė

Mano darbo pagrindinis tikslas yra viso žmogaus spektro atskleidimas. Šį tikslą skaidau į 3 lygius, kiekvienam kurių tenka 33 proc. darbo. Praėjus visą šį kelią, $33 * 3 + 1 = 100$ proc., būtų atskleista 1 dalis iš būtinų 1000 dalių. Susiejus tai su procentais, gautųsi, 0,1 procento darbo. Norint pasiekti 1 proc. reikia įveikti 10 dalių darbo iš 1000, vadinasi 10 tokių ezoterinių sistemų. Nėra abejonės, kad vienas žmogus viso darbo padaryti negali, net jeigu turėtų labai aukštą IQ. Viso žmogaus spektro atskleidimas yra šimtmečių reikalaujantis uždavinys, tačiau noriu prie to prisidėti ir aš, pagal savo atrastus metodus. Bet reikia turėti omenyje, kad holoplastinis, arba pilnas, vaizdas yra 100 proc., o tai ką aš siūlau tėra 0,1 proc. žingsnis. Tai gali atrodyti nėra daug, tačiau tai netiesa, nes atskleidžiama visa privaloma struktūra.

Savo lygius skirstau į 3 horizontus, iki kurių turi būti išplėstas suvokimas. 1 horizontas yra paviršinis, o 2 ir 3 gelminiai. Paviršinis horizontas yra tas sensorinis pasaulis, kuris matomas iš išorės. Jį būtina įsisavinti, nes jis yra pirmo lygio pagrindas. Tačiau ši sistema ne tokia paprasta, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio. Taip yra todėl, kad yra vidiniai posluksniai, kurie vadinami hipostratomis, ir 1 horizontas turi 3 hipostratas. Tai sąlygiškas terminas, nes visos hipostratos yra sąlyginiame paviršiuje: 1 hipostrata – objektas su dirbtiniais apvalkalais, 2

hipostrata – nuogas objektas, 3 hipostrata – objekto vidinė sandara (anatomija, fiziologija ir psichologija). Paviršiniame makroskopiniame sluoksnyje svarbios tik išorinės formos ir tipologijos. Be posluoksnių yra išoriniai ekstensyvumai: 0 ekstensyvumas – tiesioginė juslinė patirtis; 1 ekstensyvumas – technologinių receptorių tinklainė, kuria gali tarnauti įvairūs technologiniai įtaisai ir žmonių organizacija, kuri renka anapus horizonto informaciją ir ją perduoda. Tai žmogiškieji „receptoriai“. 2 ekstensyvumas – tai globalinis vaizdas, kuris gali parodyti tyrinėjamos sistemos visumą. Dažnai ši sistema būna tik modelis, bet yra priemonių per projektorius pateikti į sąmonės „televizorių“ tikrą, agreguotą žvalgybinę informaciją.

Ir tai dar ne viskas, nes kiekvienas ekstensyvumas gali turėti kategorijas pagal integracijos į sistemą laipsnį, nuo žemiausios iki aukščiausios. Kol kas šitų dalykų nesukonkretinu, tačiau reikia tai turėti omenyje. Pavyzdžiui, imkime ankstesniame skyrelyje aprašytą „HoloSense“ nanoreceptorių tinklainę, kuri filmuoja planetą. Integracija gali būti žemiausio lygio, kai gali filmuoti ir į sąmonę gauti informaciją iš savo asmeninių valdų ir bendrauti tik su artimais žmonėmis. Jeigu priklauso kokia nors organizacija, tai turi aukštesnę tinklainės sensorių naudojimo kategoriją. Jeigu valdai visą valstybę – dar aukštesnę, o jeigu visą planetą – aukščiausią. Imant 0 ekstensyvumą, svarbu tiesioginio horizonto ribose vertinti kiek joje yra procentų uždarytų teritorijų ir kiek atvirų. Paskutinis 2 ekstensyvumas apima viską, kas neįeina į tiesioginį patyrimą ir jį galima išplėsti iki visos visatos, bet tik galimybių ir dėsnių principu. Vadinasi, kiek jis suprantamas priklauso nuo 0 ir 1 ekstensyvumo patirties ir mokslinių metodų.

Visa šita sistema atsispindi ir aukštesniuose horizontuose. 2 horizontas yra fizinė brana, materialus pilnas pasaulis, kurį turėtų atskleisti holoplastinė šio pasaulio teorija. Dabartinis standartinis modelis atskleidžia tik nedidelę šio pasaulio dalį. 2 horizonto posluoksnių neatskleidinėsiu, nes tai yra tech-

horizontai	ekstensyvumai			
gelmė 3	3 rangas 0	2 rangas 1	1 rangas 2	III lygis
gelmė 2	6 rangas 0	5 rangas 1	4 rangas 2	II lygis
paviršius 1	9 rangas 0	8 rangas 1	7 rangas 2	I lygis
	katego- rijos	katego- rijos	katego- rijos	

1 pav. Rangų lentelė

nologiniai dalykai, o tokiais sprendimais dalintis negaliu. Tuo tarpu ekstensyvumai lieka tie patys trys. 0 ekstensyvumas apibrėžiamas 1 horizonto tiesioginės patirties, ir jis yra nulinis net tuo atveju, jeigu patirtis gaunama tik matuojant matavimo prietaisais. Pirmas antro horizonto ekstensyvumas apima visus faktus, kurie gaunami iš anapus, antras ekstensyvumas yra globalinis vaizdas, kuris, priklausomai nuo technologijos, gali būti faktinis arba tik modeliuojamas. Apibendrinant, galima sakyti, kad šis horizontas yra pirmas gelmės pasaulis, kurio viduje yra nematoma makroskopinė ir mikroskopinė fizinės medžiagos sandara. Hipostratos ir kategorijos čia svarbios dėl to, kad fizinė brana irgi nėra vienalytė, yra tam tikras spektras ir tą spektrą galima skaidyti į smulkesnius posluoksnius.

Ir daugiausiai problemų yra su 3 horizontu, nes jis mažiausiai ištyrinėtas ir net oficialiame moksle neturi savo atitiktens. 3 horizontas yra svarbus, nes jį įvaldžius, galima matyti žmogaus mintis ir netgi sielą. Tai trečias gelmės pasaulis, kuris įei-

na į viso spektro teoriją, ir norint ją užbaigti, šį pasaulį privaloma pažinti. 3 horizonto struktūra analogiška žemesnių horizontų struktūrai. Yra hipostratų, 3 ekstensyvumų ir ekstensyvumo kategorijų sistema. Nors mintirega egzistuoja visuose horizontuose, 3 horizonto mintirega yra tikra, gilioji mintirega, kuri apima ir transdimensinį pasaulį, kurį vadinų transoriumu, esančiu vidinėje sąmonės kryptyje, bet anapus horizonto. Šios sistemos įvaldymas įmanomas tik pasiekus mano nustatytą 3 lygį, kuris priartina prie žmogaus spektro užduoties holoplastinio taško (h-taško).

Toliau, pagal šį modelį galima sukonstruoti rangų sistemą. Iš viso turėtų būti 9 stambūs rangai, nuo 9 iki 1, ir pagal lygius šiuos dar galima suskirstyti į 3 klases. 9 rangas yra žemiausias rangas, kuris apima tik 1 horizonto pirmą ir antrą hipostratas, 0 ekstensyvumo pirmą kategoriją, 1 ekstensyvumo pirmą kategoriją, ir 2 ekstensyvumo žemiausią išmanymo laipsnį arba visišką neišmanymą. Esu rašęs straipsnį apie Šliogerio filosofiją ir ten parašiau, kad nepritariu Šliogerio filosofinei programai. Čia galiu tiksliau paaiškinti kodėl. Todėl, kad mano aprašytame kontekste, pagal Šliogerio filosofiją galima būti tik 9 rango žmogumi, tai yra pats žemiausias ir silpniausias rangas. Iš esmės, tie, kas gyvena šliogeriniame pasaulyje yra 3 klasės visuomenė, kuri yra piramidės apačioje.

Galima būtų atsakyti, kad žmogaus regos echolokatorius vienintelis natūralus suvokimo būdas, vadinasi prie jo ir reikėtų pasilikti. Bet reikalas tas, kad egzistuoja gilieji pasauliai ir jų atžvilgiu vien dėl užsispyrimo likti aklais – neišmintinga. Todėl gelmininkai kuria dirbtinius hipostratinius echolokatorius, naują sensoriumą ir siekia atidaryti naujus pasaulius. Dirbtinės akys į tamsiuosius pasaulius – nėra joks nusikaltimas. Hipostratiniai echolokatoriai parodo fizinio kūno tikrą aplinką, su visais tamsiaisiais sluoksniais ir net sielos pasaulį, kuriame egzistuoja tikras žmogus su savo mintimis ir vaizdiniais. Norėtusi paprieštarauti, kad tai turi būti užverta vi-

siems laikams, tačiau esant tokiai galimybei, ja vis tiek bus pasinaudota ir daug geriau, kai ja naudojasi protingai protingi žmonės.

Žinoma, aukšti rangai pasiekiami sunkiai. Mano 3 lygiai, kaip jau minėjau, tėra 0,1 proc. viso reikalingo darbo. Tačiau galima aukštą rangą pasiekti ir mano atvertais metodais. Aukščiausia galimybė, 1 rangas, su aukščiausiomis kategorijomis yra dievo situacija tiek žinių, tiek veiksmo prasme. Bent jau tai bus įmanoma, kai bus pasiektas 100 proc. viso spektro. Vadinasi, jeigu mano trys lygiai yra 1/1000 dalis, tai tokia lygyje save gali laikyti 0,1 proc. dievo. Aišku, šis žodis tik pavadinimas, kuris reiškia labai dideles žinias ir dideles praktines galimybes. Tos praktinės galimybės vertinamos ne pasiekusių šį lygį žmonių, bet ankstesnių žmonių atžvilgiu. Visiškai nenoriu, kad ši sistema patektų į kokias nors vienas purvinas rankas, todėl šią sistemą darau atvira ir prieinama kiekvienam norinčiam.

Dar noriu sugrįžti prie Šliogerio klausimo. Paviršinis horizontas taip pat svarbus, nes modeliuojant didelius antro laipsnio ekstensyvumus, pagrindinis informacijos šaltinis yra 0 ekstensyvumo šliogerinio paviršiaus patirtis, kaupia per visą gyvenimą. Juo galima modeliuoti iki 30 vietinių galaktikų spiečių, su visomis paviršinių civilizacijų savybėmis, nes 0 ekstensyvumas apibrėžia visus pagrindinius sąveikos su aplinka modelius. Juos žinome iš savo tiesioginio patyrimo. Bet čia modeliavimas tik 1 horizonto rėmuose, kur nėra jokių reikšmingų technologijų. O šių modeliavimui reikia 2 ir 3 horizonto žinių.

Tai, ką aš čia aprašiau, yra pažinimo, valdymo ir nuotolinės žvalgybos pagrindinis principas, sutrauktas į vieną lentelę.

Paaiškinti šios sistemos paskirtį galima labai paprastu paaiškinimu. Imkime kokį nors savo pasaulio įvykį. Kiekvienas

horizontas ir net kiekvienas šios lentelės langelis turi savo to įvykio interpretaciją, išdėstyta pagal tikslumo laipsnį. Vienaip visus įvykius aiškina turėdami tik 9 rango informaciją, ir visai kitaip – iš 1 rango perspektyvos. Ir šis teisingumas tuo didesnis, kuo procentas arčiau holoplastinio 100 proc. vaizdo. Deja, mano sistema yra tik 0,1 proc. Tačiau noriu, kad ateitų kiti ir pratęstų.

II. Modeliavimas mintižiūroje

Minčių fenomenologija

Mintys ir gebėjimas mąstyti yra vienas iš įdomiausių žmogaus sugebėjimų, kuris apipintas paslaptimis, sąmokslu teorijomis, sureikšminimu arba susireikšminimu. Mąstymas yra išskirtinis žmogaus bruožas, kuris kitose rūšyse rudimentiniu pavidalu jeigu ir egzistuoja, tai yra ne tokio masto, kaip žmogaus. Tai reiškia, kad ši jo dalis labai svarbi. Ji svarbi ir pačiam žmogui ir kitiems. Su mąstymu įprasta sieti žmogaus sumanumą, išradingumą, inovatyvumą, kūrybingumą, nuo kurių priklauso žmogaus sėkmė. Ši sėkmė reiškiasi santykiuose su pasauliu, galimybe jį pažinti ir išnaudoti; ir su kitais žmonėmis, nes nuo mąstymo priklauso žmogaus rangas. Trumpai tariant, mintys, mąstymas, šalia išorinės galios, tiesiogiai susijęs su valdžia, tai yra, jis yra ginklas su kitais kovojant dėl valdžios. Čia svarbūs tokie aspektai – gali būti siekiama parodyti savo pranašumą prieš kitus arba atvirkštinė valdymo priemonė – kitų žmonių mąstymo sistemos sužalojimas su smegenų lobotomija: šitaip valdomi „žemesni“ visuomenės sluoksniai. Todėl bent šį tą žinoti apie mintis labai svarbu. Aišku, kadangi didesniu ar mažesniu laipsniu mąsto visi žmonės, net tie, kurie yra nuslopinti, tai jie žino kas yra mintis iš savo vidinės patirties. Tačiau kartais būna sunku tą patirtį perkelti į kitų žmonių sąmonę. Dažnai nepagalvojama, kad kitoje galvoje viskas vyksta taip pat. Galimi du santykiai: kitas gali atrodyti sureikšmintas, nepasiekiamas, „daug kartų protingesnis“; arba sumenkintas, kai nesuvoki, kad kitas iš esmės toks pats, ir kuo didžiuojiesi tu, tuo galėtum didžiuotis – jei nebūtų žalojimo – ir bet kas kitas. Mintys ne išskirtinė tam tikrų žmonių privilegija, bet bendras standartinis visų rūšies atstovų bruožas, kurio priskirti išimtinai sau – neturi teisės niekas.

Hierarchinė sistema pagrįsta keliais pagrindiniais kriterijais: galia, turtu ir protu. Nesunku suvokti, kodėl laisvoje sistemoje

protas yra pagrindinis kriterijus. Juk turint pranašesnę protą ir įdėjus darbo bei pastangų, galima padidinti savo galią, pavyzdžiui, technologijomis; ir ekonominėje sistemoje, sugebant organizuoti gamybos faktorius ir konkuruoti rinkose su kitais žmonėmis, galima susikrauti turtus. Be to, protas yra paklausus kaip paslauga, už kurią galima gauti gerą atlyginimą ir tai yra prielaida, kuri leidžia kilti hierarchijos laiptais. Todėl hierarchinėje visuomenėje, proto, mąstymo, minties klausimas – labai aktualus. Tai yra konkurencinės sėkmės pagrindas. Kadangi konkurencija labai nuožmi, nes visi nori stovėti aukščiau už kitus, privalvota daugybė būdų, kaip sutvarkyti kito žmogaus protą individualiai arba dar svarbiau, kaip pakirsti gebėjimą konkuruoti visoje žemesnėje („darbininkų“) kastoje – šiuo tikslu visiems vaikams dedami mąstymo slopinimo implantai. Nepaisant to, visi suvaromi į mokyklas ir jiems 12 metų įrodinėja, kad jie yra niekam tikę. Labiau tikę tie, kurių tėvai turtingesni arba aukščiau stovi.

Kad galėtum nustatyti ar yra lobotomija, turi žinoti, kokia yra natūrali smegenų būseną, kai jų neslopina su slopinimo gradientais. Svarbiausias kriterijus yra minties plotas galvos srityje ir kiek elementų į ją sutraukiama sujungimo metu. Galima nuslopinti visą mąstymą – tada žmogus lieka visiškai be jokių minčių, t. y., negali surinkti jokios informacijos galvos plote ir yra „tuščialgalvis“. Tik ne todėl, kad toks yra iš prigimties, bet todėl, kad buvo padaryta lobotomija (logika tokia: o kam darbininkui mąstymas?); ir atblokuotas mąstymas, kuris gali surinkti mintį į vidutiniškai 50 cm plotą ir vienoje minties formoje susieti kelias dešimtis elementų arba morfizmų, surinktų visose smegenų zonose. Reikia įsisąmoninti, kad mintis tai ne „žodis“, net ne „sakiny“, su kalba ji susijusi tik iš dalies, t. y., kalbos vienetas yra tik vienas iš kelių dešimčių minties elementų. Mintis informaciją renka iš visur: iš atminties, iš vaizduotės, iš semantinių sąvokų žodynų žemėlapių, iš sensorinio suvokimo, iš motorikos ir t.t. Vadinasi tuščialgalviškumas yra didelės problemos požymis, rodan-

tis tai, kad kažkas pasidarbavo siekdamas nukenksminti tavo protą, pakirsti jėgas ir galimybes konkuruoti, apriboti socialinį mobilumą ir, nepabijokim šito žodžio, paversti tave savo vergu. Dažnai kartoju, kad gyvename vergovinėje visuomenėje, ir tai gali sukelti abejonę arba juoką. Bet aš turiu galvoje ne individualią arba asmeninę vergovę (ne atvirą vergovę), nors ryšku ir tai, bet klasinę vergovę, kai aukštesnė klasė savo vergais paverčia visas žemesnes klases *in corpore*, tai yra bendrai. Pereiti į aukštesnę klasę iš vergų klasės bus „neįmanoma“. Ir visa tai susiję taip pat ir su minčių paslaptimis – vergams bus neleidžiama mąstyti...

Kas yra mintis, žino visi žmonės. Tai žino, arba turėtų žinoti, net vaikai. Todėl skaitytojams aš nepasakysiu kažko labai naujo. Išimtiniai atvejai yra kokia nors labai specifinė mąstymo matrica, labai specializuota ir pritaikyta kokiam nors sugebėjimui – dailininkui, matematikui, poliglotui, oratoriui ir t.t. Tokių žmonių mintys – kitokios nei visų, nes jie kitaip surenka, atvaizduoja ir pritaiko informaciją iš kitų smegenų vietų. Iš principo tai turėtų gebėti kiekvienas žmogus, tačiau slopinimas neleidžia šių sugebėjimų panaudoti, nes tai gali sukelti problemų valdžiai. Tad, pirmiausiai, ką galima apie mintį pasakyti yra tai, kad ji yra rodamosios sąmonės dalis. Mintis tai tam tikra smegenyse surinkta struktūra, kurioje žmogus mato susietą įvairaus modalumo informaciją sintezės zonoje, smegenyse. Imant proceso aspektą galima išskirti tokius dėmenis: stimuliavimas, surinkimas ir koreliacija. Pirmiausiai turi būti stimuliuojama mąstymo zona; toliau iš įvairių smegenų resursų turi būti surenkama informacija ir sujungiama mintyje kaip idealizuoti beformiai morfizmai; ir galų gale mintis koreliuojama su kokia nors aplinka, tai yra, ji turi būti kokio nors išorinio arba vidinio objekto (objektų sistemos) atspindys. Imant sandaros aspektą, galima sakyti, kad mąstymas turi tokią pačią sąmonės struktūrą kaip ir sensoriumas: yra informacijos srautai, per kuriuos sujungiamas kontekstas; tie srautai suteka į šabloną, kuriame paruošiama min-

ties forma į rodomąją sąmonę; šablonas siejamas su kognityvinėmis kokybėmis; ir galiausiai viskas paduodama suvokimui – tai yra minties beformė forma žmogaus mąstančioje sąmonėje. Jeigu tokio apdorojimo rezultatas yra elementų sąsaja, užimanti apie 50 cm galvos srityje ir jeigu nėra jokio trynimo, stabdymo ir trikdymo, tai žmogus gali naudotis visu natūraliu protu. Jeigu plotas mažas ir nedaug sujungtų elementų, tai yra žemesnės kastos požymis, nes žemesnėje kastoje mąstymas slopinamas.

Tačiau tai nėra viskas, nes mąstymą siekia ne tik slopinti, bet ir žinoti ką žmogus mąsto. Tam sukurtos minčių skaitymo priemonės. Tik čia daug problemų, nes toks skaitymas gali būti nepakankamai tikslus. Nepaisant to, vis tiek primetamas žmogui. Taip yra todėl, kad mintis surenka labai daug modulumų, kurių neįmanoma atvaizduoti įprastiniame išoriniame ekrane. Ekranas skirtas atvaizduoti sensoriumo formas, o mintis – tai ne daiktas. Beldžia ekrane rašyti tekstą arba vietoje išorinio ekrano naudoti kito žmogaus sąmonę, kurioje galima tokią informaciją atvaizduoti natūraliai. Tačiau ir televizorius, ir žmogus – nėra ideali priemonė. Tarkime minties formą sudaro apie 30 elementų. Frazė arba sakinytis yra tik vienas iš šių elementų šalia kitų, tokių kaip jausmas, būseną, emocijos, motorika, vaizduotė, fantazija, atmintis, sensorinis objektas ir t.t. Tad susiejus lingvistinę minties pusę su žodynine žodžio reikšmę, iš tikros minties informacijos gauname tik 1/30, tai yra, 29 elementai, mąstymo skaitymo proceso metu iš rezultato dingsta, ir lieka tik frazė monitoriaus ekrane, kuri atrodo, kaip labai primityvus gebėjimas, toli gražu neprilygstantis mano sugebėjimui. Mintis nėra vienas žodis, mintis yra visa introjekcija, kur yra tam tikri branduolio elementai, bet taip pat ir visas sensorinis, kognityvinis, motorinis ir emocinis kontekstas. Todėl kartais ir sakoma, kad „žodžiais idėjos išreikšti neįmanoma“ arba kad ši, šiame tekste pateikta interpretacija – neteisinga, nes aš mąstau visiškai ką kita. Kitaip sakant, iš analizės arba interpretacijos dingsta 29/30 mąstymo

turinio. Nepaisant to, mintys skaitomos, o kam nenorima duoti šio sugebėjimo – trinamos iš sąmonės visai. Todėl šis sugebėjimas yra labai didelis turtas, kurį švaistyti nerekomenduotina. Būtina protą lavinti ir plėsti suvokimo bei mąstymo apimtį.

Reikia neužmiršti, kad žmogus ir mąstymas – nesutampa. Todėl nesvarbu koks žmogaus protas, svarbu koks jis yra pagal savo charakterį. Protą galima padaryti kokį tik nori, naudojant transhumanistines technologijas ir tai, kad protas didelis nebūtinai reiškia, kad žmogus šviesus. Žmogus yra tai, ką jis daro, jeigu protas daro nusikaltimus, tai jis daug mažiau vertingas už tuščiagalviškumą. Kitaip sakant, pats proto faktas apie jo vertę nesako nieko, svarbu kaip jis panaudojamas. Nesugebėjimas be proto žmoguje daugiau nieko pamatyti kyla iš tamsumo. Vien tai, kad žmogus (profesorius) sujungtas su kompiuteriu arba kalkuliatoriumi, nereiškia, kad jis yra šviesus žmogus. Todėl įrankio turėjimas yra privalumas, bet tai nėra viskas ir visuomenės dresiravimas, kad manytų, jog protas yra svarbiausias dalykas, kad jis yra sėkmės bilietas, iškreipia realybę. „Protingas“ žmogus mato didelius informacijos gabalus, surenka didelius informacijos plotus, gali lengvai keisti informacijos formą, pavyzdžiui, iš epizodinės atminties pervesti į kalbos struktūras, taip pat atblokuotas didelis plotas atmintyje, vyksta efektyvi abipusė sąveika tarp atminties ir mąstymo ir tarp mąstymo bei atminties, „gali protingai pašnekėti“, ir dėl to „nusipelno gyventi geriau“, nes yra „šviesus“ žmogus. Tačiau kai sužinai paslaptį, kaip ši šviesa atsiranda, ir kad konkurencija nelabai sąžininga (didžioji paslaptis, kad kiti žmonės, kurie galėtų būti lygiaverčiai konkurentai, yra „nukenksminami“ su smegenų lobotomija). Čia kas yra, šviesa ar tamsa?

Dėl tokio minties „sudėtingumo“ galima būtų suabejoti ir kognityvinės mintižiūros galimybėmis pamatyti kito žmogaus vidų. Kadangi mintis sudaryta iš pakankamai didelio elementų

skaičiaus, surinkti visus ir teisingai suderinti gali būti kebloka. Čia daugiausiai padeda kalbos išmanymas, nes didžioji dalis pagrindinių psichologinių procesų ir reiškinių turi savo pavadinimus kalboje ir šių pavadinimų žodynėliai – ne tokie jau ir ilgi. Vienam tikrovės blokui galėtų būti iki šimto ar kelių šimtų žodžių. Tad žinant visus pavadinimus ir pasinaudojant įžvalga, galima juos sudėlioti pakankamai tiksliai. Mąstymas visgi yra sensoriumo daiktų ir situacijų atspindys, mintis reaguoja į kažkokią dalykų padėtį ir tam turi ribotą lingvistinių reakcijų skaičių. Ryšys neišvengiamas, net jeigu mintregys taip pat naudoja tą patį mechanizmą. Tai yra, parodo kito žmogaus vidų savo mąstyme, kuris veikia pagal tokius pat principus, kurie yra ir tyrimo objekto mąstymo prielaida. Tai ne tiesioginis pajautimas per ryšio kanalą, bet „beryšinis“ surinkimas iš savo smegenų resursų, savo rodomojoje sąmonėje. Aišku, žmogus kalba ir kažkaip elgiasi ir tai yra labai turtingi informacijos šaltiniai. Todėl galima didžiutis savo iškalba, bet per daug šnekėti – nepatartina.

Planetos modeliavimas

Ateitis ir ateities įvykiai priklauso nuo dviejų veiksnių: nuo energijos pasiskirstymų ir valios. Energijos pasiskirstymas lemia veiksmus fizinėje realybėje ir yra pagrindinė pokyčių joje priežastis. Tie pokyčiai gali būti pasikartojantys, cikliniai arba kaupiamieji. Numatyti galima tiek vienus, tiek kitus, tik reikia labai atidžiai stebėti aplinką, pažinti ciklus arba žinoti kritines vietas, kur gali susikaupti geri arba blogi dalykai. Svarbus, tarkime, kaupimo imlumo dydis, kurio žinojimas leidžia apskaičiuoti, kada galima tikėtis pramušimo. Kita sritis yra valios sritis, kuri susijusi su sprendimais, priklausančiais nuo informacijos. Jeigu nori paveikti sprendimus ir sukurti trokštamą ateitį, turi valdyti informaciją, nes ji yra pagrindinis valios

maistas. Informacija ciklinė būna retai, ji daugiau pasižymi kaupimo savybe. Susikaupus tam tikram kritiniam jos kiekiui arba reikšmei, suformuojama valia, kuri sukuria norimą ateitį.

Šių principų žinojimas svarbus prognozuojant tai, kas bus, užsiimant pranašystėmis, aiškiaregyste ir panašiais dalykais. Ateitis arba žinoma, matoma, arba paprasčiausiai suformuojama įstačius valią į tam tikrą informacinį ekraną. Tokie ekranai gali būti labai dideli, globaliniai ir individualūs. Kai ekranai dideli, yra tam tikra grupė, kuri betarpiškai kuria ateities įvyki, o yra tie, kas to įvykio laukia arba tikisi. Jie gali būti patenkinti arba nuvilti priklausomai nuo to, kiek ateitis atitinka jų lūkesčius. Tai yra žiūrovų ir aktorių konfigūracija, dažnai pasitaikanti pranašystėse. Norint pranašystę įgyvendinti, turi būti efektyvi tam tikros grupės ateities valios suformavimo struktūra.

Tokią sistemą galima naudoti ir sau, projektuojant savo pageidaujama ateitį. Pradėti reikia nuo tos ateities vizualizavimo ir viso kelio iki jos suformulavimo. Ateitį nori valdyti visi pagal savo troškimus, todėl dažnai kyla konfliktai ir ateities linijos tampomos įvairiomis kryptimis, naudojant savo telkimo ekranus. Konfliktų pasekmės būna įvairios, iki tiesioginio karinio susikirtimo. Ateitį gauti nėra lengva, todėl norint ją pasiimti, reikia turėti kietą valią. Kita vertus, reikia saugotis kitų paspęstų ekranų, kurie ateities gijas surinkinėja sau naudingoje vietoje tam, kad pasinaudotų kitais. Nereikėtų per daug susižavėti ir žiūrovų vaidmeniu ir iš tikrovės laukti pramoginių spektaklių, kurie greitai iš ekranų gali pereiti į tikrą gyvenimą.

Naudinga turėti susimodeliavus tokių ekranų principu visą planetą, kad matytum, kur kreipiami likimai, kokių tikslų link yra einama ir kur nusimato kritiniai, konfliktiniai taškai.

Planeta užvaldyta organizacijų, kurios tokius ekranus ateities kūrimui naudoja savo veikloje. Tos organizacijos kuria didelius, planetos masto srautus ir į tam tikras vietas bei įvykius

telkia žmonių dėmesį. Tada žiūri kaip tą dėmesį išnaudoti savo naudos gavimui. Organizacijas hierarchiškai grupuoti netikslinga, kaip jau esu paaiškinęs tam tikruose tekstuose. Labiau tinka uždarų zonų ir jų įtakų sferų sistema. Tokios uždaros zonos skirstomos pagal mastą: kurios yra tik vietinės reikšmės, o kurių įtakos sfera yra visa planeta.

Ezoterikai linkę tvirtinti, kad visa planeta valdoma vienos organizacijos, kurios įtakos sfera apima planetą kaip apskritimas be pertrūkių, nes ši sistema neturi jokios konkurencijos. Tai reiškia, kad aukščiausiam lygyje pasaulis yra vienpolis. Žemesnis lygis susiskaidęs į kelias grupuotes, kurių yra trys ar keturios, todėl planetą gaubiantis apskritimas turi tris/keturis segmentus, kurie parodo, kad įtakos zonos padalintos. Kuo leidžiamės žemiau, tuo tokių segmentų daugiau ir tokios uždaros zonos turi tik vietinę reikšmę bei tarnauja aukštesniems valdovams. Žemiausias sluoksnis yra atskiri planetos individai.

Kaip aukštesni sluoksniai tarpusavio konkurencijoje naudoja žemesnius sluoksnius, galima parodyti rodyklėmis, kurios nusileidžia į apačią, tada kyla į viršų, į savo taikinį. Kai žemesnis sluoksnis „nebijo“ loti ant aukštesnio lygio organizacijos, tai tik rodo, kad jis naudojamas iš aukščiau ir turi „stogą“. Savarankiška tokia veikla neįmanoma. Tai labai akivaizdžiai matosi Lietuvos ir Rusijos santykiuose, kur Lietuva naudojama tokio aplojančio šuns vaidmenyje.

Žinant tokią planetą apimančią struktūrą, žinant visas organizacijas ir jų ekranų metodus, galima susidaryti labai tikslių situacijos planetoje vaizdą ir užsiimti modeliavimu, prognozėmis bei pranašystėmis. Tam, aišku, reikia turėti ir daug informacijos, nes valią valdo informacija, taip pat neatmesti galimybės pačiam suformuoti ateitį kokia nors pozityvia kryptimi. Tokia pranašystės esmė, kuri nėra tik primityvus ateities retransliavimas, koks iš tikro kalbant apie valių pasaulį – nei-

manomas, nes bet kokia nauja informacija gali pakeisti valią neatpažįstamai.

Aukščiausia kasta turi savo pagrindines oazes, išdėstytas po visą planetą, kuriose gyvena viename lygmenyje esantys žmonės. Pašaliniamis žmonėms šios oazės neprieinamos ir iš jų vyksta planetos valdymo darbas. Tokie žmonės, kuriuos galima vadinti viršžmogiais, skraido iš vienos oazės į kitą, o į žemesnius pasaulius nusileidžia tik su kaukėmis ir maskuotėmis, niekada nerodydami savo tikro veido. Šios vietos neprieinamos jokioms teisėsaugos struktūroms, gerai apsaugotos kariuomenėmis ir pačiomis pažangiausiomis technologijomis. Jeigu kas nors turi galimybę šioje vietoje pasislėpti, surasti būna neįmanoma. Dėl šios priežasties tokiose uždaroje zonos susitelkia daug blogio gijų.

Ir paskutinis svarbus planetos modeliavimo metodas, kurį aptarsiu šiame įrašė, yra realino projekcijos visos planetos mastu. Paaiškinsiu kas tai yra. Sąmonė – tai aktualizuotas aplinkos vaizdą suformuojantis realinas, kuris sudarytas iš fiksato, fiksuoto aplinkos paveiksluko sukuriama juoslėmis, ir laksato, kuris yra vidinės pasaulio hologramos vaizdai, mintys, prisiminimai, vaizduotė, ateities projektai ir t.t. Šiuos paveikslukus galima pavaizduoti kaip plokščius persidengiančius apskritimus, kuriuose kaip ekranuose matosi vidinis sąmonės vaizdas. Į šį ekraną galima žiūrėti tarsi iš viršaus ir matyti ką žmogus savo vidiniame pasaulyje planuoja. Prie vaizdo dar prijungus kalbos galimybes, visą gramatiką ir visą žodyną, kuris turi būti suskirstytas į kategorijas (tai aprašyta kitur), galima matyti viską, visus pasirinkimus įmanomus kiekvienam žmogui atskirai ir bendrai grupei.

Realino projektoriaus esmė ta, kad šitaip į ekraną žiūrint tarsi iš orbitos, aprėpiant dideles grupes ir dideles organizacijas, matant uždarus zonas, galima suprojektuoti visas žmonijos paslaptis. Taip matosi visa valstybė, tarkime Lietuva, visa Eu-

ropos Sąjunga, JAV, Rusija, Kinija ir t.t. Tam reikia ir daug informacijos, daug faktų, bet galima modeliuoti ir psichologinių galimybių rėmuose ir vien tuo remiantis išvelgti daug bendrų tendencijų, pamatyti kur link juda pasaulis. Arba kur link jis kreipiamas ateities modeliuotojų. Vienokius planus su žmonija turi visą planetą apjuosiančios įtakos zonos, kitokius gyvenimus sau numato paprasti, minimalias galimybes turintys žmonės, kurių pajamos ir turtai maži ir jie negali būti reikšmingais planetos resursų naudotojais ir ateities politikos formuotojais.

Ši sistema naudinga tiek didelėms organizacijoms, tiek pavieniems asmenims savo likimų formavimui. Tai, ką aš čia atskleidžiu yra galingo ezoteriko proto viena iš pagrindinių darbo priemonių. Ji gali būti naudojama profesionaliai ir asmeniškoms reikmėms.

Realino toks pasyvus panaudojimas – nėra vienintelė galimybė. Nes iš tikro tokie orbitiniai skeneriai naudojami minčių skaitymui/piešimui, ir jais valdomos visuomenės. Tai yra, čia taikoma ne galimybių mintižiūra/empatija, bet tikrų faktų, net psichotroninio faktų formavimo metodai. Tačiau naudojant tokią sistemą sau, tokių galimybių nėra. Tad įmanoma naudoti tik empatijos sistemas, kurios parodo, į kokius rėmus objektyviai įstatyti atskiri žmonės ir didelės organizacijos. Organizacijos galimybių daugiau, žmonių, deja, daug mažiau.

Nauda šios sistemos ta, kad ji aprėpia didelius plotus, rodo stambų planą, leidžia pažinti procesų bendriausias schemas, kurios formuoja individualius pasirinkimus. Realino projekcijos modeliuoja visą žmoniją, negana to, į modelį gali įtraukti kitų rūšių galimybes, kurios, aišku, yra dar mažesnės, ir kurios tik eksploatuojamos žmonių kaip žaliava ir išteklius. Bet kokiu atveju, čia matosi visas Žemės biosferos sąmonių laukas savo fiksuotomis ir lanksčiomis formomis, kurios kreipia gyvybės

evoliuciją planetoje tam tikra kryptimi ir leidžia numatyti sprendimų padarinius visai sistemai.

Viena iš problemų – technologinė pažanga, jos padariniai ir ką ji padarys su žmonėmis, bei kitomis gyvūnų/sąmonių rūšimis. Aišku, koks procesų mastas domina, galima pasirinkti individualiai, galima modeliuoti tarkime savo miestą, aukščiausią to miesto valdžią žymint kaip pilną apskritimą, kuris atsakingas yra išorinei struktūrai, kuri ateina iš kito, didesnio pasaulio.

Pertekliaus civilizacija

Organizaciją įprasta vaizduoti kaip hierarchinę piramidę, kurioje valdžia ir įtaka padalinta taip, kad daugiausiai jos turi viršuje esanti mažuma, tuo tarpu tie, kas yra piramidės apačioje – jos turi mažiausiai. Tačiau realiame gyvenime mes jokių piramidžių nematome, nes, tiesą sakant, gyvename ant plokščio žemės paviršiaus ir visi esame vienodame lygyje. Valdžia ir įtaka yra paskirstyta kitaip. Ant paviršiaus yra tam tikros zonos, kuriose sukoncentruotos kontrolės grupės, kurios priima kitų žmonių gyvenimus lemiančius sprendimus. Ir bet kokiam laisvam žmogui prie šių zonų priėjimas ribojamas.

Tai yra, turimos viešos zonos, kurios prieinamos visiems ir kuriose gali dalyvauti bet kas ir yra uždaros zonos, į kurias praeina tik tam tikri žmonės, kurie susitarę savo įtaka nesidalinti su kitais. Kitaip sakant, jeigu esi „pašalinis“, su tavim niekas nešneka – paprasčiausiai pašalina iš uždaros teritorijos. Negana to, čia gali būti netgi draudžiama patekti ir bandyti įtakoti. Tam turimos apsaugos sistemos, kurios filtruoja visus, kurie čia gali įsibrauti. Tokios zonos pirmiausiai yra uždaros

organizacijos, kurios turi vidinę tvarką ir kurios kontroliuoja aplinkui esančius žmones per savo įtakos sferas.

Taigi turima ta pati sistema, kur valdo mažuma, o dauguma paklūsta ir dvi schemas, kuriomis ji atvaizduojama. Bandoma pateikti, kad tai vienintelis galimas organizavimo principas, kurio esmė – išstūmimas į išorę, suobjektinimas, apribojimas ir eksploatavimas kaip paprasto gamtinio resurso. Visos valstybės tvarkomos tokiu nedalyvavimo, išstūmimo principu, net jeigu vaidinama „demokratija“. Mažumos grupelė valdo, o visi kiti tiek apduję nuo smegenų pudrinimo ir propagandos, kad nesugeba pasipriešinti. Žmonių įtraukimas į procesą, dėl didelio skaičiaus ir žmonių „neišmanymo“, laikomas neįmanomu.

Žmones paklusti priversti ne taip lengva. Tačiau faktas tas, kad priversti yra įmanoma. Iš dalies tai aiškinama natūraliais žmonių skirtumais, bet jie iš tikro ne tokie svarbūs kaip vaizduojami. Jeigu konkrečiose situacijose atrodo, kad tai svarbiausias faktorius, tai būna sukelta dirbtinai, tam tikromis specialiomis priemonėmis, kuriomis slopinama žmonių sąmonė. Žmonės įtikinami, kad jie niekam tikę, ir kad geriausia jiems patiems, jeigu pripažįsta „protingesnių“ valdžią. Kitas argumentas – visi spręsti negali, nes tam reikia sutarimo, kuris esant dideliame skaičiui neįmanomas, o be sutarimo – kultų chaosas ir susiskaldymas. Čia daroma prielaida, kad geriausių sprendimų visada būna ne vienas bet keli, todėl vieniems pasirinkus vienus, kitiems kitus – neišvengiamai kyla konfliktas. Todėl išrenkama grupė, kuri šį darbą padaro už visus kitus, kurie tik turi paploti arba jeigu nesutinka – patylėti.

Bet problemos dažniausiai kyla tada, kai susiduria globalinės sąmonės, mąstančios iš visų resursų perspektyvos, o ne remdamiesi tuo, ko reikia čia ir dabar, konkrečiai jų gyvenimui. Toks mąstymas orientuotas į ekspansiją, galios plėtimąsi, kurios apribojimas kokioje nors vietoje kelia nepasitenkinimą ir

norima pašalinti bet kokias kliūtis plėtimuisi. Nesutaria dažniausiai žmonės, kurie iš gyvenimo ir kitų įpratę reikalauti labai daug, kurie sau nori pasiimti viską. Nedidelės grupės, kurios domisi tik svarbiausiomis materialinio išgyvenimo sąlygomis ir kurioms užtenka to, ką jie turi, konfliktuoti nelinkusios.

Kita vertus, problemų daugėja augimo situacijoje, kai žmonių skaičius didėja, o išteklių lieka tie patys. Atsiranda stoka ir ji vis labiau stiprėja. Taip susikuria stokos civilizacija, kurios pagrindinis uždavinys yra kontroliuoti ir paskirstyti išteklius. Tame procese negali dalyvauti visi, nes tada reikėtų skirstyti lygiai, o lygus skirstymas reiškia, kad sumažėja kiekvieno gaunama dalis. Kiti, jeigu jie nori gauti daugiau – turi atimti iš silpnesnių. Istoriskai tai institucionalizuota sistema, kuri tokį apvogimą vykdo organizuotai. Daugiausiai gauna tie, kurie turi daugiausiai valdžios, o pagal piramidės schemą jos daugiausiai yra piramidės viršuje.

Šita schema rodo du istorinius, socialinius dėsnius: a) laikui bėgant žmonių skaičius auga, b) vis didėjantis žmonių skaičius sukuria organizavimo poreikį. Tai sukelia visus neigiamus padarinius – ir tuos kuriuos jau aprašiau, ir daugelį kitų. Jeigu organizavimas griežtas, iš žmogaus atimamas gyvenimas ir jis padaromas organizaciją aptarnaujančiu vergu. Laisvesnė organizacija leidžia turėti savo gyvenimą. Buvo įvairių laikotarpių, bet prašviesėjimai laikini ir trumpalaikiai. Tai paaiškinama labai paprasta priežastimi. Organizacija pirmenybę teikia plėšrūnui, nes jis turi daugiau šansų nugalėti konkurencijoje, o plėšrūnas iš esmės yra nusikaltėlis. Visose grupėse yra nusikaltėlių genetinės linijos, kurios nugalai konkurencijoje ir formuoja grobuonio tipą. Tokie tipai visada susikoncentruoja organizacijos aukščiausiuose ešelonuose ir juos pašalinti būna labai sunku, nes jiems banditiškų metodų naudojimas būna jauges į kraują ir perduodamas iš kartos į kartą.

Horizontaliame modelyje tokios grupės formuoja uždaras sistemas, kurios neprileidžia svetimų, su svetimais paprasčiausiai nebendrauja, jiems nesuteikia jokių teisių į žodį. Tą žodį galima tik pasiimti. Tačiau, kad sugebėtum tai padaryti, turi pats tapti organizuotas ir plėšrus, o tai yra kontroliuojama ir visos galimybės užkertamos pačioje užuomazgoje. Šiam tikslui visos organizacijos turi savo žvalgybą ir įtakos zonas, kuriose kontroliuoja visus atskirus žmones. Būti ne įtakos zonoje ir būti nekontroliuojamu, beveik neįmanoma, bent jau labai sunku. Jeigu nekontroliuoja mąstymo ir gyvenimo tiesiogiai, tai kontroliuoja išoriškai sekimu ir informacijos rinkimu, psichologiniu profiliavimu, turto kontrole ir t.t.

Taigi žmogui įteiginėjama, kad jis laisvas, žmogus gali pats tikėti, kad jis laisvas ir nekontroliuojamas, bet visi yra kokioje nors įtakos zonoje ir sekami organizacijų, kaip galimi konkurentai arba galimas išteklius išnaudojimui. Tai padaroma per masinio informacijos rinkimo ir šnipinėjimo sistemą. Sekama viskas, viešas ir privatus gyvenimas, ryšiai, santykiai, pažiūros, įpročiai, pomėgiai ir t.t., tikintis šia informacija kaip nors ateityje pasinaudoti. Taip pat, svetimoje įtakos zonoje negalima laisvai veikti, viskam reikia gauti leidimą ir sutikimą. Kai pradedi veikti be sutikimo, veikla persekiojama ir žlugdoma. Visa tai ateina iš uždarytų zonų, kurias galima pažymėti raudonai ir į kurias laisvam žmogui patekti beveik neįmanoma, tad belieka organizuoti savo atsakymus mėlynai pažymėtose zonose, kuriose vykdoma totalinė kontrolė.

Yra dar vienas niuansas. Organizacijos būna didesnės ir mažesnės, laisvos ir prarytos kitų. Taip pat tai reiškia, kad planetoje turi būti viena arba kelios galingiausios grupuotės, kurių įtakos zonos dengia visas žemesnes sritis, viešas ir pažymėtas raudonai arba mėlynai. Daugelis mano, kad tokios organizacijos visų pirma yra valstybės, tačiau sąmokslu teoretikai tvirtina, kad yra dar galingesnės grupuotės, kurios veikia net virš įtakingiausių valstybių ir naudoja jas savo tikslais. Tokia

grupuotė yra Vakaruose, kuri nori panaikinti smulkias valstybes, sukurti pasaulinę vyriausybę; yra rytuose, Rusijos įtakos sferoje; taip pat Azijoje, kur galingiausias žaidėjas yra kinų oligarchija. Visos šios grupuotės, viešos ir slaptos, visą Žemės rutulį pavertė savo mėlynai apibrėžta įtakos zona, ir kiekvienas žmogus, esantis šioje zonoje yra kontroliuojamas. Šiais laikais kontrolė pirmiausiai yra technologinė. Visi informacinių technologijų prietaisai yra dvigubos paskirties ir naudodami juos žmonės patys finansuoja savo sekimą.

Visa tai yra todėl, kad gyvename stokos civilizacijoje, kur būtina resursus skirstyti ir skirstyti nevienodai, taip pat prievartinėmis priemonėmis susidoroti su kylančiu nepasitenkinimu. Viskas būtų kitaip, jeigu gyventume pertekliaus civilizacijoje ir nereikėtų kovoti dėl ribotų išteklių. Gamtoje tai neįmanoma, bet išsivadavus iš gamtos, tokius išteklius gali atverti žinios ir mokslas. Tereikėtų atsisakyti kovos dėl ribotų išteklių mąstymo šablonų. Deja, kol kas tokios žinios yra nepasiektos, negana to, ši pažanga yra ribojama, nes atpigus ištekliams valdžia prarastų savo įtaką. Dėl šios priežasties dirbtinai stabdoma pažanga, įvedamas sąmonės slopinimas, slaptinami atradimai. Pertekliaus, sukurto žinių, atsiradimas susilpnintų žmogaus grobuonišką prigimtį, sudarytų sąlygas išlaisvinti visus pavergtus ir išnaudojamus žmones. Kuo žinių lygis aukštesnis, tuo sąlygos tam geresnės.

Iš kitos pusės, gali atrodyti kitaip, kad žinios sukuria tobulėnes pavergimo priemones. Tačiau tai pereinamoji būseną, kol dar nepašalinta pagrindinė priežastis, kuri yra išteklių, energijos trūkumas. Tam reikia ypatingų proveržių, kurie išspręstų pagrindinius išteklių klausimus. Šiuo metu technologijos brangiai kainuoja. Žinios jas turi padaryti nemokamomis. Tai įvykus, galios principu pagrįstas mąstymas ir ekspansionizmas kitų sąskaita turėtų būti įveiktas revoliucija, pašalinančia uždaras zonas ant planetos paviršiaus.

Lingvistinis modeliavimas

Pasaulį modeliuoti galima kalboje arba vaizduotėje atskirai, tačiau patogiausia šiuos du metodus sujungti į vieną modeliavimo sistemą. Žodis „pasaulis“ reiškia viską ir bet ką – visą planetą kaip visumą, netgi kitas planetas, visatą ir kiekvieną žmogų ar kokį nors atskirą daiktą. Pirmiausiai kiekvienas objektas turi dalis, sąryšius ir santykius tarp jų. Tai yra sandaros išmanymas, kuris modeliuoja erdviškai ir kiekvienam elementui priskiria tam tikrą pavadinimą, kuris vadinamas daiktavardžiu.

Tada kiekvienas objektas turi susijusias aktyvumo schemas, kurios apima procesus, vyksmus ir viską, ką konkretus objektas arba jo dalis gali daryti. Šitokie aktyvumo variantai išreiškiami veiksmazodžiais. Tame nieko naujo nėra, visi žino kad kalboje yra tokios kalbos dalys. Tačiau vien tai žinoti neužtenka, reikia turėti pilną modelį, tai yra, vienoje scheme matyti visas galimybes ir tada, matant visumą, vertinti, kokios galimybės kokia tikimybe gali realizuotis.

Pavyzdžiui, galima susimodeliuoti, jeigu reikia susirašyti ant popieriaus (kompiuteryje), visą žodyną klasterių forma. Čia turime klasterį iš pirmo asmens perspektyvos, kuri gali būti išreikšta žodžiais „aš“, „žmogus“, „vyras“. Tai yra, išeities taškas čia yra „Kas?“. Pats vyras gali būti apibūdintas būdvardžiais „stiprus“, „silpnas“, „protingas“, „kvailas“, „sveikas“, „ligotas“ ir t.t. Toliau eina veiksmų schemas, kurios gali priklausyti nuo dalies su kuria veikiama: tai yra kūno dalis, psichinė dalis, bendrai kūno ir psichinė. Toliau judėjimas, darymas priklauso nuo būdo ir terpės, kuria judama: „plaukti“, „skristi“, „važiuoti“ ir t.t. Galiausiai veiksmas gali būti vienanaris („eiti“, „bėgti“) ir dvinaris („imti“, „stumti“, „dėti“, „vesti“).

Kadangi visi daiktavardžiai skirstomi į maždaug 15 kategorijų arba grupių pagal tikrovės dalis, tokias kaip daiktų ir gyvūnų

pasaulis, dirbtinė arba natūrali tikrovė, techninė arba kultūrinė ir t.t., tai kiekvieną objektą priskyrus vienai iš jų, galima nustatyti visos grupės ir viso žodyno aktyvumo klasterį. Tada visą pasaulį galima suskaidyti į šioms grupėms priklausančius objektus, išdėlioti juos erdviškai, nukreipti skirtingomis kryptimis ir išskleisti visas jų aktyvumo schemas. Šitaip į klasterius galima išskaidyti visą žodyną apie 100 000 žodžių. Šiuos žodžius protinga skaidyti į kalbos dalis, tada tas dalis susieti klasterių principų. Turėtume 40 000 daiktavardžių jų pagrindiniuose vaidmenyse, 40 000 veiksmažodžių, kurie karotūsi peršokant nuo vieno prie kito klasterio. 20 000 liktų būdvardžiams,rieveksmams ir pagalbinėms kalbos dalims.

Veiksmažodžių bene ryškiausia savybė yra laiko skalė, nes visi procesai pagrindinio sąmonės proceso atžvilgiu yra praeityje, dabartyje ir ateityje. Bet, kadangi praeitis yra tai, kas jau buvo, modeliuojant ji nesvarbi ir domina tik dabarties ir ateities klasterių modeliavimas. Visos galimybės yra įvardintos, tad žinant visą žodyną, galima tas galimybes matyti. Labiausiai domina aktualių objektų priešpriešinio aktyvumo schemas ir kokia tikimybė, kad tas objektas, pavyzdžiui, koks nors žmogus arba organizacija, rinksis vienokią ar kitokią aktyvumo kanalą. Šitaip, per kalbą naudinga modeliuoti visą aplinką, visus dominančius žmones, net tuos, kurie nepažįstami, bet kurie gali atsидurti tavo veikimo zonoje.

Daug kas priklauso ir nuo rutininių, įprastų veiksmų, to, kas kam nors yra būdinga arba tipiška. Ką koks nors žmogus daro arba nedaro pagal savo įsitikinimus, nuostatas arba vaidmenį. Tada lengva vertinti, ko iš žmonių galima tikėtis ir laukti, taip pat galima pasirošti savo atsakymus. Pavyzdžiui, jeigu kas nors nepatinka arba nepriimtina, kaip atsakysi, reaguosi, arba ką darysi, kokių priemonių imsiesi. Taigi visuose klasteriuose yra rutininės, įprastos trajektorijos ir yra ekstremalios trajektorijos. Taisyklė tokia, kad rutininės aktyvumo schemas daug dažnesnės, nei ekstremalios, bet ekstremalios daug pavo-

jingesnės ir joms reikia būti pasiruošus. Kai vyksmai yra rutininiai veiksmai, dažniausiai sakoma, kad nieko nevyksta, o įvykiai – tai kažkas neįprasto.

Tokiu principu yra išdėstyti visi žodynai ir šį metodą galima naudoti ne tik modeliavimui naudojant žinomą kalbą, bet ir naujos kalbos žodyno mokymuisi. Mokyti žodyną reikia klasteriais. Pirmiausiai išmokyti kelis pagrindinius klasterius, o tada kartoti visas galimybes praktinėse realizacijose tų klasterių ribose. Reikia mokėti išskleisti tuos klasterius galvoje vaizdais ir žodžiais. Svarbiausia taisyklė – niekada nesimokyti žodžių izoliuotai ir atsietai nuo tikrovės modelio. Tai yra, visi žodžiai turi būti įdėti į pasaulio vaizdą. Reikia mokėti savo galvoje išskleisti žemės rutulį, sukinti jį galvoje, didinti ir mažinti ir vardinti visų matomų galvoje dalių pavadinimus.

Pavyzdžiui, paimkime klasterį „namas“. Ką jis „daro“? Kas jame vyksta? Pirmiausiai jis „pastatomas“, tada „stovi“. Tada gali pradėti „griūti“, „birėti“, „trupėti“. Jį galima „remonuoti“. Taip pat jis gali „susprogti“, „būti susprogdintas“. Kas su namu daroma? Jame įprastai žmonės „gyvena“. Žiūrint ekonominiu požiūriu namą galima „pirkti“, „parduoti“, į jį galima „investuoti“. Tai praktiškai visi pagrindiniai aktyvumo schematizmai susiję su šiuo objektu. Šitaip galima susidaryti visą žodyną. Taip pat aplink jį susidaryti visų aplinkinių objektų aktyvumo schematizmus. Tada galima nustatyti kas vyksta įprastai, o kas neįprastai. Šitaip sumodeliavus, galima paruošti, paderinti savo aktyvumo schemas.

Toks lingvistinis modeliavimas, daugiau įdomus mokantis kalbos žodyno arba, pavyzdžiui, rašant knygas. Bet taip pat vykdant įvairias operacijas arba kuriant ateities planus, kuriuose reikia numatyti pagal lingvistinį modelį visas galimybes ir paruošti savo atsakymą bet kokiam atvejui. Tai gali būti naudinga ir versle. Norint įvaldyti šį metodą, reikia išmokyti matyti kalbą, jos bendra vaizdą ir išskleistas lingvistinių struk-

tūrų schemas. Pavyzdžiui, galima paklausti, o kaip sąmonėje išskleisti 40 000 tūkstančių daiktavardžių? Pirmiausiai juos reikia sugrupuoti, o tada sukurti sąmonėje pasaulio modelį ir jo pagrindines dalis susieti su „daiktų pavadinimais“. Kitaip sakant, žodžius galima išskleisti per vaizdus.

Galima grįžti prie kalbų mokymosi klausimo. Mokantis kalbos, sunkiausia dalis yra žodynas, nes jis labiausiai reikalauja įtempti atmintį. Tarkime kad pasaulyje yra 6 000 kalbų, su įvairiais dialektais. Vadinasi yra tiek pat gramatikų, bet kadangi gramatika turi tik kelis šimtus elementų, tai ją išmokti nėra taip sunku, juolab kad elementai kartojasi. Skiriasi tik garsinis ir raidinis kodavimas. Daug sunkiau yra su žodynu. Jeigu tartume, kad kiekvienos kalbos imama 100 000 žodžių, tai reikštų, kad visų planetos kalbų žodynas sudaro 600 000 000 arba 0,6 milijardų žodžių.

Centrinis planetos kompiuteris, kuris valdomas dirbtinio intelekto, turi visą šį žodyną padalintą į klasterius. Kiekvienas klasteris turi 6 000 variantų ir šios schemos naudojamos įvairiomis kalbomis kalbančių žmonių sąmonių ir aktyvumo modeliavimui to žmogaus kalba.

Žmogaus smegenys, ypač atmintis tiek žodžių aprėpti negali. Didelis įvykis būna, kai žmogus sugeba išmokti 100 kalbų. Tačiau atmintį sujungus su kompiuteriu per psichotronines priemones, galima į sąmonę įkelti bet kokią kalbą ir bet kokios kalbos žodyną. Toks žmogus, aišku, yra visų lingvistų svajonė. Taip pat svajonė yra šio žodyno, esančio superkompiuteryje, paviešinimas, padarymas prieinamu kiekvienam žmogui. Kiekvienas žmogus savo kompiuteryje galėtų judėti po klasterių medžius ir išsitraukti klasterių derinius įvairiomis kalbomis. Galima žiūrėti visus 6 000 kalbų, o galima susidaryti 3-4 kalbų derinį, bet kokiam medžio hierarchiniame lygyje.

Nors tai yra kiekvienos organizacijos interesas propaguoti vienos kalbos filologiją, tačiau tokia sistema pamažu virsta atgyvena. Filologas mažiausiai turi išmanyti visą kalbų šeimą. Pavyzdžiui, indoeuropiečių kalbų šeimoje yra apie 440 kalbų, įtraukiant ir dialektus.

Instrukcija pranašui

Norint turėti patogias ateities numatymo priemones, reikia susikurti formalizuotą sistemą. Tokios sistemos centre yra įvykio sąvoka, kuri reiškia pokytį, dėl kurio atsiranda skirtumas. Jeigu pasaulį imsime kaip informacijos srautą, tai įvykiai šiame sraute bus tos vietos, kur pažeidžiamas tapatumas. Šiose vietose susiformuoja pokyčiai, o šie yra žmogaus pagrindinis dėmesio objektas. Pokyčiai gali būti įvairių rūšių, priklausomai nuo tos srities, kurioje jie atsiranda. Jeigu pagrindu imtume fiziką, tai dauguma pokyčių atsiranda dėl judėjimo – erdvėje, substancijoje, energijoje, informacijoje ir suvokime.

Kadangi judėjimai turi savo simetrijas arba logiką, tai neretai įvykius įmanoma gana tiksliai numatyti. Lengviausia prognozuoti pasikartojančius, ciklinius įvykius. Tie pasikartojimai gali būti harmoniniai, tai yra, taisyklingo periodiškumo, arba neharmoniniai, kai pasikartojimai vyksta nevienodais intervalais. Toks yra kosminių ir kalendorinių įvykių principas. Kadangi visas žmogaus gyvenimas suorganizuotas pagal kosminį kalendorių, tai jame daug gamtinio cikliškumo ir su tuo susijusių įvykių.

Be šių įvykių yra ir nesikartojantys, kurie gali būti kaupiamieji arba atsitiktiniai. Kaupiamieji įvykiai susiję su energijos, negatyvo, pozityvo, įtampos kaupimu, kuris turi greitį, elastingumo koeficientą ir kritinę vertę, kuriems pasiekus tam

tikrą lygį, informacijos tapatybės sraute įvyksta trūkis, arba kitaip sakant – pramušimas. Atsitiktiniai įvykiai pagrįsti energija kyla dėl staigaus asimetrijos atsiradimo, kai įtempio kaupimas toks greitas, kad įvykiai būna staigūs, momentiniai ir sunkiai prognozuojami. Panašaus pobūdžio yra įvykiai, kurie priklauso ne nuo energijos pokyčio, bet dėl kažkieno valios. Bet, kita vertus, kadangi žmogiška valia priklauso nuo informacijos pokyčių, kaupimosi, tai šie įvykiai kaupiamieji gali būti sąmonės viduje, prote.

Abejų tipų įvykius galima klasifikuoti pagal mastą. Viso vieno žmogaus gyvenimo, visos visuomenės, valstybės, planetos, civilizacijos, kosminiai ir net visos visatos. Centre žinoma yra žmogaus gyvenimas, kuris yra atskaitos taškas. Tai svarbu todėl, kad kosminiai įvykiai gali būti labai lėti, todėl reti palyginus su žmogaus gyvenimu, o mikroskopiniam lygyje, įvykiai greiti, labai dažni, todėl gali turėti didelį ardomąjį poveikį. Tokiais įvykiais galima laikyti saulės užtemimus, kometų praskridimus, kurie yra periodiniai ir nesunkiai apskaičiuojami arba supernovos sproginiai, kurie yra atsitiktiniai ir kaupiamieji. Mikroskopiniai įvykiai yra radiacijos fonas, atsirandantis dėl radioaktyvių skilimų mikrodalelių lygmenyje.

Be viso šito, pokyčius galima skirstyti į neigiamus, pozityvius ir neutralius. Negatyvūs įvykiai turi griunamąjį, ardomąjį žalingą poveikį. Tuos poveikius galima klasifikuoti pagal tai, kokia vieta neigiamai paveikiama. Pozityvūs įvykiai atneša pozityvių pokyčių, kokią nors didesnę ar mažesnę naudą. Neutralių įvykių atveju, žmogus yra tik pašalinis stebėtojas, kuris fiksuoja informaciją, bet ši neturi jokios įtakos jo pasauliui.

Prie šio apibūdinimo dar galima pridurti, kad pokyčiai turi priežastį, eigą ir pasekmes. Tad žmogaus atžvilgiu priežastis gali būti pats subjektas, įvykio sukėlėjas arba žmogus gali būti įvykio objektas, kuomet yra paveikiamas išorinių įvykių ir patiria teigiamus arba neigiamus jų padarinius.

Pakalbēkime apie įvykius, kurių priežastis yra koks nors žmogus. Tegul tie įvykiai bus negatyvūs. Visi pokyčiai turi savo pirmąją priežastį ir pirmus judintojus. Vadinasi, pasaulyje visas blogis turi pradžią ir ištakas. Tas ištakas aš vadinu patogeninėmis negatyvumo zonomis. Jos gali būti susijusios su žmogumi, bet nebūtinai. Su žmogumi nesusijusios patogeninės zonos, pavyzdžiui, yra ligų židiniai, kurie ardo žmogaus sveikatą. Su žmogumi susijusios patogeninės zonos yra tos priežastys, dėl kurių pasaulyje atsiranda blogis. Dažniausiai tai būna valdžia, kuri mano, kad negatyvumas yra būtinas masių valdymui – tai racionalistiniai psichopatai, o kitiems sadizmas teikia hedonistinį pasitenkinimą ir jiems patinka skleisti pasaulyje negatyvumą, nes kančios reginys teikia pasitenkinimą – tai genetiniai psichopatai.

Dėl šių priežasčių, patogeninėse valdžios zonose suprojektuojami blogio ir negatyvumo pilni pasauliai, kuriuose platinama prievarta ir smurtas ir per negatyvumo tranzityvumo arba perkėlimo principą neigiami įvykiai visuomenėje išplinta. Kaip tai vyksta suprasti labai paprasta: žmogus, pastoviai patiriantis smurtą, dažnai pats yra priverstas jį naudoti, nes tai būtina išgyvenimui arba susikaupusio negatyvo atsikratymui, psichologiniam išsiliejimui. Ilgainiui tai tampa kultūra ir antra žmogaus prigimtimi, kuri padaro smurtą ir jo sukeltus neigiamus įvykius norma.

Patogeninės zonos gali būti nebūtinai valdžioje, bet apatiniuose sluoksniuose tai dažniausiai tranzityvus blogis arba genetinė charakterio patologija. O valdžioje tai yra sistema, arba sisteminis blogis.

Žinoma, įvykiai nebūtinai blogi. Yra ir gerų įvykių pavyzdžių, kurie keitė istoriją ir civilizaciją teigiama kryptimi. Tačiau pažiūrėjus į bendrą vaizdą, istorijoje daug daugiau negatyvumo nei pozityvumo: karai, revoliucijos, epidemijos, ekonominiai nuosmukiai, kultūros ir technologijų smukimas, neder-

lius, badas ir t.t. Kita vertus, daug bandymų sukurti gėrio zonas, kurios būtų analogiškos patogeninėms negatyvumo zonoms. Tai dažniausiai susiję su religiniais ar kitokiais dvasiniais judėjimais.

Dar galima pridurti, kad svarbūs ne tik išoriniai ekonominiai, socialiniai ar politiniai įvykiai, bet ir intelektualiniai. Prote yra informacinis minčių ir vaizdinių srautas, kuriame dubliuojama ir filtruojama iš pasaulio ateinanti informacija. Tokie įvykiai dažniausiai būna žinių gavimas, supratimas, problemos išsprendimas, paaiškinimas, informacijos apdorojimo užbaigimas, teorijos sukūrimas. Tokie intelektualiniai įvykiai susiję su religija, filosofija, mokslu ir technologijomis. Jie taip pat keičia gyvenimą į gerą ar į blogą ir civilizacijoje yra labai svarbūs įvykiai. Jie gali būti atsitiktiniai arba kaupiamieji, priklausantys nuo ilgalaikių pastangų, tyrimų ir ieškojimų.

Intelektualiniai įvykiai dažnai susiję su knygomis, traktatais, monografijomis ir straipsniais. Jie retai būna cikliniai, pasikartojantys. Bet jiems būdingas jau aprašytas kaupiamasis principas. Tokius įvykius numatyti labai sunku, bet prieinantys prie informacijos žmonės gali juos nujausti. Taip pat ir visą tų įvykių padarinių grandinę. Intelektualiniai įvykiai taip pat labai tranzityvūs, išplatinantys tiek teigiamus, tiek neigiamus padarinius. Teigiami padariniai kaupiami gėrio zonose, o neigiami – patogeninėse zonose, kurios planetoje skleidžia negatyvą. Tai yra ginklai, kankinimo, sąmonės užgrobimo priemonės, kurios apriboja, arba sunaikina žmonių laisvę, paverčia gyvenimą pragaru. Kaip taisyklė tokie dalykai ateina iš aukštesnių sluoksnių, bet naudojamos gudrios maskavimo sistemos, kurios apsunkena negatyvumo kelių susekimą ir išviešinimą.

Vienas iš reikšmingiausių ir didžiausių poveikį žmonėms turinčių įvykių yra karas. Karas ateina iš patogeninių zonų valdžioje ir turi gan didelį priešasčių rinkinį. Jos gali būti

tokios: noras užvaldyti resursus, prevenciškai nukenksminti priešą, realizuoti sukauptą persvarą kol nevēlu, sunaikinti priešišką ideologiją, sunaikinti nepatinkantį asmenį arba grupę (priešiškos organizacijos), arogancija, charakterio patologija, karinga kultūra. Karai retai prasideda atsitiktinai, dažniausiai jie kruopščiai planuojami, jiems ilgai ruošiamasi. Ižūlus karas gali būti pradėtas be preteksto, tam tikra dalis prasideda su tikru pretekstu, bet dažniausiai jis yra suvaidinamas, kad būtų sumažinta agresoriaus atsakomybė už karo sukeltus padarinius.

Numatyti karus kaip neciklinius įvykius yra sunku, nors jie kartojasi. Tačiau šis kartojimasis būna atsitiktinis, bet dažniausiai įvykstantis kaupiamuoju principu, kai kritinė įtampa pasiekia pramušimo lygį. Pavyzdžiui, kai pavyksta per gana trumpą laiką pasiekti didelę persvarą arba įgyti svertų.

Nesunku suprasti, kad, kaip ir buvo numatyta, 21 a. bus konkurencijos dėl valdžios visai planetai šimtmetis. Šioje konkurencijoje dalyvauti galimybes turi mažų mažiausiai 3 galybės. Vadinas ši konkurencija ir patogeninių zonų galia bus pagrindinė prieštaravimų priežastis, o prieštaravimai visuomet turi kaupiamąjį pobūdį. Tad su didesne ar mažesne tikimybe galima pasakyti, kad prieštaravimai pasieks pramušimo lygį ir tai išsivystys į III pasaulinį karą.

Kita galimybė – išlaisvėjusių masių sukilimas, kurios nepatenkintos valdžia gali sugalvoti ją nuversti. Patogeninės zonos valdžioje, matydamos tokią galimybę, kuria masinės kontrolės ir sekimo sistemą, kad galėtų užkirsti kelią bet kokiems neramumams. Tam panaudojami ir intelektualiniai resursai bei technologijos, kurios sukurtos totaliniam žmogaus ir visuomenės pavergimui. Viso to priežastis – užkirsti kelią bet kokioms galimoms revoliucijoms. Tad jeigu nesugeba kariniu būdu užgrobti valdžios planetoje, tai turimą laiką išnaudoja visuomenės pavergimui.

Bendrai tariant, 21 a. yra toks laikmetis, kuriame galima laukti unikalių, nesikartojančių įvykių beveik bet kurioje srityje, tačiau ypač moksle, nes čia daromas didžiausias kaupiamasis darbas. Todėl šių dienų pranašams, vadinamiems futuristais – labai įdomus metas.

III. Analitinė empatija

Kognityvinė mintirega

Mintiregos rūšys

Mintiregą įprasta priskirti parapsichologiniams reiškiniams, kuriuos paprastai nurašo kaip pseudomokslą ir pseudoteoriją. Todėl bandoma primesti įsitikinimą, kad čia nėra ką tirti, nes šis sugebėjimas tėra šarlatanų prasimanymas. Nepaisant šio statuso, mano galva, mintiregos klausimas yra rimtas ir visai nesvarbu, kad ši tema dažniausiai sutinkama fantastiniuose filmuose ir fantastinėse knygose. Manau, kad galiu parodyti, jog tai – klaidingas įsivaizdavimas.

Pradėsiu nuo apibrėžimo: mintirega – tai informacijos gavimo būdas, kai objekto nėra tiesioginėje patirtyje arba kai informacija gaunama iš tos vietos, kurios įprastinėmis priemonėmis pasiekti neįmanoma (vidinis mąstymas). Mintirega, iš esmės, yra ryšys, atsirandantis apeinant įprastus suvokimo būdus per juslinius organus. Pavyzdžiui, kūną galima pamatyti ir pamčius surinkti visą dominančią informaciją: kas yra, kur yra, kur link juda ir t.t. Tačiau šios informacijos mintireginis pajautimas, kai kūnas yra už suvokimo horizonto, jau yra mintirega. Arba: ką žmogus mąsto galima sužinoti iš jo žodžių, mimikų, kūno kalbos. Tačiau kai visa tai sužinoma be šių priemonių – tai jau yra mintirega.

Taigi dabar aišku, kad mintirega yra tam tikras informacinis ryšys, kuris apibūdinamas kaip „pajautimas“ (gr. pathos). Galima įsivaizduoti, kad tai fantastinis, parapsichologinis sugebėjimas, priklausantis tik nuo žmogaus. Įsivaizduojama, kad jis sukuriamas, išlavinamas, gaunamas iš tėvų ir t.t. Tačiau tai labai susiaurintas įsivaizdavimas, nes mintirega daugiau yra dalyvavimas mintregių pasaulyje, kuris yra „aukštesnis“ už

tradicinį juslinį pasaulį, kurį taip pat galima vadinti mintiregos „empiriniu“ pasauliu, kuris leidžia peržengti ribą tarp sąmonės ir fizinės tikrovės. Tai leido daugelio ypatingų fiziniu signalų įsisavinimas, kuris žemesnės pakopos atžvilgiu – irgi yra mintirega. Tačiau kadangi tai jau yra įprastas dalykas, sąmonėje turintis sensoriumo pavidalą, kurį turi visi aukštesnieji gyvūnai, tai mintirega laikoma tik tas ryšys, kuris yra virš-sensorinis.

Tas pasakymas, kad mintirega yra dalyvavimas tam tikrame pasaulyje, reiškia, kad žmogus turi turėti m-sensoriumą (mintiregos sensoriumą), kuriame kuriamas mintiregos ryšio kanalais suvokiamas pasaulis. Kokios galimybės patekti į šį pasaulį – pateiksiu toliau. Tačiau dabar reikia išsiaiškinti, kokios yra mintiregos rūšys ir kokios galimybės ją įvaldyti. Bent tam tikras mintiregos rūšis gali įsisavinti visi žmonės, nors tai šiek tiek kitokia mintirega, be tiesioginio ryšio ir be persikėlimo į ypatingą pasaulį.

Yra tokios mintiregos rūšys:

- a) fenomenologinė arba natūrali,
- b) kognityvinė, ir
- c) technologinė.

Fenomenologinė mintirega reiškia, kad turimas natūralus, įgimtas m-sensoriumas, kuriame atvaizduojamas ryšys, išeinantis už įprastinio horizonto ribų. Tai yra pajautimas, kuris sąmonėje atvaizduojamas natūralia fenomenologija. Kognityvinė mintirega pagrįsta protu ir žiniomis, t. y., ji remiasi patirtimi, kuri susijusi su praeitimi. Tai galimybė pakartotinai pajauti tai, kas kažkada jau buvo pajauta, ypač žinant, kad situacijos ir reakcijos į jas – kartojasi. Mintregys žino „kas yra pasaulis“ ir „kas yra žmogus“ ir gali atsakyti į klausimus net neturėdamas objekto tiesioginiame patyrimo. Dažnas variantas

yra tas, kai kognityvinė mintirega susimaišo su natūralia, ypač tada, kai vietoj m-sensoriumo naudojamas kognityviumas kaip mintiregos ryšio turinys, kuris atvaizduojamas minčių formomis. Tad reikia skirti patiriamą ir žinojimo mintiregas. Ir paskutinė mintiregos rūšis yra technologinė, kai „pathos“ sukuriamas technologinėmis priemonėmis, panašiai kaip radijo ryšys, tik informacija perkeliama ne į elektroninį įrenginį, ne į radiją, bet kai radijas įstatomas į žmogaus galvą. Tai taipogi leidžia sukurti „pathos“ su objektais, kurie yra už įprastinio patyrimo horizonto.

Kognityvinė mintirega ir kalba

Šiame skyrelyje mane labiausiai domina kognityvinė mintirega, nes tai paprasčiausias būdas patekti į mintregių pasaulį, netu-rint įgimtų fenomenologinės mintiregos sugebėjimų, kai nėra natūralių transcendentinio ryšio užmezgimo galimybių. Jau sakiau, kad kognityvinė mintirega pagrįsta žinojimu. Tas žinojimas yra pasaulio ir žmogaus žinojimas. Tam reikalingi paminėti dviejų rūšių kognityviniai konstruktai, įaugę į žmogaus kognityvinę žievę. Pagal šį principą mintregio lygis tiesiogiai proporcingas gyvenimo patirčiai. Kuo daugiau patirties – tuo tikslesnė ir galingesnė mintirega (empatija). Būtent šia prasme ir reikia suprasti tvirtinimą, kad tam tikrų mintiregos formų galima išmokti.

Kognityvinė mintirega neatsiejama nuo kalbos, nes kalba yra pagrindinė sąmoningo mąstymo forma, kuri uždeda antspaudą ant visų informacijų. Iš esmės, nėra tokio turinio, kurio nebūtų įmanoma išreikšti kalba, o tai reiškia, kad kalboje yra visas žmogaus sąmonei pasiekiamas tikrovės turinys. Ypač svarbi kalbos forma yra tiesioginės nuosakos būtasis laikas, kuris pasakojimais išreiškia viską, ką žmogus yra patyręs praeityje. Tad turima tokia schema: perėjimas iš sensoriumo pasaulio į kognityviumą, kur visa patirtis sukeliama į kalbos sąmonę ir

leidžia ją valdyti; tada, įeinant į mintiregos kognityvinio „transo“ būseną, ši praeitis žinių pavidalu projektuojama į objektą, kurį bandoma „pajausiti“. Kai kam tai „atspėjimas“, o kai kam – mintirega.

Bandant patarti žmonėms besidomintiems šia tema, galima atkreipti dėmesį į kalbą (kalbas), kurią pažinus, pažįstama vidinė žmogaus forma, kuri yra sąmonės viduje. T. y., akimis pažįstamas pasaulis, o kalba – žmogaus vidus. Kadangi kognityvinė mintirega pagrįsta patyrimu, tai taipogi reikalingas ypatingas dėmesys patyrimo tvarkymui.

Taigi dabar priėjome klausimą, kokios yra kalbinės komunikacijos pamatinės struktūros. Viskas prasideda nuo koduotojo ir dekoduojačio pagrindinių vaidmenų. Tai reiškia, „aš koduoju“, o „tu-jūs dekoduoju“. Taip gaunama pasakotojo-adresato-temos struktūra. Pasakotojas yra „aš pasakoju“ sąmonė; adresatas yra „aš dekoduoju“ sąmonė. Tema, kurią pasakotojas koduoja, o adresatas dekoduoja, yra „aš pasakoju apie save“, „aš pasakoju apie jį/ją-juos/jas“ ir „aš pasakoju apie tave-jus“. Taip būna monologiniuose pasakojimuose. Dialoguose vaidmenys keičiasi, kai pasakotojas tampa adresatu, o adresatas tampa pasakotoju.

Visa tai elementaru, tačiau viskas atrodo dar paprasčiau, kai suvoki, kokios ribotos yra pasakojimo temų galimybės, nuo kurių priklauso pasakojimų turinys. Pasakojimo subjektas gali būti asmuo arba pasaulis. Todėl koduojama „kas asmuo yra“ ir „ką asmuo daro“; taip pat „kas pasaulis yra“ ir „kas pasaulyje vyksta“. Dažniausiai pasakojama apie trečią asmenį, nors galima ir pirmo asmens struktūra, kai kalbama apie save. Rečiau pasitaiko antro asmens pasakojimas, kai adresatas ir tema sutampa, nors tokia kryptis taip pat visai galima. Pavyzdžiui, šiame įrašė rašau trečiuoju asmeniu, o tema yra tam tikras komunikacijos fenomenas, vadinamas „mintirega“. Adresatai yra visi šios knygos skaitytojai. Apie temos struktūrą ga-

lima pasakyti tiek: čia atskleidžiama, kas mintirega yra, ir kas vyksta mintiregos ryšio užmezgimo metu arba kaip tai įvyksta.

Galima paklausti kam visa tai reikalinga. Pirma, dekoduojant gaunama informacija apie pasakotojo vidų. T. y., čia vyksta psichožvalgybos aspektas, kuris leidžia kažką sužinoti apie subjekto asmenį, žinias. Taip pat sužinoma apie temą – jis/ji, valstybės organizacija, asociacija, firma, partija ir t.t. Jeigu adresatas ir tema sutampa, galima šį tą sužinoti apie save. O jeigu sutampa pasakotojas ir tema – gaunama informacija apie pasakotoją. Norint nebūti mulkinamais, visada būtina vengti nemąstančio pasinėrimo į kalbos struktūras bei formas ir siekti išsaugoti distanciją. Tam reikia savo mąstyme tematizuoti minėtą pasakojimo struktūrą ir daugiau pasidomėti pasakotoju arba pasakojimo objektu, kad būtų galima spręsti kiek pasakotojas patikimas ir kiek atskleista tema atitinka bendras, bendro pasaulio galimybes.

Kalba yra ne tik psichožvalgyba, bet ir valdymas. Aišku, valdymas taip pat gali būti psichožvalgybos dalis, kai informaciją gauti bandoma aktyviomis priemonėmis. Atvirai tai daroma užduodant klausimus arba netiesiogiai pradedant kokią nors reikalingą temą, į kurią subjektas turi reaguoti ir atskleisti savo vidų. Tai reikia daryti labai subtiliai, nes kitas žmogus taip pat stebi ir tokiomis formomis provokuotojas išduoda save, savo turinį ir bendravimo tikslus. Kitas netaikytinas būdas yra valdymas sadistiškai, kai žmogaus elgesį bandoma paveikti sadistiniais efektoriais ir tyčiojimusi, aiškinant „kas žmogus yra“ (koks nors nemalonus, neskanus daiktas), jeigu nepaklūsta man, valdžiai ir t.t.

Morfologinė sąmonė

Nekartą tvirtinau, kad „atspėjamoji“ mintirega (empatija) įmanoma todėl, kad visi patiria tą patį pasaulį, kuris yra sensoriniai žemėlapiai, suformuoti iš įvairių patyrimo struktūrų, su kuriomis sąmonė susiduria ant žemės rutulio paviršiaus. Taip pat, kiekvienas žmogus turi vienodą morfologinę sąmonės formą, pateiktą žemiau, kurioje patyrimo procesus tvarko ta pati kalba, kuri sukuria vienodą visiems kalbinę sąmonę.

Tai reiškia, kad kuo geriau žmogų pažįsti, tuo lengvesne tampa mintirega, nes žinai jo pasaulį, pažiūras, įpročius, gyvenimo planą ir t. t. Kalbant paprastai, ką žmogus turi savo akyse ir ausyse, tai ir tampa jo vidiniu turiniu. Tam, kad žmonės negalėtų kognityvinių struktūrų formuoti savarankiškai, sukurta „švietimo sistema“, kurios tikslas įdiegti vaikams masinę sąmonę, kad paskui politinė valdžia galėtų žaisti psichologinius-ideologinius žaidimus. Tam yra pasakojama istorija, aptariamą kultūros bruožai, santvarka, filosofija, siekiant masinio rezonavimo su tam tikromis aktualiomis temomis.

Norint nepasiduoti įtaigai, reikia išlaikyti distanciją tarp koduojamos informacijos ir savęs, naudojant jau minėtus pasakojimo struktūrinius elementus: kas pasakoja, kam pasakoja, apie ką pasakoja. Stengiantis išvelgti tikslą, kaip pasakotojas bando savo turiniu ir stilistinėmis priemonėmis konstruoti adresato psichologiją, ir kaip žiūri į temą – teigiamai, neigiamai ir pan. Reikia ieškoti alternatyvių pasakojimų ir vertinti ar patikimi įrodymai, kuriais grindžiami pasakojimo teiginiai. Nes tokia mintirega, kaip valdymo dalis, yra efektorių, iliuzijų apribojimo laipsnių parinkimas.

Ne kartą aiškinau kaip pasaulis ir kalba sukuria bendrą rezonansinę struktūrą, kuri perduodama į kalbą, o po to iš kalbos – į pasaulį. Kas yra žmogus, kas yra pasaulis išreiškiama daiktavardžiais. Toliau, ką žmogus daro ir kas pasaulyje vyksta – išreiškiama veiksmažodžiais. Tada veiksmažodis valdo visas

daiktavardines „aplinkybes“ išreiškiamas skirtingais linksniais. Tai yra visų teorijų ir visų mokslinių paradigmų pagrindas, sukuriamas sensoriumo ir kalbos mišinio viduje.

Taigi aišku kaip mintiregai pasitarnauja ši morfologinė sąmonės (žmogaus) struktūra: sensoriumas – vienodas, kūnai – vienodi, motorika – vienoda, emocijos – vienodos, kalba – vienoda. Individuali yra atmintis ir konkrečios mąstymo formos, nors teoriškai jos visos paaimamos iš perdirbtos išorinės realybės.

Kodavimo-dekodavimo lingvistinę sistemą atvaizduoti galima naudojant išeinančių sekų, įeinančių sekų, ir rezonansinių minčių abstraktų sistemą. Koduojama rezonansinius minčių abstraktus perkeliant į išeinančią seką; dekoduojama su įeinančia seka generuojant reakcijos, arba priėmimo, semantinių abstraktų struktūrą, kuri vadinama supratimu: kas pasakoja, ką pasakoja ir kam pasakoja.

Kadangi fenomenologiniai psichologiniai faktai glaudžiai susiję su nefaktinėmis struktūromis, tampa įmanoma tai, ką pavadinau kognityvine mintirega, arba nuotoliniu pajautimu. Kadangi tam tiesioginio kontakto šiapus horizonto nereikia, tai šis praėjimas, arba patirtimi, pagrįstas ryšys įmanomas esant bet kokioje planetos vietoje. Filosofškai arba moksliskai žinant „kas yra pasaulis“ arba „kas yra žmogus“, apie juos galima pasakyti labai daug. Visas šis procesas vyksta žmogaus mąstyme, kuris atlieka m-sensoriumo funkciją ir leidžia mintiregos turinį perkelti į vaizdines smegenų priemonės, kurias galima vadinti biologiniais ekranais. Šitai „parapsichologinė“ pseudoteorija tampa visai įmanoma, faktais patvirtinama realybe.

Kai koks nors žmogus sako, kad „aš tave permatau kiaurai“, tai reiškia, kad jis yra įsisavinęs kognityvinės mintiregos sistemą. Vienas kitą kiaurai permatyti gal nėra taip sudėtinga ir

įdomu, bet yra didesnis iššūkis – pabandyti permatyti kiaurai visas globalines ideologijas ir propagandas, kurios, pavyzdžiui, turi kultūros ar propagandinės kultūros formą, kokia tarkim yra Holivudas. Čia irgi yra kolektyvinis pasakotojas, kuris visai planetai užkoduotomis formomis perteikia kažkokį turinį apie save, apie „juos“ arba „apie mus pačius“. Kokių tikslų siekia ir kokį mūsų vaizdą bando sukonstruoti ir psichologiškai primesti.

Ezoterinė mintirega

Yra daug mintiregos rūšių, nors kai kurie žmonės ne visas jas laiko tikromis. Tos, kurios „veikia“ esą netikros, o kurioms reikalingi specialūs gebėjimai ir juos turintys žmonės – reitenybė, tikros. Tačiau, kadangi jos neįrodytos, tai nėra apie ką šnekėti... Kita vertus, yra įrankis, kuris vertinamas pagal efektyvumą ir teikiamą naudą, tad visai nesvarbu kaip jis vadinamas – sukompromituotu pavadinimu ar ne. Rinktis pavadinimą-taikinį gal ir rizikinga, nes iš karto tapsi puolimo objektu, tačiau kas vertins pagal naudą, pagal galimybę geriau pamatyti žmogų, į primityvų aplojimą tikiuosi nekreips dėmesio.

Nežinau ar metodas naujas, ar ne, nes idėjos, nors ir nemoksliniu būdu, bet į galvą atėjo ne iš šaltinių ir autoritetų, o tiesiog gimė mintyse – iš nieko. Galbūt tą patį suprato ir daugybė kitų žmonių, bet vėlgi – čia ne kokios nors varžybos. Todėl aš šitų idėjų nesisavinu, bet ir neatiduodu kitiems. Rašau taip, kaip yra mano galvoje.

Vienas iš principų labai paprastas: tarkime, kad žmogų sudaro tam tikras elementų rinkinys, už kurio ribų neįmanoma išeiti. Žinodamas tą rinkinį, gali numatyti visas kiekvieno žmogaus

galimybes. Tarkime simboliškai šis rinkinys atvaizduojamas kaip sistema iš „5 kvadratų“. Kiekvieną akimirką gali realizuoti tik kokia nors viena galimybė, bet neišeinant už 5 galimybių ribos. Vadinasi „5“ yra visas žmogus. Tai matydamas – matai žmogų jo visumoje. Tačiau tam trūksta konkretumo, nes mintirega tai ne gebėjimas suvokti galimybes, bet tų galimybių realizacijas, arba faktus. Jeigu kvadratus pavadinsime numeriais ir padarysime prielaidą, kad realizuojamas tik vienas kvadratas vienu metu, tai galimybės bus 1-2-3-4-5 visos kartu, o faktas, pavyzdžiui, 3 arba viena aktualizacija. Nustatymas, kuri būseną yra kokiu nors duotu momentu, vadinamas mintirega. Tačiau žmogus gerai matomas ir žinant kokios įmanomos visos galimybės.

Pavyzdyje galimybių duota nedaug; o realus žmogus apima dešimtis tūkstančių. Tačiau visos jos sugrupuotos ir susietos, todėl išrinkimo darbas gerokai palengvintas. Galima pradėti nuo fizinio kūno anatomijos. Šiuo klausimu visi žmonės vienodi ir savo organais negali būti niekas daugiau. Taip pat vyksta vienodi procesai. Tad apie kiekvieną žmogų galima pasakyti daug dalykų, kurie yra universalūs. Energetiniai kūnai taip pat ne išimtis – žmogus negali pagal savo pavidimą pasirinkti bet kokios sandaros, ji duota visiems vienoda, kaip kvadratų rinkinys. Vadinasi norint pamatyti, kas konkrečiu momentu vyksta, reikia mokėti pajauti faktą, t. y., išrinkti „vieną iš penkių“.

Šį principą žinantys žmonės yra geri spėjikai; nenuostabu, kad atrodo, jog jie gali matyti žmones kiaurai. Tai gali kiekvienas, nors būdingas nevienodas meistriškumo lygis, nes kartais būna svarbu ne tai, kad spėji ir atspėji, bet kaip sugebi matyti. Gebėjimas savo sąmonėje matyti kitą žmogų skirtingas visiems mentalistams, tačiau jis yra tobulinamas ir lavinamas.

Tad nuo kokių „kvadratų“ reikėtų pradėti? Mano naudojami terminai yra mano asmeniniai. Kitaip sakant, jie nėra „moks-

liniai“ ir nenaudojami jokioje teorijoje. Tai galima laikyti trūkumu, tačiau juk ne terminuose pažinimo esmė, bet principų supratime. Taigi kiekvienas žmogus turi rodomąją sąmonę, kurioje galima parodyti daug dalykų: kas yra, kas buvo, kas bus, kas turi būti, kas būtų buvę ir t. t. Toliau nemažiau svarbi yra kaupiamoji sąmonė, kur surinktos visos buvusios būsenos ir kurias galima vėl padaryti esančias dabar, arba kitaip sakant – atsiminti. Ir valdomoji sąmonė, kuri priima sprendimus, renka ir vykdo tam tikrą susikurtą planą.

Nesunku suprasti, kad svarbiausia rodomoji sąmonė, nes ji suriša visus duotus suvokimus erdvėje ir laike. Taip gaunamos dvi žmogaus dalys – sensoriumas bei kognityviumas, abu esantys rodomojoje sąmonėje.

Rodomoji sąmonė turi vidinę sandarą, kurią taip pat gerai žinoti, bet ji mentalizme nėra labai svarbi. Nebent būtų žmonių, gebančių pajusti kitą per šią vietą. Viskas prasideda nuo informacijos, patenkančios į šabloną, kuris atlieka filtravimo ir susiejimo darbą. Toliau, šis šablonas įgauna konkrečiam juslumui būdingas kokybes, kurios priklauso nuo to, per kokią vietą surenkama informacija. Kokybės gali būti garsų, vaizdų, minčių, vaizdinių ir pan. Bet rodomoji sąmonė pasirodo aukščiausioje pakopoje, vadinamoje suvokimu. Suvokti galima pasaulio daiktą, savo vaizdinį, mintį; vadinasi suvokimas yra galutinė instancija, ta vieta, kuri tapatinama su šviesiuoju žmogiškumu.

Ši žmogaus vieta labai svarbi, tad nenuostabu, kad yra norinčių ją pamatyti. Šis pamatymas vadinamas neteisėta mintirega. Tačiau, kadangi iki tikro mintregio daugumai toli, tai ir nusikaltimą padaryti ne taip paprasta. Daug lengviau yra padaryti kitą nusikaltimą, t. y., iškraipyti tiesą, apie ką nors pasakyti tai, ko jo tikrovėje niekada nebuvo.

Tai yra gera pradžia. Bet prieš pradėdant pirminius skenavimus, reikia žinoti vieną svarbų principą. Jeigu skenuoja tik mentalistas, tai geriausia pradėti nuo aplinkos, nes nuo to, kokia yra artimiausia ar tolimesnė aplinka, priklauso sąmonės turinys. Jeigu žmogus yra rodomojoje sąmonėje, tai jis mato arba pasaulio, arba savo minties *dabar*. Mintis dažniausiai būna susijusi su šiuo pasauliu, vadinasi norint žinoti kas maštoma, reikia žinoti aplinką. Jeigu skenuojama ne rodomoji, bet kaupiamoji dalis, reikia žinoti buvusias aplinkas ir konkrečiai, su kuria iš rinkinio vieta susijusios mintys.

Su valdomąja sąmone – taip pat nėra daug problemų, bent jau galimybių lygmenyje. Žmogus turi būtinus ir nebūtinus poreikius, tad visi pagrindiniai planai susiję su koku nors iš jų. Pasirinkus vieną poreikių grupę, kiekviena jų išsišakoja į daugybę galimybių, priklausančių nuo žmogaus tipo. Pavyzdžiui, poreikiai susiję su bendravimu ir pramogomis. Kiekvienas žmogus šiais klausimais turi įpročius ir galima nesunkiai numanyti konkretų konkrečiam momentui planą. O šis įgyvendinamas valdomosios sąmonės, kuri naudojasi visomis kitomis sąmonės rūšimis kaip resursais.

Noriu dar kartą pakartoti principą, kad žmogų lengviausia pažinti pagal jo aplinką, nes kiekviena aplinka turi savo specifiką ir sėkmingas žmogus būna prie tos specifikos prisitaikęs. Prisiitaikymas reiškia, kad susiformavusios struktūros prote, kaupiamojame dalyje, o planai būna įdėti aplinkos, kurioje žmogus veikia. Jeigu ta aplinka yra organizacija, tai kiekvienas jos narys vykdo tos organizacijos strateginį planą. Vadinasi, jį žinant, galima žinoti jeigu ir ne visus kvadratus, tai bent dalį jų – tikrai.

Žmonių mintys būna įvairios: reprezentacinės, atsiminimų, planų. Kaip jos sąmonėje atsiranda suprasti nesunku. Per visą gyvenimą pasaulis po truputį rekonstruojamas asociatyvinėje holograme, kur jis įgyja tinkle esančio modelio formą.

Mintis iš šio tinklo surenka kokią nors informaciją per reikalingus mazgus perleidžiant srovę ir tas mazgas aktualizuojamas į mintį. Šitaip laike išsidėstę žybsniai yra ne kas kita kaip minčių seka, kuri rodo su sensoriumu arba kognityviumu koreliuotas informacijas sąmonei. Mintis gali atrodyti labiau semantinė, o gali turėti ir vaizdinių pavidalą.

Reikia neužmiršti, kad mintys yra suskaidytos ir jas galima skaičiuoti. Tai reiškia, kad viena mintis turi stadijas – ji atsiranda, kelias sekundes išsilaiko sąmonėje ir išnyksta. Tada kyla kita mintis, kuri gali būti ankstesnės minties tąsa, o gali ir nebūti. Praėjusi mintis pereina į kaupiamąją sąmonę ir gali būti ištraukta čia tada, kai iš rodomosios sąmonės būna išnykusi. Tad kai su žmogumi dirbama mintregiškai, reikia atskirti darbą su rodomąja ir kaupiamąja sąmone, nes jų specifika – skiriasi. Tačiau tai pajauti turi kiekvienas žmogus asmeniškai. Ruošiantis užsiimti mintirega, nesvarbu kokia būtų jos rūšis, reikia paruošti savo sąmonėje vietą, kurią vadinu mintiregos sensoriumu, m-sensoriumu. Jis turi būti integruotas su jusliniu sensoriumu ir su kognityviumu, per kurį reiškiasi iš kitos realybės paimta informacija. Sensoriumai integruojami vertikaliai, tai yra juslinis žmogaus kontūras papildomas išplėtais laukais, į kuriuos turi būti perkelta telepatinė informacija. Taip pat būtina integruoti horizontaliai, nes į šiuos telepatinius sluoksnius turi būti perkelta informacija iš minčių pasaulio. Šitaip sukuriamas sintetinis atvaizdas, kuriame sumodeliuota informacija, ateinanti iš žmogaus vidinės dalies.

Skenuojant žmogų, reikia turėti viso pasaulio modelį, nors tai gali būti prieštaravimas, nes mintregys turi gauti informaciją savais mintiregos kanalais. Modelis gali būti orientuotas į erdvinį surišimą, tačiau tai įprastas vaizdavimo būdas. Mažiau įprastas yra laikinis surišimas. Principas elementarus. Sąmonėje vienokiu ar kitokiu pavidalu aktualiai yra tik tai, kas yra dabar arba kas buvo anksčiau. Vadinasi visi procesai atsiremia į dabartį, kurią galima vaizduoti horizontalia tiese. Šis prin-

cipas galioja ir žmogui, ir visai visatai. Tai simbolinis tapsmo, kitimo atsiremiančio į dabartį pavaizdavimas.

Skirtingi reiškiniai turi skirtingą praeitį. Pažymėję ją skale, žyminčia dešimtmečius, šimtmečius ir tūkstantmečius, gauname praeities atvaizdavimo priemonę. Pavyzdžiui, keturiasdešimt metų turinčio žmogaus skalė padalinta į keturias dalis, dvidešimt metų – į dvi ir t.t. Modeliuojant reiškinį, ypač kaupiamąją dalį, skenuojama aplink šią skalę surinkta informacija. Galima matuoti nebūtinai žmogų. Valstybės skalė apima kelis tūkstančius metų, o šios skalės visas turinys sukuriamas baigtinių žmonių gyvenimų atkarpų. Tačiau visi reiškiniai atsiremia į dabartį, kuri apriboja tai, kas vyksta ir po truputį slenka laiku tolyn, vystantis procesams, tęsiantis ir gęstant žmonių gyvenimams.

Į šią dabarties tiesę atsiremiančios realybės sudaro hierarchiją. Yra visatos procesas, jos skalė į praeitį ilgiausia, visatoje tam tikroje vietoje atsiranda galaktika, galaktikoje susiformuoja planetų sistema ir konkrečiai mūsų planeta, atsiranda visa gyvybė arba biosfera, tada išsivysto žmogus, atsiranda žmonija, ji sukuria istoriją, civilizacijas, valstybes, o šiose savo gyvenimus gyvena konkretūs žmonės. Kiekviena dabartis apribota tame pačiame taške visiems esiniams, ji tapati yra visatai ir atskiram žmogui, nes visi prie šios tiesės stovi kaip prie starto linijos, kuri pamažu tolsta ir reikia šiek tiek pasislinkti į priekį nenorint likti praeityje.

Šioje sistemoje naudojamos dvi logikos: laiko evoliucijos logika, kai situacijas determinuoja praeities konfigūracijos; ir erdvės logika, kai mažesnis reiškinys yra įkomponuotas į didesnę ir šis jį lemia. Pavyzdžiui, žmogus priklauso nuo visatos, galaktikos, planetos klimato, biosferos, žmonijos, valstybės, visuomenės, artimiausių aplinkinių žmonių ir tik paskutinėje vietoje nuo savo laisvės. Vadinasi, skenuojant konkretų žmogų, reikia šią hierarchiją turėti omenyje, nes nuo jos priklauso

ateities modelis, tai kas peržengia dabarties tiesę ir numato tuos procesus, kurie vyks ateityje. Kai kurie dalykai yra deterministiniai, priklausantys nuo dėsnių. Tokia yra visata, galaktika, planeta. Ir nuo pasirinkimų bei sprendimų. Tokie yra žmonės, jų grupės ir pavieniai individai.

Labai tolimoje perspektyvoje žmogus priklauso nuo to, kas vyks visatoje, tačiau pagal mokslinį modelį, šis procesas labai ilgas ir ateities skalė nusitęsia toli į ateitį. Tas pat yra su galaktika. Jau artimesnė perspektyva yra planetos klimato raida, kuri įtakoja žmogų tiek biologiškai, tiek socialiai. Tada – socialiniai procesai, kurie paklūsta socialiniams dėsniams, pirmiausiai nuo gamybos faktorių, ekonomikos, kurie lemia pragyvenimo galimybes. Vertinant žmogaus perspektyvą, į viską galima atsižvelgti ir nustatyti, kad jeigu dabar yra 2015 metai ir žmogui 40 metų, tai praeitis yra sudaryta iš keturių dešimtmečių, o ateities perspektyva, jeigu numatoma, kad gyvens 75 metus, siekia iki 2050 metų ir sudaro skalę iš trijų su puse dalių. Kokia ši ateitis bus, priklauso ir nuo žmogaus valios, ir nuo aplinkos, kurioje jis gyvena.

Tačiau tuo gyvenimas neapsiriboja, nes skenavimas gali būti ir ezoterinis, išeinantis už šio gyvenimo ribų. Vadinasi dabarties tiesė ir dvi gyvenimo dalys, praeitis ir ateitis, savo kelionę suirus kūnui baigia šioje realybėje, tačiau siela persikelia į kitą pasaulį ir čia toliau ją tęsia. Kitaip sakant, atkarpa į praeitį yra daug ilgesnė už kelis dešimtmečius ir mirtimi nesibaigia ateities perspektyva. Paprasčiausiai pasibaigia „mišri“ būseną ir žmogus sugrįžta į savo gryną arba švarų pavidalą. Kadangi žmogus turi ribotą atmintį, o skenuotojas galimybes pamatyti abu pasaulius, nes tam reikia būti aukštesnio dvasinio lygmens būtybe, tai tikra ezoterinė telepatija – labai retas dalykas. Tačiau iš principo įmanomas ir toks skenavimas.

Ezoterinė mintiskaita – tai gebėjimas matyti žmogų kaip visumą, ne tik šiame pasaulyje, bet ir kituose, ne tik šiame gyve-

nime, bet ir visuose gyvenimuose. Norint savo dabartį pamatyti platesnėje perspektyvoje, reikia skales į praeitį ir ateitį pratęsti už fizinio gyvenimo ribų. Žmogus atėjo ne iš nieko ir nueina ne į nieką.

Proto demistifikavimas

Kartais gali kilti sunkumų, norint perprasti kitą žmogų – jo tam tikras mintis arba teorijas. Sunkiai perprantamas gali būti, pavyzdžiui, mokslininkas, filosofas, politikas, ezoterikas, magas, mistikas ar kitoks okultistas. Tačiau šią padėtį nesunku ištaisyti, tereikia įsisavinti kelis universalius proto veikimo principus. Kas yra galutinis produktas turėtų būti aišku – tai kalba, arba tekstas. Šie dažniausiai būna suprantami, tačiau klausukas yra ta sistema, iš kurios tekstas ateina. Tai yra protas.

Pamėginkime apibrėžti kas yra protas? Protas – tai kopija, dubliuotas empirinio pasaulio atspindys. Tačiau jis ne vientisas, bet padalintas į elastiškus fragmentus, kurių kiekvienas turi pavadinimus ir savo vidinę semantinę struktūrą. Kaip visuma ši struktūra yra asociacinė holograma, į kurią įtrauktas visas išorinis ir vidinis pasaulis. Po šį asociacijų tinklą laksto elektrinis signalas, ir kai koks nors mazgas sužadinas, ta struktūra projektuojama į mąstymą, kuri vadinu senso-kognityvine sinteze, ir šitaip atsiranda mintis. „Senso“ – reiškia sensorinis, arba juslinis, į tai nukreiptas sąmonės dėmesys išorėje; o „kognityvinė“ – reiškia „kylanti iš proto“, t. y., sąmonės pažinimo galių.

Šitaip galima išskirti dvi vietas smegenyse, tarpusavyje susietas tampriais ryšiais. Pažinimas yra hierarchinis: turintis savo objektą ir pamatinę struktūrą, kuri šiam objektui primetama.

Objektas yra pasaulis, santykiai, daiktai, o struktūra yra į vidų įtraukta ši išorinė sistema. Įtraukiant pasaulį į vidų, jis virsta asociacijų tarp elementų, santykių ir perspektyvų visuma. Ši koreliacija tampa pastovia ir kiekvieną kartą, kai žmogus susiduria su tuo pačiu objektu, jis iš veidrodinio atspindžio ištraukia asociacijų tinklą, kuris ir virsta mintimi, o ši – sakiniiais.

Struktūros suformavimo procesas vadinamas „pirmu kognityviniu šuoliu“, kuris pradeda savo darbą nuo žmogaus gimimo. Receptoriai pradeda priimti informaciją, šie signalą perduoda į sensorinę žievę, o iš čia projekcijos peršoka į kognityvines smegenis ir čia palieka savo atspaudą. Tai automatinis, nesąmoningas pažinimo procesas. Tam sąmoningų pastangų nereikia. Tai, kas sąmoninga daugiau susiję ne su protu, bet su atmintimi. Procesas vyksta taip: jeigu pasiekęs signalas suranda tuščią vietą, t. y., informacija yra nauja, tai ji šia informacija užpildoma. Jeigu informacija ne nauja, tai žmogui atgaminama semantinė struktūra jau esanti prote, ir žmogus pamato šią struktūrą kaip mintį, o ją projektuoja į sensorinį objektą. Tai ir yra ne kas kita kaip senso-kognityvinė sintezė.

Senso-kognityvinės sintezės pagrindas yra „antras kognityvinis šuolis“. Šis šuolis yra pirmo kognityvinio šuolio struktūros sugrąžinimas į mąstymą ir galiausiai į pasaulį. Tokia yra pagrindinė pažinimo ir supratimo „kas yra kas nors“ sistema. Matome, kad procesas vyksta ratu ir yra kaupiamasis – kuo daugiau ciklų, laiko tiesėje, tuo didesnis patyrimas ir daugiau žinių. Bet kita vertus, kuo didesnis patirties bagažas, tuo žinios tampa nelankstesnės ir tuo sunkiau yra protą perkrauti. Todėl renkamosi pradėti iš pradžių, o ne proceso viduryje.

Mums svarbesnis yra antras kognityvinis šuolis, nes jis susijęs su mąstymu, kuris kalbos pagalba projektuojamas į išorę. Tad klausimas konkretesnis – kaip vyksta senso-kognityvinė sintezė? Čia yra kelios pagrindinės sąvokos: stimuliavimas, surinkimas ir koreliacija. Tai yra senos sąvokos, apie kurias jau esu

kalbėjęs prieš kelis metus. Tačiau kaip matome – jos nepasikeitusios. Stimuliavimas yra dėmesys, kuriuo išrenkama kokia nors tikrovės dalis, sutelkiamas žvilgsnis ir mintys. Jis pirmiausiai vyksta sensorinėje žievėje, o tada persikelia į kognityvinę. Tada vyksta surinkimas kognityvinėje žievėje, kuris įvykdomas kaip elektrinis sužadimas tam tikrame mazge, kur sutraukiama informacija iš aplinkinių asociacijų. Ir galiausiai yra koreliacija, kaip užbaigta, galutinė mintis senso-kognityvinėje sintezėje, kurioje susieta „senso“ ir „kogno“ dalys.

Tačiau šis procesas dar turi būti papildytas, nes mintys skiriasi savo forma ir reikia dar tiksliau aprašyti surinkimo sistemą. Surinkimas pagrįstas abstraktų sujungimu. Abstraktai gali būti vaizdiniai, kalbiniai ir loginiai. Vaizdiniai abstraktai formuoja vaizdines mintis, kurios labai glaudžiai susietos su vaizduote. Kalbiniai abstraktai yra bet kokio kūrybinio kalbėjimo pagrindas. Tokio kalbėjimo kai ne atpasakojama, bet iš kognityvinių abstraktų kuriama. O loginiai abstraktai yra logikos struktūrų pagrindas, kurių sudaro tam tikros sąvokos, ir jų susiejimo dėsniai. Abstraktai yra svarbiausia kognityvinės telepatijos dalis tada, kai norima pamatyti kokio nors dalyko galimybių visumą. Vaizdiniai abstraktai pagrįsti geometrijos žinojimu, į kurią įeina taip pat ir kontinuumo sąvoka. Logika, tai ryšių ir santykių dėsniai, pritaikyti kontinuumo struktūroms, o kalbiniai abstraktai yra pakartojimo ir atpasakojimo ženklų sistema.

Visas pažinimo procesas turi tris elementus:

- 1) pirmas kognityvinis šuolis,
- 2) antras kognityvinis šuolis,
- 3) senso-kognityvinė sintezė. Šio proceso metu atsiranda
- 4) asociacinė holograma, vadinama žmogaus protu.

Ši holograma yra laksatinės ir fiksatinės introjekcijos atspindys, su kuriuo galima atlikti įvairias manipuliacijas.

Pavyzdžiui, imkime slaptos amerikiečių mokslinės bazės abstraktą. Bendriausias vaizdinys aišku yra visa planeta ir šios bazės lokalizacija (bazė iš principo gali būti šioje planetoje ir ne šioje). Tarus, kad hologramoje kalbama apie bazę ant planetos, ji turi turėti vietą, tada turi turėti geometrinį pastatą, sudarytą iš patalpų ir patekimo į jas būdų. Patalpos suskirstytos hierarchiškai pagal saugumo lygį. Turi būti tiekimas ir išvežimas. Reikia mikroklimato, vandens, elektros, darbo ir buitinių produktų. Kompiuterizuotas valdymas, greičiausiai superkompiuteris, pagrindinis serveris ir terminalai. Aišku, bazės pagrindas yra žmonės ir tai, ką jie daro. Turi būti buitinės ir darbinės patalpos, administracijos ir pavaldinių. Eksperimentai su žmonėmis (bio-, psicho-), su technologijomis (techno-). Eksperimentai slapti, teisėti ir neteisėti. Taip pat žmonių ratas, kuris disponuoja informacija ir pagal informuotumo lygį, kai žino viską ir žino tik tam tikrą dalį. Tokiose mokslinėse bazėse visada tikslas įgyti prieš konkurentus technologinį pranašumą.

Visą šią sistemą galima nuspiešti vaizduotėje iš kognityvinių abstraktų apie kuriuos jau kalbėjau. Tam praktiškai užtenka erdvės, logikos ir kalbos.

Galima nupiešti ne tik visą bazės abstraktą, bet ir joje dirbančio mokslininko, kuris vadovauja kokiam nors projektui ir turi savo tyrimų grupę. Jis žino savo užduotį, poreikius, turi darbo planą ir grafiką ir organizuoja komandą, siekdamas uždavinių įgyvendinimo. Yra fiksatinė dalis – tai pasaulis slaptos mokslinės bazės viduje. Buitinės patalpos, darbo patalpos, administracinės patalpos, kur reikia teikti ataskaitas. Toliau kompiuterizuotos ryšio priemonės, apribojimas tam tikra slaptos bazės zona, kur turi leidimą patekti ir neturi. Toliau informacija apie aukštesnio rango žmones, lygaus rango ir žemesnio. Laksatinė

dalis, visa gyvenimo patirtis ir patirtis susijusi su konkrečiu darbu. Požiūris įsitikinimai, motyvacija. Psichologinės charakteristikos – psichopatinė asmenybė, ar ne. Smegenų praplovimo lygis, lojalumas. Pasitenkinimas darbu, nepasitenkinimas. Ir aišku svarbu proto galimybės – genijus, vunderkindas ir t.t.

Visas šias struktūras galima ištraukti iš savo proto, kur jos ten pateko per pirmą kognityvinį šuolį. Tai nebūtinai turi būti tiesioginė slaptos bazės patirtis, nes į šį modelį struktūras galima perkelti iš kitų abstraktų. Visi pastatai vienodi, visi žmonės vienodi, visi darbai vienodi, pagrįsti universaliais šablonais. Toks principas naudojamas kūryboje, pavyzdžiui, rašant romanus arba kuriant filmus. Kadangi tai kūryba, natūraliai kyla ryšio su faktais klausimas. Abstraktai nėra faktai, nors pirminė jų kilmė yra iš faktų. Bet abstraktas yra daug kartų pakartotas koks nors patyrimo faktas, dėl ko jis tampa patyrimo universalija. Tad abstrakčios struktūros nėra individualūs faktai. Bet įdomu tai, kad net jeigu žmogus iš tikro yra patyręs kokius nors faktus ar ką nors tikro žino (ne iš logikos), tai jiems perkelti į išorę vis tiek naudojami kalbiniai abstraktai. Todėl faktiškumas ir universalumas visada būna susipynęs ir išpailioti šį kamuolį be papildomos informacijos – labai sunku.

Bet matome taip pat, kad pažinimas nėra vien tik faktų pažinimas. Mokslinis pažinimas pažįsta universalias struktūras ir dėsnius, tad tam labai gerai tinka universalios kontinuumo ir logikos abstraktų struktūros, leidžiančios įsismelkti į universaliją pasaulio gelmę. Bet vėlgi, kadangi žmonių protas yra universalus, tai galima matyti ir ką bei kaip jie pažįsta mokslinškai. Dar lengviau tai tampa, kai šios žinios perkeliama į kalbą, nes norint viską numatyti, užtenka žinoti >150 gramatikos elementų ir >100 000 pavadinimų elementų. Tada juos sujungi su pasaulio abstraktu ir morfiniame vaizduotės lauke, gali kurti kokį nori modelį. Viso to pagrindas yra visų reiškinijų universalizuojamumas.

Empatija

Kalba iš esmės yra tikrovės kopija, kurios dalimis galima manipuliuoti savo mąstyme. Kadangi ši kopija labai tiksli, ja išsemiamas visas fasadinis tikrovės turinys. Iš to seka kelios išvados: žinant kalbą kaip visumą, galima nujausti didelę dalį mąstymo turinio, kiek jis susijęs su išorine ir vidine sąmonės dalimi. Visi mąstymai juda šiuose rėmuose ir iš jų išsiveržti – neįmanoma. O tai uždeda didelius apribojimus žmogaus elgesiui. Elgesį riboja pirmiausiai pasaulis, tada galimos minčių formos. Todėl užsiimant žmogaus modeliavimu, kalbos paslaptis išmanyti labai svarbu.

Kalba veikia kaip išeinanti seka ir įeinanti seka iš objekto perspektyvos. Išeinanti seka domina kaip informacijos šaltinis, įeinanti seka kaip poveikio priemonė, kuria bandoma paveikti žmogaus sprendimus ir elgesį. Šiame skyrelyje poveikis žmogui manęs nedomina, todėl sutelksiu dėmesį į informacijos klausimą, nes jis labai svarbus vystant empatijos gebėjimą. Empatija yra gebėjimas įsijausti į žmogų ir numatyti jo vidines mintis, jausmus, būsenas. Kaip jau sakiau, vienas iš būdų yra kalba, kitas – iš pasaulio kylantys galimybių apribojimai (veiksmų ir reakcijų).

Išeinanti seka naudotina kaip informacijos šaltinis apie žmogų, kuria jis pats dalinasi su kitais. Ta informacija ne visada gali būti tikra, patikima, tad svarbu pastebėti atvejus, kai žmogus bando gudrauti. Tačiau informaciją galimą gauti ne tik iš žmogaus tiesiogiai, tačiau ir netiesiogiai, naudojant spėjimą. Kalba turi ribotą elementų skaičių, tarkime 10. Visi šie elementai kartu paėmus parodo galimybes, kurių rėmuose įmanoma judėti; konkretus elementas, vienas iš dešimties, yra faktas. Empatijos uždavinys susiaurinti galimybių skaičių iki minimumo ir pamatyti konkretų kalbinį minties turinį.

Žmogus dažniausiai mąsto apie praeitį, dabartį ir ateitį. Mąstymas apie praeitį vadinamas atsiminimu, kurio metu iš

kaupiamosios sąmonės išskleidžiami išsaugoti vaizdiniai. Mąstymą apie dabartį galima pavadinti esamojo laiko refleksija, reakcijomis. Mąstymas apie ateitį vadinamas planavimu. Yra du atspėjimo variantai: kai turinys matomas realiuoju laiku ir kai turinys atspėjamas sisteminiu būdu, bet atsietai nuo laiko skalės. Pavyzdžiui, imame visą dieną ir darome prielaidą, kad žmogus mąstė visais trimis minėtais būdais, bet nekonkretizuojant laiko, nes svarbu ne laikas, bet mąstymo turinys, kurį bandoma empatijos metodu atspėti.

Galima samprotauti taip: per konkrečią dieną žmogus 11 kartų prisiminė tolimesnę arba artimesnę praeitį, buvo atitinkamos nuotaikos ir būsenos prisiminimo metu – linksmas, liūdnas ir t.t. 80 proc. laiko reagavo į dabarties momento situacijas, jas reflektavo. Ir 15 proc. laiko – planavo ateitį. Tai gali būti tiek šios dienos planavimas, savaitės, mėnesio ar viso gyvenimo rėmuose. Jeigu telepatija ne fenomenologinė, realus laikas nedomina, domina tik numanomas mąstymo ir visos sąmonės turinys. Galima bandyti įvertinti ar sąmonė pribrendusi dideliems pokyčiams, sprendimams, ar žmogus patenkintas gyvenimu ir paprasčiausiai plaukia pasroviui, geriau ar blogiau atlikdamas savo funkcijas.

Daug kabliukų galima gauti iš išeinančių sekų, to ką žmogus pasako kitiems, iš elgesio ir iš bendro gyvenimo konteksto. Dažniausiai žmogus sau jautraus turinio neviešina ir šį turinį tenka atgaminti pačiam, naudojant savo analizės priemones, kaip pagrindinį metodą naudojant kontekstą ir žmogaus padėtį tame kontekste. Ar situacija jį tenkina, ar jis bet kokiomis priemonėmis bando iš tos situacijos iššokti. Kai žmogus nežino, kad yra skenuojamas, apsaugos priemonių ir klaidinimo nenaudoja, kai žino – į arsenalą įtraukiami manevro elementai.

Apibendrinant tokį sąmonės turinį, galima sakyti, kad yra: rodomoji sąmonė, kuri gali būti nukreipta į dabartį ir ateitį; ir

kaupiamoji sąmonė, kuri nukreipta į praeitį; valdomoji sąmonė, vykdo susikurtą planą, orientuotą į gyvenimą ateityje. Kaip pagrindą imant kalbą, šios orientacijos išreiškiamos kalbos gramatika, o ypač veiksmažodžių laikais. Kai žmogus prisimena praeitį, mąstyme dominuoja veiksmažodžiai, turintys turi būtojo laiko gramatiką; kai reaguoja į dabartį – esamojo laiko; kai apmąstoma ateitis, semantikos centre dominuoja būsimojo laiko formos. Tai gali reikštis tam tikru gramatikos semantikos jausmu, arba konkrečiomis morfologinėmis formomis.

Dėl šios priežasties labai svarbu turėti galvoje visą gramatikos schemą ir slankiojant vaizdiniu slankikliu, nustatyti jį toje galimybės vietoje, kur manoma yra sąmonės turinys. Taigi, pirmiausiai turima pati minties forma, tada gramatinė forma, kuri atspindi, kokia kryptimi nukreiptas mąstymas ir kokia veiksmo laiko struktūra. Tokia yra veiksmo, arba veiksmažodinė dalis.

Tačiau yra ir daikto, struktūros ir veikėjo vaidmenų dalys, kuriuos pasako, kas yra veikiantis subjektas ir kas yra veikiamas objektas. Kitos visos dalys ir vaidmenys tik papildo šią pagrindinę struktūrą. Iš esmės, yra viena substancija, kuri savo viduje sąveikauja su savimi ir šios sąveikos metu išsiskiria sąveikos subjektas ir sąveikos objektas. Todėl savo sąmonėje reikia matyti tokią struktūrą: substanciją kaip vienį; tada substanciją padalintą į individualius daiktus; galiausiai, tarp daiktų vykstančias sąveikas, kurios paverčia juos į veikėjus arba veikiamuosius. Kuriant tokį vaizdinį, nebūtina apsiriboti koku nors tikrovės fragmentu, turi būti matomas su pasaulio vaizdiniu susietas visas vienos kalbos žodynas – mažiausiai 100 000 žodžių.

Tie žodžiai turi būti suklasifikuoti į kategorijas, kad lengviau būtų judėti po schemą ir bandyti nustatyti slankiklį toje vietoje, kur manoma yra minčių turinys ir tema. Pavyzdžiui, žmo-

gus dažniausiai prisimena savo gyvenimą, kitų žmonių gyvenimus, vietas, kalendorių, įvykius; toliau informaciją iš knygų, filmų, žiniasklaidos, pavyzdžiui, netiesiogiai žino, kad tais ir tais metais kažkur vyko karas ir pan. Žodžiu, mąstymas dažniausiai priištas prie žmogaus pasaulio, prie santykių tarp žmonių ir atsiminimuose šie dalykai dominuoja.

Grįžtant prie išeinančių sekų, kurios gali būti pasakytos arba parašytos, žmogus gali naudoti daug sąmonės procesus atspindinčio turinio, įvairius psichizmus. Šis metodas ištarmėms suteikia daugiau subjektyvumo. Jeigu visi psichizmai pašalinami ir gaunamas grynas, nuogas, faktinis veiksmas, tai tekstas įgauna objektyvumo įspūdį. Tačiau reikia neužmiršti, kad tokia gramatika ir žodynu galima manipuliuoti, fantazijas pateikiant kaip realybę. Todėl reikia gerai išmanyti gramatikos psichologiją ir nesileisti mulkinamais. Vien tiesioginė nuosaka, būtasis kartinis arba esamasis laikas, atlikties veikslas, negarantuoja, kad tai, kas išreiškiama žodžiais yra tikrovė, nors naudojama tikrovės aprašymo gramatika. Psichizmų iš teksto išėmimas yra galimas klastojimo atvejis, nes didžiąją dalį informacijos žmogus tik „mano“, „tiki“.

Dar viena pastaba. Visose kategorijose žodynas asocijuojamas su plusiniais žodžiais, gramatika, minusiniais ir neutraliais. Į tam tikrą dalį galima žiūrėti teigiamai, neigiamai arba objektyviai. Pirmi du atvejai pagrįsti vertinimu, o trečias yra tikrovės pažinimas, kuris turi būti neutralus. Šitie semantiniai loppiniai, dažnai būna tiesiogiai susieti su subjekto ir objekto dydžio vertinimu jų priešstatoje. Subjektas gali įsivaizduoti, kad jis yra daug didesnis už objektą arba objektas daug didesnis už subjektą, visa tai suprantant perkeltine prasme.

Imkime tokias schemas: aš didelis, tu mažas, vertinamas negatyviai – tada sukuriama patyčios, pajuokos būseną. Aš mažas, tu didelis, bet vertinamas negatyviai – sukuriamas monstro, sukeliančio neapykantą ir tuo pačiu baimę būseną. Galimi

įvairūs turiniai ir to turinio deriniai mintyse. Kaip jau galima buvo suprasti, mintys turi ne tik savo pasauliškąjį turinį, bet ir emocijas, jausmus, į kuriuos tos mintys yra įterptos. Todėl norint empatijos būdu suprasti ir atspėti žmogų, turi būti padarytas didelis paruošiamasis darbas. Kuo mažiau informacijos apie žmogų turima, ir kuo daugiau vertinime spėjama iš formalių galimybių rinkinio, t. y., jeigu jos nesusiaurintos objektyviais faktais, tai darbas būna iš tiesų sunkus. Ir čia tenka naudotis tik bendrąja *homo sapiens* psichologija, žinant apskritai kaip elgiasi bendrinis žmogus. Tai irgi daug, nes žmogus labai kruopščiai ištyrinėtas.

Empatijos gebėjimas priklauso ne vien nuo metodų žinojimo, bet ir nuo gebėjimo atvaizduoti, susikurti m-sensoriumą (mintiregos sensoriumą). Kai norima pajausti konkretų artimą žmogų, daug informacijos galima gauti paprasčiausiai klausiant žmogaus. Jeigu žmogus nelabai gerai pažįstamas – klausiant tų, kurie pažįsta.

Pats abstrakčiausias kontekstas yra vieta, laikas ir būseną, taip pat praeities bagažas, kuris nuolat išskleidžiamas sąmonėje. Taip pat galima įvertinti ar žmogus daugiau svajoja apie praeitį arba ateitį, ar daugiau konkrečiai veikia ir imasi priemonių, protą ir mąstymą naudodamas tik kaip instrumentą. Toks žmogaus interpretavimas – labai svarbus.

Mintižiūros mechanizmai

Telepatija aktyviai domimasi nuo 19 amžiaus vidurio, ypač nuo tada, kai 1882 metais buvo įkurta draugija „Society for Psychical Research“. Šio neologizmo autorius yra F. Myers, vienas iš minėtos draugijos įkūrėjų. Anglišką žodį „psychic“ būtų galima versti kaip ekstrasensas. Ekstrasensorika turi

įvairių formų, viena iš jų – mintirega. Prieš tai buvo naudojamas žodis aiškiaregystė, tačiau jo reikšmė platesnė už mintiregos. Mintirega daugiau yra minčių skaitymas ir minčių perdavimas.

Šis reiškinys priskiriamas paranormaliems, tačiau jis turi labai racionalius paaiškinimus. Šiame skyrelyje tai ir padarysiu: pateiksiu racionalų mintiregos galimybių paaiškinimą.

Paprasčiausias mintižiūros variantas yra individualus žmogaus nuskenavimas, turint tikslą ištraukti jo vidinį pasaulį, pamatyti jo mintis, būsenas ir jausmus. Prieš tai pirmiausiai turi būti suklasifikuoti žmonės pagal apie juos turimą informaciją. Pirmą kategoriją yra artimieji, su kuriais gyveni arba kažkada gyvenai. Tada draugai ir geri pažįstami. Nepažįstami kuriuos dažnai matai ir pirmą kartą matomi žmonės. Standartinis mintižiūros variantas yra tada, kai skenuojamas žmogus nepažįstamas, matomas pirmą kartą, nes tokiu atveju neturi jokios informacijos gautos kitais kanalais ir jeigu pasieki kokį nors tikrą sąmonės turinį, tai yra tikrosios mintižiūros įrodymai. Tačiau gauta informacija turi atitikti faktus. Tokie sugebėjimai yra retas atvejis, kuris reiškiasi daug platesniame kontekste, kai šalia mintižiūrinio pajautimo taikomi ir kiti, papildomi metodai.

Pradedama nuo to, kad fiksuojama, jog yra kažkokios universalios žmogaus savybės ir individualios. Universalu viskas, kas būdinga bet kokiam statistiniam žmogui su dideliu tikimybės procentu. Tai, kas individualu dažniausiai būna unikalų ir nesikartoja. Todėl mintižiūrį turėtų dominti individualūs dalykai, nes universalūs paprasčiausiai atspėjami. Be abejo, atspėjimas pagal universalius modelius yra mintižiūros metodo dalis, bet domina visgi tai, kas nesikartoja ir unikalų.

Kitas dalykas universalaus pasaulio modelio, vadinamo žemėlapiu naudojimas, kuris susikuriamas galvoje ir vaikstant po jį,

bandoma fiksuoti konkretų to žemėlapiu tašką, kuris būtų faktas, koks nors šimtaprocentinis atitikimas, kuris gali būti tiek individualus, tiek universalus. Galimybių ir faktų schemas – fundamentalus mintižiūros metodas, nes tikslas matant visą žemėlapi surasti jame tikrą tašką, kuris yra koks nors atitikimas tikrovei. Skenavimas visada prasideda nuo galimybių žemėlapiu sukūrimo ir universalių tikimybių fiksavimo. Kai žmogų pavyksta sukategorizuoti tokia prasme, galima pereiti prie individualių momentų.

Reikia turėti gyvenimo ir pačio žmogaus modelį. Gyvenimas, į kurį įstatytas žmogus, turi statišką dalį ir procesinę, pagal „anatomijos“ ir „fiziologijos“ principą. Faktų galima ieškoti tiek vienoje, tiek kitoje dalyje. Suklasifikuojami universalūs statiški dalykai, tada procesas. Gyvenimo proceso bendriausi šablonai tokie: tvarkingas procesas, netvarkingas procesas; standartinis procesas ir procesas su defektais. Kitaip sakant, ar žmogus gyvena tvarkingą gyvenimą ir pats toks yra, ar turi nukrypimų nuo normos, pavyzdžiui, nusikalstama veikla, priklausomybės, ligos ir panašūs dalykai. Toks yra žemėlapis, o tikslas nustatyti konkretų tašką jame.

Tačiau čia yra abstraktus požiūris į žmogų ir bendrai jo gyvenimą. Dažniau skenavimas vyksta kokioje nors konkrečioje situacijoje ir žmogus apie tai žino arba nežino. Paprastai siekiama, to jam neišduoti, nes priešingu atveju žmogus pradeda elgtis nenatūraliai, tampa nervingas, gali pradėti trukdyti.

Toliau aprašysiu koks universalus procesas vyksta žmogaus sąmonėje kiekvieną dabarties momentą.

Yra dvi galimybės: skenuoti galima tiesiogiai matomą žmogų ir žmogų esantį už horizonto. Tarkime, kad jis tiesiogiai matomas. Pradedame nuo universalaus proceso. Žmogus stebi aplinką ir ta aplinka pereina į fiksata, kuris yra paveiksliukas jo galvoje. Tas paveiksliukas pereina į laksata, kuris sukelia

mintis apie objektą, esantį dėmesio centre. Tai tiesioginės dabarties patirties reaktyvioji būseną. Ji gali būti dviejų tipų: praslystanti paviršiumi, nes sąmonė pakibusi nematerialioje mintyje, kuri atsijusi nuo objektų ir objektus naudoja tik kaip priemones: mašiną, telefoną. Kitas variantas, kai pats objektas tikslas, tarkime mašiną arba telefoną perkant ir renkantis tinkamą variantą.

Matant konkretų žmogų ir kartu jo aplinką, galima 100 proc. žinoti koks paveikslukas jo galvoje ir jeigu numanomas dėmesio surinkimo taškas, galima numanyti universaliais šablonais, kokios mentalinės reakcijos galvoje.

Tačiau tiesioginis reaktyvumas tik viena iš galimybių. Dėmesys gali būti nuo tiesioginės aplinkos labiau atsietas ir pakibęs situacijos kontekste. Tada žmogus mato platesnę aplinką visą kontekstą ir situaciją, kuri išeina už tiesioginio patirties horizonto ribų. Tokioje būsenoje dėmesys gali nuklysti į praeitį, į kaupiamąją sąmonės dalį ir traukti iš ten minties objektus arba nukeliauti į ateitį, kuri dažniausiai planuojama, svarstomi variantai ir galimybės. Taigi šis judėjimas galimas vidutinio periodo rėmuose, tarkime pusmečio arba metų. Žmogus sutelkia žvilgsnį į ateitį, pavyzdžiui, vasaros atostogų planus ar kitokius, kurie bus įgyvendinami tik metų bėgyje. Galima žiūrėti į praeitį, vertinant savo sprendimus ir veiksmus, ieškant atsakymų, prisimenant kitus žmones ir vietas. Pati aukščiausia būseną, kai žmogaus sąmonė pakimba su klausimu apie viso gyvenimo planą. Tas planas susijęs su ateitimi, bet naudojama ir praeitis kaip atskaitos taškas ir vertinimo kriterijus. Kai sąmonė plačiausiame kontekste, dabarties momentai būna darbiniai, įdarbinti kažkokių uždavinių ir tikslų vykdymui. Matosi, kad žmogus ne dykinėja ar šlaistosi, bet dirba kiekvieną dabarties momentą.

Pagal šį kriterijų žmones galima skirstyti į tvirtus, valingus ir bevalius. Tvirti turi gyvenimo tikslą ir atkakliai jo siekia, o

bevaliai daro ką jiems liepia, t. y., kiekvieną momentą jie išnaudoja dirbti ne sau bet kitiems. Tokie dažnai ieško būdų išsisukti iš tokių įdarbintos dabarties momentų ir būna linkę į dykinėjimą, beprasmi būvimą ar pramogas, nes dirba vis tiek ne sau. Gyvenimas yra tarnavimas, o kai gauna laiko sau, tai dabartį iššvaisto malonumams, vietoj to, kad susikurtų veiklos planą ir suteiktų jam individualią formą.

Sąmonės būsenos sluoksnį galima pažymėti koncentriniais ratais. Skenuojant žmogų reikia stengtis pamatyti kokiam sluoksnyje sąmonės būseną yra, kokia gyvenimo proceso dalis fiksuojama. Taip pat, einant per universalių galimybių modelį, galima įvertinti procentais, kiek laiko per dieną žmogus praleidžia kiekviename sluoksnyje. Jis labiau susitelkia į praeitį, ateitį, dabartį ar svajoja belaikėje būsenoje.

Šis aprašymas parodo tai, kas universalu, bendrą žmogaus vidinio pasaulio schemą, kurią galima naudoti kaip žemėlapi. Pereinant prie individualių dalykų, būtina paminėti, kad jų nustatymui būtinas koks nors sąlytis (mintirega). Be sąlyčio informacijos nebūna. Psichožvalgyba gali naudoti įprastines informacijos rinkimo priemones, tokias kaip įsibrovimas į artimų žmonių ratą, šniukštinėjimas, hakinimas ir pan. Tačiau telepatija susijusi ne su tuo, tokie metodai yra agentūrinė žvalgyba.

Pats mintiregos mechanizmas yra pagrįstas echolokacija. Ji gali būti aktyvi ir pasyvi. Iš objekto pusės aktyvi, kai jis skleidžia radiaciją, pasyvi – kai tik atspindi. Iš subjekto pusės, aktyvi – kai siunčia skenuojantį signalą, pasyvi – kai signalą tik surenka siunčiamą išorinių šaltinių, kurie gali būti natūralūs ir dirbtiniai. Mintiregos echolokatoriui reikia tokios terpės, kad sklįstų signalas ir jį būtų galima surinkti. Koks signalas sklinda nuo minčių – nežinoma. Nežinoma ir kaip jis priimamas. Tam turi būti receptijos sistema, kažkokia antena, kuri reaguotų į signalą ir siųstų jį į analizatorių.

Sensorinis paveikslukas yra natūralizuota „mintirega“, kuri parodo kūnus. Kiekvienas žmogus jį turi galvoje ir mato jame kitus žmones, renka informaciją apie jų veiklą. Artikuluotas ir išreikštas kognityvinis paveikslukas būna tik savos psichikos, o kitų žmonių psichika šiame paveiksluke dažniausiai nedalyvauja ir žmogus tik iš patirties, iš loksato daro universalias projekcijas sensoriume, kuriose spėja kitų žmonių psichikos turinį (pavyzdžiui, pagal jau aprašytą metodą). Žmogų galima matyti su išore ir vidumi, bet tik galimybių rėmuose. Faktui reikia echlokatoriaus.

Klausimas toks: ar galima ištreniruoti kitus receptorius, kad jie pakeitę funkcijas pradėtų reaguoti į minčių aidą? Šis klausimas įdomus. Gal būt žmogus turi nežinomų receptorių, kurie tai jau gali arba recepcija atsiranda neįprastiniais būdais, pavyzdžiui, per tiesioginę neurorecepciją. Kad neuronas veiktų kaip receptorius, turi būti procesas, kuris trigerintų jo depolarizaciją, bet tam reikia stipraus išorinio poveikio ir subtiliems laukams fiksuoti tai gali būti netinkama. Tačiau šis procesas labai patogus technologinei psichotronikai. Kitas pastebėjimas, kankorėžinė liauka su savo kristalais, kurie gali turėti recepcijos galimybių. Ir kiti panašūs variantai.

Įdomus dalykas tas, kad kai žmogus išmoksta kitų jutimų receptorius panaudoti subtilių laukų fiksavimui, mintirega arba ekstrasensorika gali reikštis kaip „subjektyvūs pojūčiai“. Įsivaizduokime, kad minčių laukas sugeba trigerinti temperatūros receptorius odoje. Tokiu atveju minties pokyčiai mintregio būtų suvokiami kaip temperatūrų pokyčiai jo kūne. Tokiu atveju svarbiausia surasti dėsningumą ir išmokti juo pasinaudoti, atpažįstant schemas. Tas pats galioja visiems receptoriams ir jų subjektyvioms reprezentacijoms. Antrinio sužadavimo sistema – viena iš mintiregos galimybių ir galimybė išvystyti naujus sensoriumus, taip pat ir mintiregos.

Įmanomas ir kitas, grubus variantas, ryšį sukurti elektromagnetizmo priemonėmis, informaciją skaitant ir rašant galvoje su implantais, nors mane labiau domina natūralios galimybės. Daugumai žmonių minčių echolokacija silpnas, neišsivystęs ir nesusiformavęs sugebėjimas, kuris artėja prie senso-kognityvinių sintezių ir universalizacijų naudojimo.

IV. Tikroji mintirega

Minčių skaitymo technologija

Nors minčių skaitymo technologijos sukūrimas būtų didelis proveržis į priekį ir tvirtinama, kad tai dar nepasiekta, pats principas yra elementarus ir visiems žinomas. Daugiau problemų yra ne sukurti tam skirtą prietaisą, bet pasiekti tą tikrovės terpę, kurioje mintys atsiranda. Mokslo pasiekimai jau leidžia modeliuoti šitą tikrovę, bet rezultatai, manau, dar gan ilgai bus slaptinami. Koks šios tikrovės pagrindas atskleidžia fundamentalūs fizikos mokslai, kurie viską aiškina kvantinių laukų modeliu. Tai reiškia, kad mintys yra arba kvantiniai laukai, arba tų laukų savybė.

Kaip tvirtina „Standartinis modelis“ laukuose vyksta sudėtingi kvantiniai procesai, reakcijos, energijų mainai ir taip toliau. Kad mintys yra sukuriamos sąveikų rodo tai, jog joms turi iš aplinkos būti patiekta informacija, kuri praeina sudėtingą apdoravimo procesą ir tik tada suformuojama į patyrimo fenomenologiją. Visi šie procesai turi daug šalutinių produktų, tarp kurių yra energijos išspinduliavimas į aplinką. Šiuos produktus galima panaudoti minčių iššifravimui.

Mintys yra informacijos projekcija į kognityvinį ekraną, kuriam atvaizduojama iš proto paimta, su aplinka susieta informacija. Tos mintys nuo išorinių objektų skiriasi tuo, kad jos yra ne tam tikrą erdvę gaubiančios formos, bet skleidžiasi iš vidaus į išorę, kaip semantinės gėlės. Daikte svarbu išorinė forma ir paviršius, o mintis yra turinys ir daikto idealizacija, neturinti juslinės formos. Ši minčių turinį, daugeliu atvejų, jau galima iššifruoti su psichotroninėmis technologijomis, problema tik su atvaizdavimu išoriniuose prietaisuose. Ekranuose minčių informaciją galima atvaizduoti žodžiais arba vaizdais. Yra ir dar viena galimybė – perkelti informaciją į kito žmo-

gaus galvą ir jis ją atvaizdavęs savo vidiniame ekrane, gali perteikti žodžiais.

Matome, kad atvaizdavimo problema išsprendžiama nesunkiai, daug sunkiau pasiekti tą tikrovės gylį, kuriame yra mintis ir ištraukti ją į paviršių. Tam turi būti kažkoks kontaktas, energijų mainai, vykstantys per apsikeitimą kvantais. Tarp minties ir skaitymo prietaiso antenos turi būti tarpininkas, palaikantis ryšį. Pavyzdžiui, radijo ryšyje tarpininkas yra elektromagnetinės bangos. Jos taip pat paaiškintos tik prieš kelis šimtus metų, nors elektriniai ir magnetiniai reiškiniai stebimi ir net naudojami labai seniai. Nebūtų nuostabu, jeigu tokių „fotonių“ stebuklingų galimybių yra daug daugiau mus supančioje aplinkoje negu mus sako valdžia.

Suradus galimybes užmegzti ryši su nauju radiacijos lauku, žmogus įgytų dar vienas akis, galėtų matyti tai, ką sugeba pasiekti šie nauji nežinomi kvantai. Juk pagal tai, ką mes žinome apie fotonus, galime pasakyti, kad jie, kaip vektoriniai bozonai, susiję su daugeliu materialių kvantų, tarp kurių jie perduoda sąveiką. Tai yra tokios spinduliuotės niekada nebūna vienos ir izoliuotos, jos visada rodo turtingas kvantines sąveikas ir sudėtingą laukų struktūrą. Vadinasi, atsivertų ištisi nauji pasauliai. Dar daugiau, būtų visai nenuostabu, jeigu minčių ekranas irgi būtų tokio sudėtingo laukų komplekso dalis.

Naudojant analogiją su „Kvantine elektrodinamika“, mažų mažiausiai turėtų būti atrasti gnostiniai elektronai (kaip gnostinio, minčių lauko dalis) ir jie turėtų būti gnostinių fotonų šaltinis, tarp kurių galėtų vykti abikryptė sąveika, kai gnostiniai spinduliai judina gnostinius kvantus ir sukuria sroves, o judančios gnostinės srovės būtų natūralus gnostinių fotonų šaltinis. Ši sistema būtų idealus technologinės telepatijos mechanizmas. Daug požymių, kad mokslininkai kažką panašaus jau yra atradę ir sukūrę, bet nenori su visuomene dalintis. Maža to, naudoja nelabai gražiams darbeliams.

Kad tai nėra laužta iš piršto, galiu pasakyti iš savo kaip *insaiderio* patirties grupėje, kuri prieš mane vykdo operaciją su mintreginės komunikacijos technika. Ši operacija vyksta jau labai ilgai, ir per tą laiką turėjau galimybę surinkti daug informacijos iš pirmų lūpų.

Sistemą galima įsivaizduoti kaip schemą, turinčią dvi dalis: viena natūrali, kita – techninė. Pati mintirega turi daug galimybių sąveikoms įvairiomis kryptimis, bet čia paimtas tik vienas, svarbiausias atvejis, vadinamas minčių skaitymu. Svarbiausia sistema yra radiacija, sklindanti nuo minčių struktūrų. Nesunku suprasti, kad mintys yra energetinis darinys, kuris sujungtas su informacine forma, ir nuo šito energetinio darinio atsiskiria kvantai, kuriuos pavadinau gnostiniais (gnosis gr. – pažinimas). Šita sistema turi net tris galimybes: 1) gnostiniai fotonai nuo minčių sklusti gali natūraliai, kaip natūrali radiacija; 2) jie gali atsispindėti atėję nuo natūralių šaltinių (kokie pavyzdžiui yra žvaigždės); ir 3) juos galima gauti mintis apšvietus dirbtiniais gnostiniais fotonais ir iššifruojant jas surinkus atspindį.

Čia nėra nieko nuostabaus, juk akims pavyzdžiui, nėra skirtumo ar daiktus apšviečia lempa ar saulė, jie matomi vienodai. Tas pats būtų su mintimis, tik problema yra gnostinio fotono mechanizmo įvaldymas.

Antra, techninė dalis iš principo yra elementari, bet reikalaujanti fundamentalių atradimų. Kodėl taip yra. Todėl, kad elektronai, kurie naudojami mikroschemose, surandami metaluose. Bet čia įprastos „Kvantinės elektrodinamikos“ teorija, kuri įvaldyta. Tačiau gnostiniai elektronai įprastiniuose Mendelejevo lentelės elementuose – nerandami. Tad norint sukurti bent anteną, reikia naujo tipo medžiagų, kuriose būtų galima generuoti gnostines sroves, tokias kokios smegenyse sukuria sąmonę. Kas iš įprasto pasaulio mums sako, kad tai nėra rožinė svajonė? Pirmiausiai pati „žmogaus“ technologija, kuri atsiranda smegenyse. Mes matome, kad čia atsiranda taip visų

mokslininkų išsvajota *jungtis*. Maža to, šioje jungtyje sąmonė tiesiogiai neuronuose sąveikauja su atomais, elektriniais ir magnetiniais laukais, bei fotonais. Belieka surasti mechanizmą kaip smegenų terpė sugeba visa tai padaryti ir tada bus lengvai galima pamėgdžioti tas smegenų dalis, kurios veiks kaip „gnostinis metalas“, reaguojantis su gnostiniais fotonais, kurie dalyvauja informacijos formavimo procesuose į žmogaus vidinę fenomenologiją.

Vadinasi, įprasti metalai su laisvais elektronais netinka, reikia naujos terpės, kuri būtų ir radiacijos šaltinis, bei šių spindulių moduluojama informacinė terpė, kuri būtų tiesiogiai susieta su mintimis. Tai reiškia, kad sukurti psichotroninę anteną reikia šiek tiek daugiau nei Mendelejevo cheminių elementų lentelė ir „Kvantinė elektrodinamika“, bet akivaizdu taip pat ir tai, kad šiuo metu mokslas nėra jokioje aklavietėje šiuo klausimu, ir mintiregos technika ne tik ne „už kalnų“, bet jau šiuo metu turima ir naudojama. Deja, naudojama tik žvalgyboje ir kariniais tikslais.

Matėme, kad pagrindinė problema yra antenos sukūrimas, kita problema – kodo iššifravimas, o visa kita – dekoderis ir psichotroninis televizorius – sukuriamas įprastinėmis elektronikos priemonėmis. Kitaip sakant, psichotronika yra hibridinė gnostinė-elektroninė. Svarbiausia dalis – iš smegenų paimta „gnostinio laidininko“ technologija, kuris tiesiogiai sąveikauja su nuo minčių sklindančia energija.

Gali kilti toks klausimas: kodėl žmogus nėra mintregys, jeigu viskas taip paprasta ir gražu? Bet to mes šimtu procentų irgi nežinome. Ypač daug abejonių kyla tiems, kas gyvena žemesniame sluoksnyje, nes jie sistemos apriboti ir klaidinami. Kodėl tu gali naudotis aukštesne klase? Todėl, kad jie mažiau ribojami, o turtingesni laisvę gali nusipirkti. Ir apskritai šį klausimą viešinti draudžiama ir tie, kas turi galimybę skaityti kitų mintis, šio savo gebėjimo niekur neafišuoja, nes tai pa-

prasčiausiai netikslinga. Gebėjimas galingiausias tada, kai jis slaptas.

Mintžiūrinis skenavimas

Aplinkos skenavimo galimybės

Šioje planetoje evoliucijos eigoje kūnų mintirega atsirado ganėtinai anksti. Tai echolokacija, kurią naudoja kai kurie vandens arba sausumos gyvūnai ir optolokacija, kurią turi visi aukštesnieji sausumos ir vandens gyventojai. Echolokacija iš esmės skiriasi nuo klausos, nes ausis tik surenka oro virpesius ir iš jų sukuria garsą, tačiau tas garsas nerodo jį skleidžiančio objekto ir tam reikia akių. Echolokatoriai siunčia į aplinką ultragarsą ir ausimis surenka atspindžius nuo aplinkos objektų. Echolokacija tokia tiksli, kad leidžia net didelio tikslumo reikalaujančią medžioklę. Kita vertus, žmogus iš esmės yra akių žmogus, aplinką skenuojantis optolokacijos jutimų organais. Įprasta sakyti „mato“, „žiūri“, tačiau šį veiksmažodį galima vadinti ir aplinkos skenavimu, kurio tikslas surinkti informaciją, nes visada reikia būti pasiruošus. Nors civilizacija sukūrė sąlygas, leidžiančias žmogui labai atsipalaiduoti, tačiau protingas žmogus net atsipalaidavęs aplinką skenuoja.

Ši sistema mintirega nebevardinama, nes yra įprasta ir šį sugebėjimą turi visi. Ji turi esminį trūkumą, nes ši aplinką skenuojanti mintirega rodo tik kūnus arba išorę. Be kūnų dar yra mąstymas, kuris daug svarbesnis už išorę. Tačiau mąstymo skenavimo galimybės blokuojamos. Iš esmės sąmonė nėra joks „vidus“, nes gnostinis laukas greičiau yra paralelinis, o ne esantis išorinės materijos viduje. Sąmonė vidine atrodo tik todėl, kad jos akys nuskenuoti negali, tad joms šis pasaulis nematomas. Iš tikrųjų, sąmonė yra paralelinė, turinti savo iš-

orinį pasaulį ir savo formą gnostiniame lauke. Kūną su kūnu susieja optofotonai (optiniai fotonai). Panašiai sąmonę su sąmone turėtų sieti gnostiniai fotonai. Kad toks skenavimas būtų įmanomas, reikia analogiškos sistemos regai, tik šiame „jusslume“ matytųsi gnostiniai objektai, arba mintys, vaizdiniai, suvokimai ir t.t. Mintirega – ne tokia jau ir neįmanoma fantasika.

Akių pasaulis veikia paprastai. Kūnų mintiregai reikia šviesos šaltinių, objekto atspindėjimo galimybių ir analizatoriaus, kuris prasideda nuo receptorių ir baigiasi objekto atgaminimu, kurį vadiname reprezentacija. Yra natūralus periodinis apšvietimas, gaunamas iš mūsų gimtosios žvaigždės. Visų gyvūnų regos sugebėjimai išsivystė prisitaikdami prie saulės šviesos ypatumų. Techninė civilizacija, išsiaiškinusi fotonų generavimo mechanizmą, sukūrė dirbtinį apšvietimą, naudojamą tamsos metu, kuris veikia beveik taip pat gerai, tik jo daug mažesnis plotas. Tačiau žmogui ir to užtenka. Kūniškąją aplinką vienodai gerai matome tiek su natūraliu, tiek su dirbtiniu apšvietimu. Tačiau šitas regos sureikšminimas žmogų pavertė paviršiaus žmogumi, kuris, net turėdamas savo vidų, kito žmogaus sąmonės pasaulį laiko neegzistuojančiu ir tenkinasi visokiausiomis biheivoristinėmis teorijomis, kurioms egzistuoja tik stimulus ir reakcija, o vidus – „juodoji dėžė“, nepasiekiamas ir net neįdomus.

Tačiau tie, kas supranta kitokio aplinkos skenavimo galimybę, kuri rodytų ne tik išorę, bet ir vidų, sąmonės pasaulio nelaiko bereikšmiu epifenomenu, arba šalutiniu fenomenu. Pirmiausia, kiekvienas pats yra begalinė sąmonė ir nenori, kad būtų traktuojamas kaip stimulus ir pastiprinimais valdomas galvijus. Tačiau reikia galvoti ne vien apie save ir suprasti, kad tokį patį vidų turi visi žmonės ir psichologija reikalinga daug gilesnė negu rankų, kojų ir liežuvio judesių aprašymas ir metodų išradinėjimas, kaip gauti norimus kūno judesius, vadina mus „elgesiu“. Šiam tikslui kanalas yra, bet jį kiekvienas

žmogus valdo pats. Be abejonės tai yra kalba. Tik reikalas tas, kad ką pasakyti, kokį vidaus turinį paviešinti – renkasi pats žmogus, o mintžiūrinis skenavimas yra visai kas kita. Norint „pamatyti“ objektą, jo leidimo nereikia, jis pats visai aplinkai šviesos pavidalu atiduoda visą informaciją. Kitaip yra su „vidumi“: kad būtų įmanomas minčių mintžiūrinis skenavimas, reikalingas mintiregos signalas, kurį vadinu gnostiniu fonu.

Čia situacija turi būti panaši į aprašytą prieš tai. Natūraliai mintiregai reikalingi natūralūs gnostinių fonų šaltiniai. Kas tie šviesuliai, neleidžiama žinoti. Tačiau vien to neužtenka, lygiai taip pat kaip kūnų mintiregoje. Turi būti sąveikaujantys, t. y., atspindintys objektai – o gnostinėje mintiregoje tai turi būti ne kas kita kaip minčių sanaujos. Ir trečia būtina sąlyga – surinkimo receptorių turėjimas ir gebėjimas jų morfizmą suformuoti į mintireginę reprezentaciją. Vien natūralios gnostinės aplinkos savybių neužtenka – žmogaus evoliucija turi būti suformavusi tokį kognityvinį gebėjimą. Dar viena pastaba, jeigu įmanomas natūralus šaltinis, tai, išaiškinus jo mechanizmą, turėtų būti įmanoma sukurti dirbtinius gnostinius fonus, „gnostinę šviesą“, kuri taip pat sąveikautų su minčių sanaujomis, kaip natūralūs šaltiniai. Neturint analizatoriaus, tokie šaltiniai nematomi, ir jie gali būti užmaskuoti, kaip EM ryšio antenos. Tačiau iš tikro šitaip vykdoma masinė viešų vietų kontrolė. Galima tokį siūstuvėlį naudoti individualiai, vietiniam kelių žmonių skenavimui, tai galėtų būti iki 20 žmonių aplinka. Panašiai kaip ir saulės atveju, galimas ir masinis natūralus šviesos sklaidimas, padarantis regimą visą žmonių minčių pasaulį, tačiau tokios realybės – griežtai slaptinamos, nes yra absoliučios valdžios pagrindas.

Surinkti galima mintis, schemas, vaizduotę, sensorinius atvaizdus, kurie visi perkeliama į bevaizdinę „semantiką“ ir yra bevaizdžio mintireginio suvokimo turinys. Šis suvokimas turi turėti visą anatomiją ir fiziologiją, tik reikia pastebėti, kad šie

organai akims, ir bet kokiam kitam skenavimui, yra „tamsioji materija“. Receptija vyksta per gnostinę braną, kuriose visai kitas „dvasinių“ realybių pasaulis. Šis pasaulis atveriamas tik turint atitinkamą rangą ir įprastinei visuomenei – nepasiekiamas, o kas šią galimybę gauna, tai tik todėl, kad tarnauja valdžiai. Mintreginės lokacijos paskirtis – surinkti informaciją ir vykdyti griežtą žmonių kontrolę. Kita vertus, diegiama mintis, kuri suformuota kalbos naudojimo įpročių, kad reikia leidimo arba teisę spręsti, kas gali būti paviešinta, turi turėti pats žmogus. Iš tikrųjų, jau seniai taip nėra. Kaip vizualiai griežtai skenuojamas kūno elgesys, taip skenuojamos ir žmogaus mintys. Neįmanoma paslėpti jokios informacijos. Kūną dar galima aprenkti ar užmaskuoti, o mintis neturi jokio skydo, todėl tokius gebėjimus turintys žmonės neišvengiamai tampa kolektyvine sąmone, nes alternatyvų jokių nėra.

Iš esmės, kūnų mintreginis skenavimas – labai turiningas, net galima sakyti – perteklinis, nes iš surinktų morfizmų sukuriamą visą pasaulio imitaciją. Echolokacija, galima numanyti, nėra tokia turininga, nors kas iš tikro vyksta šiame sensoriume, mažai kas žino – nebent mokslininkai, kurie turi teisę dirbti su psichotronika, ir jų specializacija – žemesnių gyvūnų suvokimo formos. Echolokacija daugiau yra signalinės formos, nes ji naudojama kaip informacija, reikalinga paruošti veiksmą, kuris taikomas medžioklėje. Detali informacija nereikalinga, nes vyksta ne apžiūrinėjimas ar tyrinėjimas, bet ieškoma maisito – tokia gamtos tvarka. Visas šis etapas primatų lygyje – seniai evoliucijos peržengta praeitis. Primatų stiprioji vieta ne jėga, ne jutimų aštrumas, ne greitis, bet klasta, spąstų bei pinklių ruošimas, kuriam reikalingas išvystytas protas. Žmonių pasaulyje kūnų paviršius pasidarė nesvarbus, nes norint suprasti ir orientuotis, šį paviršių būtina peržengti. Pirmiausia žengiamo į save, į savo protą, tada šis turinys projektuojamas į tą gelmę, kurią paviršius gaubia. Čia ir yra šiuolaikinio žmogaus pagrindinis pasaulis.

Šių laikų žmogus

Pagal mokslinius tyrimus ir surinktą skenavimų informaciją, žmogaus vidinės formos bus paaiškintos toliau. Pradėti galima nuo bendrų ir visiems gerai žinomų anatomijos ir fiziologijos principų. Yra išorinė aplinka ir nervinė sistema, kurią sudaro mikroskopinės skaidulos, kurių viename gale yra receptoriai arba signalo surinkėjai, o kitam gale modulatoriai-induktoriai, vadinami neuronais. Šios skaidulos perduoda moduluotą signalą, koduojantį informaciją ir gale elektrinis aktyvumas suveikia kaip mikro-induktorius, perduodantis moduliaciją į gnostinius laukus. Šios dalys visos susijusios ir veikia ne atskirai. Pirmiausia, vienis yra paskira skaidula, kuria teka srovė ir tuo pačiu gaubiančiu lauku sklinda susižadainimas. Antra, skaidula veikia ne pavieniui, bet kolektyviai, tai yra, moduliavimas suformuojamas tik tada, kai skaidulos, esančios viena šalia kitos, sujungia signalą į vieną sistemą, kuri gale išsišakoja į neuronų tinklo fragmentą, kuris koduoja vietinį morfizmą, sujungtą su kitais morfizmais ir indukuoja informacijos pernašą į kitą lauką, kurį kažkada vadinau „transneuroniniu“.

Šios skaidulos veikia kolektyviai ir laukas, be abejo, subendrina visų iki vienos skaidulos informaciją ir kuria bendrą modelį. Tačiau žinant, kad vidinis pasaulis turi daugybę formų, tenka daryti išvadą, kad skaidulos pasiskirsčiusios pagal funkcijas. Čia yra bendros mokyklinės neuro anatomijos žinios, kurios skirsto žievę į sensorinę, kognityvinę, motorinę ir limbine, nors pastaroji mus domina mažiau. Be šio skirstymo, vidinis pasaulis turi ir kitokias formas, kurios dalina psichiką į labai svarbias informacijos apdorojimo ir atvaizdavimo dalis, bet šios formos yra gnostinėje branoje. Jos yra tokios: rodomoji sąmonė, kaupiamoji dalis ir valdymo centras. Taigi pačiame primityviausiame fizinės ir gnostinės sąmonės sąveikos lygyje yra tokios dalys kaip išvardinta. Iš esmės, visa psichika yra ne fiziniame pasaulyje, bet gnostiniame, nors

pirmasis tiesiogiai moduliuoja ir indukuoja informacijos formas, vadinamas morfizmais.

Informacija, kurią pateiksiu toliau, yra įprasto žmogaus sandaros paslaptis, kuri atskleidžia pagrindinį principą, kaip veikia kognityvinio ir motorinio valdymo sistema, ateinanti iš pačios žmogaus gelmės, kurią iš dalies galima vadinti autonomine aktyvumo sistema (AAS). Fizinės branos pagrindinis vienetas, kaip jau sakyta, yra moduliavimo skaidula, su jos gale esančiu induktoriumi, vadinamu neuronu. Šios branos paskirtis surinkti ir paruošti informaciją perkėlimui į tikrą psichinį pasaulį, kuris jau formuojamas iš gnostinių kompleksų, kurie yra tikrasis žmogaus šaknies gnostinėje branose pagrindas. Žmogaus sandarą bandysiu aiškinti įvesdamas sąmokslų teoriją, kuri, manau, žinoma daugeliui žmonių, nes visi tiesiogiai patiria savo sąmonę ir žino kas joje dedasi iš tikro, nors pasakyti garsiai apie tai bijo. Žmogus užgrobtas, apribojant jo suvokimo galimybes, mokymosi efektyvumą ir sukeldamas tokias būsenas, kurios išsunkia visą aktyviam išoriniam gyvenimui reikalingą energiją. Savijauta dažnai balansuoja ant ribos, ir norint gyvenime siekti kokių nors rezultatų, tai yra viena iš pagrindinių kliūčių, nes tam paprasčiausiai trūksta fizinės ir dvasinės energijos.

Pradedant aiškinti, geriausiai atkreipti dėmesį į pagrindinį principą, ką žmogus kaip kūnas ir sąmonė daro: pirmiausiai jis surenka iš aplinkos morfizmus, kurie pereina per dvi apdorojimo pakopas: sensorinis morfizmas yra pagrindas. Jis išsišakoja į rodomąją dalį ir kaupiamąją dalį – rodo visada *dabar*, o kaupiamoji dalis reikalinga senų morfizmų atgaminimui. Toliau sensorinis morfizmas pereina į kognityvinę žievę ir įgauna ten savo minties, sąvokos, suvokimo formą, kuri yra bevaizdė, bet sukuria labai intensyvų informacijos suvokimo jausmą. Čia irgi yra rodomoji dalis, vadinama mąstymu, kuriame panaudojama nuo vaizduotės vaizdinių, iki kalbovaizdžių ir kognityvinių abstraktų, kuriuose suvokimas sujungia

didelį informacijos kiekį, užimančią vidinę erdvę galvos srityje. Be abejo, rodomoji dalis ir čia išsišakoja į kaupiamąją dalį ir vėlesniam atgaminimui išlaiko praėjusius vaizdinius. Matome, kad šioje pasyvioje dalyje yra dvi funkcijos, kurios aptarnauja *dabar*-būseną ir *buvo*-būseną.

Kita dalis yra morfizmų kūrimas, kuris reikalingas aptarnauti kūno sudėtingą elgesį gyvenamajame pasaulyje, pagrįstą aktyviu mąstymo veikimu. Tad pirma pakopa turi būti morfizmų suteikimas visoms proto funkcijoms, kurios paimamos iš proto asociatyvinės hologramos. Turi būti surenkami vaizdiniai, mintys, schemas, kurios sujungtos su kognityviniu šablonu rodomojoje dalyje virsta aktyviu mąstymo procesu, tokiu kaip analizė ir sintezė, aprašymas, aiškinimas, interpretavimas, argumentavimas, planavimas ir pan. Kadangi žmogus turi įvairius poreikius, tai aktyvaus proto pagrindinė užduotis surasti kelius, kurie padėtų tuos poreikius patenkinti. Ir kai parengiamas galutinis planas, ateina kūno motorikos eilė. Čia aptarnaujama būseną vyks-ateityje.

Tam irgi laikomi išmokti ir kaupiamojoje dalyje išsaugoti morfizmai bei schemas, kurias sujungus, gaunamas sudėtingas motorinis elgesys. Kaip jau sakiau, čia taip pat svarbūs du išrinktų arba sukurtų morfizmų išsišakojimai – vienas yra rodomoji dalis, kurioje žmogus stebi tai, ką jis daro ir kaupiamoji dalis, kuri išsaugo praėjusias veiklas panaudojimui ateityje, šitaip surenkant išgyvenimui pasaulyje reikalingą patirtį.

Didžiausias klausimas yra perėjimas tarp šių dviejų sistemų, kurį naudoja valdomoji žmogaus dalis, pagrindą turinti vidinėje sielos gelmėje, kuri reiškiasi kaip gnostinis energomorfis laukas. Tai, ką šita dalis daro, apibūdinti galima labai paprastai. Jos darbas pagrįstas kaupiamąja dalimi, kurioje sukaupti pasyviosios ir aktyviosios dalies morfizmai. Žmogus čia kaupia, tvarko, analizuoja, klasifikuoja. Tai vadinama partirties apdorojimu. Tačiau, kad galėtų morfizmus valdyti, sme-

genys turi mokėti juos nukopijuoti ir pamėgdžioti, arba, kitaip sakant, išmokti. Išmokimo esmė yra imitacija, kopijavimas, mėgdžiojimas ir bandymų bei klaidų metodas. Viskas kartojama tol, kol valdomoji dalis susiformuoja savo kaupiamąją dalį, kurioje surinkti visi maksimaliu efektyvumu generuojami morfizmai. Pavyzdžiui, šnekėjimas arba rašymas, automobilio vairavimas, užsienio kalbų mokymasis ir kiti reikalingi motoriniai įgūdžiai sujungti su aktyviuoju ir pasyviuoju aspektu. Kiekvieną kartą per kaupiamąjį kanalą ateina nauja informacija ir ji arba pastiprina senas formas arba jas užgožia ir laikui bėgant pakeičia naujomis. Valdomoji dalis atlieka morfizmų perkėlimą į energomorfinį lauką, kur jis patenka į laisvo performavimo matricą, pagaminančią morfizmą reikalingą vaizduotei, mąstymui arba kūno valdymui.

Pagrindiniai išoriniai morfizmai yra mintys, perteikiamos šneka arba rašymu, toliau – kūno valdymu. Šie sugebėjimai reikalingi įvairioms veikloms, susijusioms su darbu arba kitokio pobūdžio kūryba. Visiems šiems morfizmams galioja tam tikra vidinė logika, kuri turi arba ką nors atspindėti, dažniausiai išorinę arba vidinę tikrovę, šį procesą vadinant atitikimu. Kitas aspektas yra tiesos arba teisingumo principų laikymasis, kuris yra žmogaus racionalumo matas. Jis svarbus ypač tada, kai aiškinamasi ar kokia nors forma yra racionali ar iracionali. Racionalumas arba tiesa yra tikra patirtis paimta iš išorinio pasaulio arba atitinkanti kokį nors nustatytą proto, arba kitaip logikos, standartą. Žmogus geba formuoti laisvai, nepaisydamas iracionalumo epiteto, kai atitikimas visiškai nesvarbus, o gali ir sekti iš anksto nustatytomis formomis, kurios išmoktos ir per valdomąją dalį iš pasyvios perkeltos į aktyvaus formavimo gebėjimą. Žmogus gali daug ką išmąstyti savo protu ar padaryti savo kūnu, bet dažniausiai – iš pradžių surinkęs visus išorinius morfizmus ir išmokęs juos imitavimu arba bandymų ir klaidų keliu. Žmogaus esmė yra ta, kad galutine forma žmogus negauna jokių įgūdžių, reikia įdėti daug darbo ir laikytis intensyvios saviugdos plano.

Tam skatina ir sukurta sistema, į kurią nereikia numoti ranka.

Kalbant apie vidutinį žmogų, jis dažnai turi vienokių ar kitokių problemų susijusių su mokymusi. Taip yra todėl, kad tikrosios valdžios yra „nukenksminamas“ kertant per didžiąją dalį žmogaus įgimtų sugebėjimų. Pirma vieta yra morfizmo perėjimas iš sensoriumo į kognityviumą, nors akyse mato arba ausyse girdi, šis suvokimas netampa vidinės sąmonės dalimi arba tampa nuslopintas. Toliau yra kertama per perėjimą iš rodamosios į kaupiamąją dalį, morfizmai nepernešami arba labai skurdžiai atgaminami. Paskutinė vieta yra valdomoji dalis, kurioje sukaupti morfizmai ruošiami aktyviam ir kūrybingam atkartojimui. Daug laiko reikia išmokti, bandymų ir imitacijų būdu, arba aktyvus mąstymas, kurio centras yra kaktos srityje, nuslopinamas su psichotroniniu gradientu. Bene svarbiausia vieta yra kalbėjimas, kuris sugadinamas su chirurgine Broca centro lobotomija.

Ir jau visai pabaigai, pabandyčiau susieti gnostinio skenavimo sistemą su gnostinėmis formomis. Svarbiausia yra valdyti *dabar*-būseną ir *buvo*-būseną. Todėl kai skenuojami momentiniai vaizdiniai sąmonėje, kartkartėmis į juos įsiterpia išskleistos atminties formos, kurios suvokiamos kartu su *dabar*. Bet, kita vertus, galima perimti ir neišskleistą atminties informaciją, nes ji, nors sukaupta gnostiniuose laukuose, yra diskretizuota ir išdėliota santraukomis viena šalia kitos. Ji yra gnostiniuose laukuose ir turi savo konkrečią išorinę formą, kurią „apšvietus“ ir surinkus visus lokacijos duomenis, galima paversti į atsiminimo fragmentus ir perkelti arba į savo sąmonę, arba į žmogaus mintžiūrinę hologramą.

Visa tai yra užuomina į tai, kad žmogus neturi jokių paslapčių. Negana to, apie jį galima žinoti dalykų, kurių jis nė pats apie save nežino.

Kaip „užsiauginti“ mintiregos lauką?

Mintiregos šaltinio užsiauginimas

Tam, kad žmogus galėtų suvokti aplinką, aplink sąmonę turi būti tam tikras laukas ir tuo lauku sklindantis signalas. Mintirega yra toks aplinkos pažinimas, kai sąmonė, būdama „čia“, žino, kas yra „ten“. Tarp čia ir ten įsiterpia informaciją pernešantis signalas, kuris kaip formos parodo aplinkos skeletą. Taip yra todėl, kad nėra visa aprėpiančių signalų ir beveik per 99 proc. aplinkos jie pereina kiaurai, kaip rentgeno spinduliai per kūną – ir parodo tikrai „skeletą“. Pirma „mintiregos“ rūšis, šį sugebėjimą suprantant labai plačiai, yra juslinė, turinti savo jutiminį sensoriumą. Jo išskirtinis bruožas yra tas, kad jis parodo išorę, bet neparodo tikro „vidaus“. Žinoma, galima sakyti, kad kūnas taip pat tėra skeletas, o aplink jį esantys nematomi laukai – iškupiūruojami. Bet galima pamatyti ir kiaurai kūną, tada jau skeletu tampa sąmonės substancinė ir energetinė struktūra, vadinama „minčių sankaupomis“, kurios yra dar gilesnis branduolys. Paprastai žmogus tokio suvokimo neturi ir tai vadinama tikrąja mintirega. Ši mintirega analogiška jutimams tik kitoks objektas ir mechanizmas. Akies gaudomas signalas yra optinės EM bangos, ausies – oru sklindančios garso bangos. Kad būtų galima šitaip „pagauti“ mintį, reikia kad nuo jos taip pat kas nors sklistų. Tas „kas nors“ yra tam tikra terpė, kuri perduoda savo sužadinimą, arba signalą.

Mintiregoje gaudomą signalą galima vadinti gnostiniu fonu, kuris perduoda vidinės minties formos informaciją. Iš dalies, šis principas labiau panašus į garso signalus, nes garsas perduoda įvairius nuo objektų sklindančius virpesius, kurie informuoja apie jų sąveiką su aplinka ir tarpusavyje. Pati mintis nėra forma, kaip masyvaus substancinio individo; greičiau mintis yra tam tikros energetinės struktūros svyravimai, kurie koduoja minčių informacinius turinius, koreliuotus su išorine aplinka, kuri atvaizduojama žmogaus vidinėje dalyje. Kiekviena sąveika turi būti laukas – sąveika tarp išorinių min-

čių ir vidinės žmogaus asmenybės taip pat pagrįsta šiuo principu. Kitaip paprasčiausiai negali būti. Kitas klausimas – ar žmogus turi tokį sugebėjimą? Nes tokia galimybė gali būti aiškiai suprantama ir net neprieštarauti jokiai teorijai, bet žmogus gali tokio sugebėjimo paprasčiausiai neturėti, kaip neturi trijų rankų arba sparnų. Tačiau net tokiu atveju galimybė išsiugdyti tokį sugebėjimą yra. Galima mąstyti dviem kryptimis: pirma, rūšinė evoliucija ir jos pagreitinimas genų inžinerija, antra, technologijų sukūrimas, galintis imituoti biologiją technologijomis. Tam reikia: a) smegenyse „užsiauginti“ mintiregos lauko šaltinių sistemą, kuri būtų susieta su rodomąja sąmone; b) reikia, kad ši vidinė struktūra dinamiškai sąveikautų su gnostiniais bozonais. Tam reikia struktūrų pakeitimo ir prie naujų centrų turi būti priderinta visa sena sistema, kad tinkamai cirkuliuotų informacija ir visur, kur reikia būtų perduodami atitinkami morfizmai. Be genų inžinerijos, paprastesnis sprendimas būtų technologijų įterpimas, tačiau reikia mokėti jas integruoti į sąmonę. Analizatoriaus ir morfizmo kūrimo funkciją galėtų atlikti elektronika.

Čia yra dvi galimybės: gali būti jungiama biologija su technologija, t. y., signalas gaminamas ir skleidžiamas natūraliai, tik gaudomas su techno-receptoriais arba mintį galima ištraukti technologijomis, visiems žmonėms sudėjus implantus ir siunčiant informaciją kitam žmogui tokiu pat principu kokiu ji gaunama. Tai nėra natūrali mintirega ir tokia sistema daug labiau panaši į distopinio pasaulio realybę, kur žmogus neturi teisių ir gyvenimo, o mintiskaita blogąją prasmę užkerta visus kelius į išsilaisvinimą. Todėl technologijoms reikia priešintis, genų inžinerijai reikia priešintis, ir vienintelis priimtinas variantas būtų natūrali mintirega, kuri yra kiekvieno gyvo organizmo teisė – turėti efektyviam išgyvenimui reikalingas priemonės, ir turėti jas geresnes negu kitų. Tam reikia ieškoti būdų, kaip šią struktūrą savo smegenyse „užsiauginti“, jeigu jos čia nėra natūraliai. Jau sakiau, kad tam turi būti surastas šaltinis ir apie tą šaltinį esantis laukas, pagal analogiją elek-

trinių krūvių tankiui, aplink kurį sukuriamas elektrinis gradientas. Natūraliai smegenyse tai yra vienas iš indukcijos ir moduliavimo kanalų, per kurį žmogaus sąmonei daromas psichotroninis poveikis. Tačiau jis netinkamas mintiregai, nes elektrinis laukas veikia ribotais atstumais ir sąveika įmanoma beveik kontaktiniu būdu, dedant į galvą elektrą valdančius implantus. Turi būti surišti laukai, vienas fermionų, kitas bozonų, kurie galėtų būti į krūvius panašus šaltinis. Negana to, šių laukų ieškoti gali reikėti net ne fiziniuose laukuose, kur galimybių mažai, bet gnostiniame pasaulyje, kur veikia visai kiti dėsniai ir į gnostines smegenis galima šią reprezentavimo struktūrą „pritraukti“.

Pasyvi ir aktyvi mintirega

Galima priekaištauti, kad ugdyti sugebėjimą gali būti amoralu, nes jį galima pritaikyti ir „blogam“ tikslui. Šiaip blogam tikslui pritaikyti galima beveik visas pagrindines žmogaus anatomines dalis, pavyzdžiui, ranką, koją arba protą, tačiau niekas nesako, kad koją reikia nupjauti arba mintiregiui padaryti proto lobotomiją. Tai yra teisė, kurią atimti yra blogis, nes tokių sugebėjimų reikalauja pasaulis, kuriame gyvename. Yra ir dar vienas argumentas. Mintirega kelia baimę, nes žmonių žinojimas apie „slaptus sielos užkaborius“ gali būti pavojingas. Bet žmogus daug sužino ir akimis arba ausimis. Dar viena „akis“ būtų per daug, nes tada žinotų viską? Situacija ne tokia jau bloga. Pirmiausiai todėl, kad mintirega yra pasyvi ir aktyvi. Pasyvi mintirega tik perkelia informaciją, bet nieko nedaro, panašiai kaip akis, su kuria neįmanoma daryti jokio poveikio. Poveikis daromas šiek tiek kitaip. Pasyvi mintirega – nieko blogo, tik reikia susikurti sąmonės teoriją ir užsiauginti analizės ir reprezentavimo struktūrą, kuri gebėtų apdoroti gnostinį morfizmą. Šitaip būtų įmanoma pasiekti kokybiškai naują proveržį žmogaus evoliucijoje. Ir visai nesvarbu ar tas proveržis būtų natūralus ar dirbtinis.

Mintirega gali būti įvairių kokybių, priklausomai nuo to, kaip atvaizduojamas turinys ir iš kokios vietos paimama informacija, nes žmogaus sandara sudėtinga ir yra daug informacijos formų ir vietų psichikos hierarchijoje. Nuskaityti galima: a) rodomąją dalį, b) kaupiamąją dalį, c) valdomąją dalį ir d) tą dalį, kuri niekaip nesireiškia, ir kurią galima vadinti „tamsiaja“. Žinoma, svarbiausia yra rodomoji dalis, nes čia yra pagrindinis žmogaus centras, ir, mano manymu, čia sukaupiama pagrindinė dominanti informacija. Rodomoji dalis – tai sensoriumas ir kognityviumas, kuriame pasirodo žmogaus proto generuojamas mąstymas. Sankaupos asociatyvinėje holograme skleidžia gnostinius fotonus, kuriuos surenka „akies“ kristalinės struktūros ir parodo reprezentaciniame lauke.

Kita, kažkiek pavojingesnė mintirega yra aktyvus įsibrovimas, su tikslu daryti įtaką, keisti, priversti ir pan. Pradžioje šį gebėjimą pavadinau mintisiunta. Tai labai panašu į kalbos naudojimą valdymui per lingvistinių efektorių sistemą. Tarp kitko, kalboje tai nėra draudžiama ir tyčiotis iš kitų galima „kiek nori“. Kita vertus, tyčiojimasis pritaikant mintisiuntą yra žymiai žiauresnis, nes nuo kalbos galima atsiriboti, o mintsiantinis įsibrovimas veikia kiaurą parą per visas kliūtis. Informacijos nuskaitymas labiausiai domina iš mąstymo ir sensorinės dalies, o įsibrovimo daug dažnesnis tikslas yra užgrobti valdomąją dalį ir pastatyti žmogų į kokią nors keblią ar nepavydėtiną padėtį. Tokia mintisiunta, žinoma, turi būti uždrausta, taip pat kaip uždrausta žmogui smogti į veidą, net jeigu gali su kumščiu tai padaryti. Tačiau tai nėra labai aktualu, nes siųsti informaciją daug sunkiau, nei ją surinkti. Minčių sankaupos skleidžia informaciją visomis kryptimis ir padrikai, panašiai kaip fotonų antena. Tad surinkti informaciją gali bet kas, kas tik turi tam priemonių. Šitaip, pavyzdžiui, šnipinėjami visi mobilaus ryšio numeriai. O siekiant daryti poveikį, reikia pačiam generuoti signalą, ir pasiųsti jį tik konkrečiam objektui, o tokį dvipusį ryšį užmegzti žymiai sunkiau, nors tai įmanoma komunikaciniėje mintisiuntoje. Todėl

pasyvi mintirega – daug dažniau įmanoma arba daug labiau paplitusi. Bet daug pavojingesnės aktyvios mintisiuntos ne biologinės, o technologinės formos, kuomet žinant visas sąmonės paslaptis ir specialiai pritaikius technologijas, galima lokalizuoti net ir pavienius, lokalius taikinius.

Bet tai jau kriminalinės mafijos sritis, kuri užsiiminėja neteisėtais eksperimentais arba teisėsaugos, kuri vykdo neteisėtas operacijas. Pratešiant leidimo/draudimo klausimą, jį galima pasukti ir kitu kampu. Mintiregos išsivystymas reikštų naujos mintregių rūšies atsiradimą. Bet ar tai reikštų, kad naujas žmogus turėtų būti diskriminuojamas, o senas globojamas vien todėl, kad jis – silpnesnis. Tai būtų pažangos stabdymas. Naujos galimybės leistų pamatyti didesnę žmogaus dalį. Ir neaišku kodėl uždangos nuėmimas turėtų būti traktuojamas kaip pavojus? Gal dėl to, kad žlugtų tūkstančius metų gyvavusios iliuzijos? Ar šias iliuzijas reikia ginti?

Mintiregos psichika

Akivaizdu, kad norint įgyti naujų psichinių sugebėjimų, reikia psichiką išplėsti. Tai turi būti padaryta visuose lygmenyse, nuo ląstelinio iki kvantinių laukų. Kai įtraukiami ne visi sluoksniai, integracija gaunama ne pilnavertė. Pirmiausiai, m-sensoriumas gretinamas su jusliniu sensoriumu, nes čia informacija gaunama iš išorės, bet ne iš vidinių resursų. Kitaip sakant, mintirega yra ne antra, bet pirma signalinė sistema, artimesnė juslėms, o ne mintims. Arba taip atrodo bent jau mechanizmo lygyje. Antra signalinė sistema yra kognityviumas, kuris pasikliauja tik vidiniais sensoriumo resursais.

Iš šios schemos matome, kad mintiregos psichikos viduje vyksta dviejų tipų sąveikos. Horizontali integracija yra dviejų etapų susiejimas: išorės su jutimais, kurie yra jusliniai ir mintreginiai, toliau šie sensoriumai – su antra signaline siste-

ma, kurią apibendrina kognityviumas. Šis vertina tai, kas matoma jusliškai ir mintregiškai arba sujungia kaip žmogus atrodo iš išorės ir iš vidaus. Anksčiau naudojau nemintreginio žmogaus schemą, kur buvo kalbama apie pirmą ir antrą kognityvinius šuolius, sudarančius „pažinimo ratą“. Šis ratas išsaugomas ir naujoje schemoje, tačiau jame į mąstymą įtraukiama didesnė dalis žmogaus. Norint įsivaizduoti kaip tai veikia, reikia išplėsti matomo žmogaus dalį, kūno formą pakeičiant vidaus, arba psichikos struktūromis. Tada matysis mintreginis žmogaus vaizdas: su minties formomis, vaizduote, fantazijomis, atsiminimais, planais ir t.t. Visa tai būtų atvaizdavimas to, ką žmogus mato pats. Bet yra ir dar gilesnis pažinimas, atskleidžiantis ir tas žmogaus dalis, kurių jis nemato savo rodomojoje sąmonėje.

Galima sakyti, kad iš dalies tuo paaiškinta ir vertikali integracija, kuri yra mintiregos ir juslinių formų susiejimas į vieną sensorinį vaizdelį, tik papildytą nauja informacija. Galima bandyti dar aprašyti kaip toks susiejimas atrodo fenomenologiškai, iš vidaus. Mintis neturi jokios savarankiškos formos ir nėra užpildyta jokia spalva ar tekstūra. Jos visos yra „bespalvės“. Minties perdavimas – panašus. Mintiregos sensoriumas ir vidinės semantinės formos – labai panašios, nes tai bene vienintelė žmogaus psichikos forma, kuria galima atvaizduoti semantinę informaciją. Tai kažkas panašaus į kūno jausmą, kuris patiriamas jį bandant suvokti užsimerkus. Tas „jaučiamas“ vaizdas vadinamas „semantiniu kūnu“, kurį galima išplėsti vaizduotės pagalba. Panašiai rekonstruojamas ir kito žmogaus semantinis vidus – ši rekonstrukcija įsivaizduojama kaip neerdvinė beformė forma, savyje galinti pernešti kognityvinę, arba antros signalinės sistemos, informaciją. Šios informacijos pagal schemą integruojamos vertikaliai, ir gaunamas vidumi papildytas žmogaus atvaizdas. Tada šis objektas perkeliamas į mąstymą ir gali būti interpretuojamas.

Įsivaizduojamoje schemoje be integracijos tipų pavaizduotos ir dvi mintiregos rūšys, apie kurias jau esu rašęs prieš tai. Kognityvinė „mintirega“ juda nuo proto sugebėjimo link tam tikros paruoštos terpės, į kurią projektuoja kognityvinį modeliavimą ir šis modeliavimas vertikalčiai integruojamas su žmogaus atvaizdu jusliniame sensoriume. Šiuo atveju m-sensoriumas yra dirbtinis išskirtas plotas, kuriame imituojama mintiregos veikla. To nevadinu tikra mintirega, bet gali būti naudinga pradėti ir nuo to, nes tai moko interpretuoti ir geriau suprasti kitą žmogų. Kaip jau aiškinau, mintiregos centrą įmanoma po truputį „užsiauginti“, bet žmogus turi būti visiškai laisvas nuo bet kokio išorinio poveikio arba, pavyzdžiui, nenuslopintas su psichotronine lobotomija. Tęsiant mintį, kognityvinė mintirega – tai nėra faktų žinojimas, nes didžioji dalis išvalgų pagaminama naudojant kognityvinius abstraktus ir kognityvines fantazijas. Tikros mintiregos kryptis yra priešinga, nes joje turi būti gaunamas tikras išorinis signalas, kuris apdorojamas savo smegenyse, pirmoje mintiregos signalinėje sistemoje. Tada šis signalas sujungiamas su kitu signaliniu sensoriumu, ir gaunamas papildytas žmogaus vaizdinys. Šis vaizdinys pereina į antrą signalinę sistemą ir čia yra vertinamas, apmąstomas.

Aišku, tai tik dalis to, kas vyksta ir kas įmanoma. Čia aprašiau tik pasyvią informacijos surinkimo mintiskaitą. Kaip jau sakiau, yra ir aktyvi mintisiunta, kurioje naudojami efektoriai ir yra komunikacinė mintisiunta, kuri naudojama ne skenavimui, bet bendravimui tarp žmonių, mintregių grupėje. Visko aprėpti šiame įrašė nesiekiu.

Šiek tiek fizikos

Mintirega gali būti mišri, apjungianti fizinę ir gnostinę branas. Šiame pasaulyje tai, veikiausiai, vienintelis įmanomas variantas, nes pagrįstas dviejų branų sujungimu. Iš fizinės branos

ateina informacija, kuri apdorojama ir perkeliama naudojant indukcinę moduliaciją, o gnostinė brana šią informaciją reprezentuoja. Tai reiškia, kad įmanomas ryšys tarp gnostinės ir fizinės branos, kuris sukuriamas žmogaus smegenyse. Šis ryšys yra kolektyvinis procesas, apimantis didelius kiekius kvantų, nes psichika yra makroskopinis reiškinys. Tačiau šį reiškinį aprašyti galima ne tik makroskopiškai, bet ir mikroskopiškai, naudojant vieną arba kelis kvantus, kaip kvantinio lauko teorijoje su Feynmano diagramomis. Iš esmės, smegenyse yra psichikos laukas, kuris sudarytas iš šaltinio ir iš jo išeinančių „jėgos“ linijų, panašiai kaip elektrodinamikoje, kur žinomas krūvių tankis (q) ir aplink jį esantis elektrinis laukas (E). Psichikos laukas – tai tas procesas smegenyse, dėka kurio atsiranda jungtis su gnostiniu pasauliu. Tokio proceso metu žmogus suvokiamas sąmoningos būsenos, nes lokaloje gnostinės branos aplinkoje yra žmogaus psichikos kapsulė. Vystant psichinius sugebėjimus, yra galimybė į gnostines smegenis pritraukti papildomų laukų, kurie sudaro pagrindą mintiregos reprezentacijoms, į kurias fizinis analizatorius perduoda informaciją. Tai rodo, kad vien sąmonės lauko neužtenka, jis turi būti papildytas smegenų anatomine struktūra ir analizės procesu, kad induktorius perkeltų atitinkamai gautą ir paruoštą informaciją.

Šį procesą aprašyti galima ir supaprastintai, schemoje atvaizduojant tik vieną ar kelis kvantus, kaip Feynmano diagramoje. Schemą interpretuoti nesunku, nes parodomas elementarus principas, kuris yra apsikeitimas sąveikos kvantu. Tas kvantas turi beveik vien bozonų savybes, nors reikia pabrėžti, kad šiame procese aprašomos ne mikro-jėgos, bet informacijos perdavimas. Tam, kaip ir sąveikoje jėgomis, reikia apsikeisti kvantais.

Gnostinės branos pusėje, šis procesas vyksta struktūrose, kurias vadinu kompleksais. Čia pasaulis kitoks negu fizinis ir jo kūnai yra dvasiniai, kuriuose daugiausiai vyksta informa-

ciniai procesai. Gnostinė brana net turi turėti savo „kosmosą“, susietą su fiziniu pasauliu už mūsų planetos ribų. Ryšys galimas per abi vietas, bet kaip jau rašiau, labiausiai tikėtina mišri mintirega, kai iš dalies surenkama ir analizuojama informacija per fizinį pasaulį ir iš dalies – dvasinį. Kad tarp jų įmanoma sąveika, rodo gyvūnų psichikos galimybės.

Fizinėje mintiregoje, kurios organas yra akis, reikalingas optinių fotonų šaltinis, kuris parūpintas pasaulio sandaros. Natūralus yra saulė, prie kurios pririšta mūsų planeta arba įvairūs dirbtiniai šaltiniai, kurie apšviečia kūnus ir jie tampa matomi. Kas apšviečia mintis, kad jos taptų tokios pat matomos kaip fiziniai kūnai? Kitur jau esu užsiminęs, kad gnostinių natūralių šviesulių nėra – yra tik ištinis vienodai pasiskirstęs gnostinių fotonų laukas, kuris gali sąveikauti su minčių sancaupomis ir šios sąveikos metu šiame lauke sukuriamas susižadimas, kuris pasklinda visoje gnostinėje aplinkoje. Šiuos signalus galima surinkti su savo mintiregos akimi ir iššifruoti juose esančią informaciją. Toks yra pasyvios mintiskaitos principas. Mintis girdi visi, kas tik turi m-sensoriumą, lygiai taip pat, kaip neįmanoma paslėpti fotonais apšviesto kūno. Tačiau yra ne tik surinkimo, bet ir komunikacijos galimybės, kurios panašios į kalbėjimą, tik reikia sugebėti aktyviai virpinti smegetnyse esantį mintiregos centro gnostinį lauką, kad būtų galima paskleisti specialiai užkoduotą informaciją. Tai panašu į balso stygų virpinimą kalbant, kuri yra labai primityvi, mechaninė fizinio pasaulio „mintisiuntos“ komunikacija. Dvasiniame pasaulyje tai yra kvantinio lauko virpesių valdymas.

Mintiregos gebėjimų lygį galima skirstyti į klases, nuo žemiausios iki aukščiausios: „1 klasė“ yra visi aukštesnieji gyvūnai, „2 klasė“ yra žmogus, nes turi kognityvinės mintiregos galimybes, „3 klasė“ yra tikros mintiregos pirma pakopa, nes pagrįsta m-sensoriumo pirmos signalinės sistemos užuomazgomis. Kalbant apie aukštesnes mintiregių klases, jos pasiekiamos tik susikūrus naujai, visai kitokios psichikos

sandaros rūšiai. Jeigu ją pasiektų žmogus, tai būtų jau ne žmogus, bet kita rūšis...

Apie šviesą tamsoje

Šiame skyrelyje pamėginsiu paaiškinti kelias ezoterikoje ir religijose sutinkamas sąvokas, kurios yra susijusios su mintiregos teorija. Šioje teorijoje kalbama apie žmonių mintiregos įmanomus modelius, kurie nukopijuoti nuo pilno mintregių rūšies gebėjimų mechanizmo. Tos sąvokos yra „nušvitimas“, „trečios akies atidarymas“, „aiškiaregystės dovana“ ir t. t. Imant konkretų mechanizmą, tai yra ne kas kita kaip mintreginis „apsukimas“, kurio dėka žmogaus sensoriumas panyra į kito sluoksnio pasaulį. Tai gali atrodyti keista, neįtikėtina, neįprasta, bet tik todėl, kad pakitusi sąmonės būseną yra kitokia nei įprastinė, ir jeigu žmogus neturi patirties arba informacijos, sunku tokiomis galimybėmis patikėti, ypač tada, kai jis būna įtikėjęs propaganda.

Įprastinė sąmonės struktūra yra sąmonė-kūnas-kūnas-sąmonė, kuri aprašo būseną, kai žmonės sąveikauja tik per savo kūnus. Apsukta būseną, kuri nušviečia sensoriumą, yra kūnas-sąmonė-sąmonė-kūnas. O jeigu kalbėtume apie kitokius nušvitimus, ne tik apsukant fizinę ir gnostinę braną, tai įmanomas ir pakylėjimas, kuris pasiekiamas įvairiomis ezoterinėmis praktikomis. Kadangi tie sluoksniai man nežinomi ir nepasiekiami, nes aš nesu „pakilęs“, juos žymėsiu tik skaičiais tam, kad parodyčiau principą. Formulė yra kūnas-sąmonė-3-3-sąmonė-kūnas. Šioje formulėje matome, kad kai žmogus įeina į transą, jo sąmonėje įsijungia 3 sluoksnio režimas, kurį galima laikyti, kita dvasine dimensija.

Tačiau šis skyrelis ne apie tai, čia kalbėsiu tik apie pirmo ir antro sluoksnių apsikimą, kuris reikalingas mintiregos gebėjimui. Nesakau, kad kiekvienas žmogus gali tą padaryti. Kai kurie gali tikrai ir, aišku, gali aukštesnieji žmonės.

Tokio principo pagrindas yra laukų teorija, kurioje daroma prielaida, kad visi fundamentalūs laukai yra begaliniai ir turi savo kosmosą. Iš šių laukų sudaryti tikrovės sluoksniai yra pasauliai, kuriuose galima turėti „regėjimo“ sugebėjimą. Reikia tik pasiekti, kad jie būtų perkelti į žmogaus rodomąją sąmonę, kurioje būtų susieta šių sluoksnių aplinka. Kalbant apie mintiregą, tai yra minčių, jausmų, vaizdinių, atminties sancaupos, kurios atsiranda ne uždaroje rodomosios sąmonės kapsulėje, bet tam tikroje išplėstinėje aplinkoje, kokioje, pavyzdžiui, yra ir kūnas. Čia žmogus gali matyti savo kūną, kitų žmonių kūnus, daiktus ir surinkti bet kokią jį dominančią informaciją.

Tokie patys kūnai savo pasaulyje yra ir mintys, tik įprastinėje sąmonės struktūroje jie yra uždaryti. Kad jie atsivertų, arba sąmonėje įvyktų nušvitimas, reikia įvykdyti veiksmą, kurį aš sąlygiškai vadinu apsikimu. Čia nėra jokios mistikos – apsikimas yra sluoksnių savo smegenyse apsikimas, gnostinio pasaulio perkėlimas į savo sensoriumą, po kurio jis nušvinta, atsidaro trečia akis. Savo sąmonės struktūrą pakeisti nėra taip paprasta, todėl siūlau neįsivaizduoti, kad šį tikslą pasiekti labai lengva – jį pasiekia tik vienetai, kaip vienetai pasiekia nušvitimą. Ir tam reikalingas ne įprastinis, bet specialiomis treniruotėmis pagrįstas gyvenimo būdas, panašiai kaip tikro Indijos jogo. Ne tokio, kuris jogą praktikuoja šiaip, laisvalaikiu, kad sustiprintų savo kūną ar sąmonę.

U formos schemas jau esu aprašęs kitoje vietoje, tad su šia idėja bent kai kurie žmonės yra susipažinę. Yra trys galimybės, apibūdinančios tris pasaulėžiūras:

a) redukcjonistinis modelis, kuris įsitikinęs, kad kūno sluoksnis vienintelis, o sąmonė yra šio sluoksnio tam tikra informacinė būseną,

b) dualistinis modelis, kuris laiko, kad sąmonė yra atskiras nuo kūno pasaulis, kurį vadinu gnostine brana (gnosis gr. – pažinimas),

c) ezoterinis modelis, kuris tvirtina, kad galima keisti įprastinę sąmonės būseną, įeinant į pakitusias sąmonės formas, žmogaus branduolyje apskaitant sluoksnius ir į aukštesnes dimensijas perkeliant „regėjimo“ gebėjimą.

Paskutiniu atveju, tai yra mechanizmas, kuriuo vyksta sąmonės nušvitimas, pakylėjimas: atsiranda gebėjimas matyti kitų žmonių mintis, išėiti iš savo kūno, bendrauti mintimis ir t. t.

Bet tai labai sudėtingas procesas, kuriam reikia laisvos, ne lobotomo, sąmonės ir ilgų treniruočių. Žemesnio rango žmonija dirbtinai laikoma psichologinių iliuzijų pasaulyje, kuriame propaguojamas redukcjonistinis modelis, pozityvizmas ir žmogaus paslaptys saugomos po devyniais užraktais, nes nenorima, kad jie įgytų aukštesnių gebėjimų. To siekiama bet kokia kaina, net technologiškai užgrobiant smegenis ir slopinant visas išsivadavimo galimybes pačioje užuomazgoje.

Dualistinis modelis yra dvasinis modelis įvairiomis prasmėmis – kultūrinė prasme, etinė prasme, kartais net ontologinė prasme, nes žmogus turi galimybę vienas pats gyventi kitame, savo vidiniame pasaulyje, kuris vadinamas Dvasia. Tačiau schema lieka ta pati, be sluoksnių apskaito. Ir paskutinis variantas, kai žmogus žino visas apskaito galimybes, o vienetai savo gyvenime išsikelia tikslą tai įgyvendinti praktiškai – pasiekti nušvitimą ir pakylėjimą. Reikia neužmiršti, kad tai yra viso gyvenimo darbas. Per mėnesius ar net metus to nepa-

sieksi, gali prireikti dešimtmečių, jeigu nenaudoji specialių priemonių.

Šias struktūras net galima išskirstyti rangais:

1 rangas turi sąmonės schemą: sąmonė-kūnas-kūnas-sąmonė;

2 rangas turi schemą: kūnas-sąmonė-sąmonė-kūnas; ir

3 rangas: kūnas-sąmonė-3-3-sąmonė-kūnas.

Sąveika visada vyksta U formos viduje, tad savo psichikoje būtina apsukti standartinę struktūrą, kuri yra tokia, kaip parodyta pirmam rangui. Pirmas rangas yra įprastinė žmonija, antras rangas yra Iliumintai, o trečias rangas yra Iliuminatų dievai, kurie yra iliuminatai, pasiekę pakylėjimą. Pirmasis pasaulis yra fizinio ir protinio darbo pasaulis, kuriame dominuoja juslinės pramogos; kiti žmonės gyvena Dvasios pasaulyje, laikosi askezės ir etinės disciplinos, įsivaizduodami, kad taip galima pasiekti nušvitimą ir pakylėjimą. Tačiau šių žmonių trečia signalinė sistema neatidaryta, ir net būdami „dvasiniais“ žmonėmis jie turi sąmonės struktūrą sąmonė-kūnas-kūnas-sąmonė, kur vidinis sluoksnis yra kūniškas ir Dvasia realizuojama sąveikaujant kūnais. Tai yra žmonės, kurie siekia Dvasinio grožio, nors gyvena žemesniame pasaulyje.

Nors pasiekti nušvitimą – sudėtinga ir nušvitusių žmonių yra nedaug, jie yra žmonijos lyderiai, kurių tikslas vesti visą žmoniją į pakylėjimą. Bet yra jėgos, kurios šį procesą stabdo, todėl tai ne toks lengvas uždavinys. Čia vyksta kova dėl sielų. Inkarnacijos ratas sukasi nesustodamas, ir dalis nuvedama šviesos, o dalis – tamsos keliu. Klausimo, kodėl didžioji pirmo rango žmonija slopinama technologiškai, kas ir kodėl prisideda prie šios sistemos, aš kol kas nematau, todėl pasakyti negaliu. Man tai yra mįslė. Nežinau net ar Iliuminatai siekia gero, ar pikto, o gal dalis gero, o kita dalis – blogo. Bet kad

yra grupuotės, kurios siekia blogo yra faktas, kurį patvirtina technologinio slopinimo sistema.

Dabar apie tai, kaip siekiama nušvitimo. Yra vienas natūralus metodas, kuris vadinamas tamsos meditacija ir kitas cheminis, kuris naudoja DMT substanciją, leidžiančią atverti DMT Visatą ir pamatyti, ką reiškia įleisti į sensoriumą kito sluoksnio struktūras, pašalinant juslinę informaciją. Pirmas metodas – legalus, o antras metodas kol kas žemesniam rangui uždraustas. Tai dar vienas įrodymas, kad egzistuoja sąmokslas prieš žmoniją.

Tamsos meditacijos pagrindinis tikslas iš rodomosios sąmonės pašalinti visą juslinę informaciją, paneriant ją į visišką tamsą, tada tam tikrais metodais ir koncentracija siekiama šioje vietoje (Tamsoje) atverti kitą, Šviesųjį sluoksnį. Kai šio tikslo pasiekta, sąmonėje įvyksta nušvitimas ir pradedamas matyti kitas, gnostinis pasaulis, kuriame gyvena kitų žmonių vidiniai pasauliai, jų minčių, jausmų ir prisiminimų sandaupos. Taip atveriamas mintiregos gebėjimas, kurio mechanizmas yra sluoksnių apsukimas. Bet tam reikia sugebėti tamsoje matyti šviesą nenaudojant akių, o toje šviesoje turi būti kitų žmonių pasauliai. Kad visa tai tikra, turi būti įrodyta sugrįžus į įprastinę būseną, kur gaunama kūniška patvirtinanti informacija – tikras žinojimas, numatymas, aiškiaregystė, kurie „išsipildo“. Galimos šios sistemos imitacijos ir pagrindinė iš imitacijų yra kognityvinė mintiskaita. Arba būna visiškos klastotės, kurios nepasitvirtina. Reikia suvokti paprastą dalyką, kad nušvitimą pasiekti labai sunku, tai padaro tik vienetai ir būtina sąlyga yra laisva nuo slopinimo, arba lobotomijos, sąmonė.

Kodėl šioje „technikoje“ svarbi tamsa. Priežastis labai paprasta – tamsa kankorėžinėje liaukoje skatina DMT molekulių išsiskyrimą, kurios sugeba sensoriume sukurti reikalingas rezonansines būsenas, atveriančias kitą sluoksnį, kurį „keliau-

tojai“ vadina DMT Visata. Tai kita realybė, kuri yra žmogaus psichinės tikrovės pagrindas. Tai yra pirma prielaida, kuri leidžia žmogui pasiekti nušvitimą, nors šios priemonės trūkumas tas, kad ji nėra visai natūrali. Pagal atliktus tyrimus, žmogui 300 valandų išbuvus visiškoje tamsoje, natūraliai pradeda gamintis DMT ir žmogaus rodomąją ir kaupiamąją sąmonę aplanko vizijos, kurios sujungia ją su kitu realybės sluoksniu. Šią substanciją galima gauti ir cheminiu būdu, iš tam tikrų augalų arba nusipirkti susintetintą. Tai tiems žmonėms, kurie skuba, neturi kantrybės ilgai dirbti ar nori iš anksto gauti įmanomo rezultato pavyzdį, kad žinotų, jog tikslas realus ir veltui laikas nešvaistomas. Tačiau tokiems eksperimentams reikia gauti leidimą. Be leidimo įjungiamas slopinimas ir net pavojinga vartoti DMT, nes gali užgrobti smegenis ir pridirbti problemų... Įmanoma, kad Iliuminatai turi greito nušvitimo dirbtines priemones cheminiu pavidalu, kurios pagreitina procesą, bet man tokių matyti neteko.

Yra daug priemonių siekiant aukštesnės sąmonės. Galima sakyti, kad gyvenime tai vienintelis vertas dėmesio tikslas – pasiekti nušvitimą, o tada pakylėjimą. Vien dėl to, kad aukštesnė sąmonė gali apsaugoti žmogų nuo įvairių gyvenimo negandų. Čia reikia sujungti visas mintiregos galimybes, tokias kaip technologinė mintirega, kognityvinė mintirega ir fenomenologinė, kuri pagrįsta aprašytų realybės sluoksnių apsikimu, kuris atveria daug turtingesnę vidinį ir išorinį Kosmosą. Natūraliems mintregiams apsikimas gaunasi lengvai, be jokių pastangų, tačiau kitiems žmonėms – tai yra trečios akies, arba trečios signalinės sistemos, atvėrimas, reikalaujantis daug darbo.

Kaip matome yra ne vienas kelias. Tačiau būtina perspėti, kad kai kurie iš jų susiję su didele rizika. Nuo rizikos apsaugo tai, kad žmonių, kurie „patiki“ ir tokių, kuriems pakanka gebėjimų ir kantrybės yra nedaug, o tai tuo pačiu apsaugo ir nuo pavojų. Reikia neužmiršti, kad tokių žmonių yra ne vienas ir jie visi

kontroliuojami arba kitaip – patys kaip regintys vienas kitą kontroliuoja; bent jau žino kas tai sugeba ir įtraukia į priešžiūros sistemą, kuri susijusi su Illuminatų organizacija.

V. Nusikalstama mintižiūra

Gaujinio pjudymo psichologija

Kodėl tampama taikiniu

Spec. tarnybų taikiklyje atsiduria vis daugiau žmonių, kurie nėra pažeidę jokių įstatymų, bet yra kažkam neparankūs, todėl juos norima pašalinti sau iš kelio. Tokios kovos, savo tikslais panaudojant jėgos struktūras, vyksta tarp įvairių klikų ir interesų grupių valstybės organizacijoje arba tai gali būti „klasinis“ konfliktas, kai sutvarkomi žemesnės kastos „išsišokėliai“, nesutinkantys būti „nuliais“, o sau patvirtinama valdžia bei pranašumas, ir gal net per niekuo dėtų žmonių galvas padaroma sėkminga „karjera“ sistemoje.

Žmogui tapus tokiu taikiniu, jis atsiduria labai sudėtingoje psichologinėje ir socialinėje situacijoje ir jam reikia stengtis visais būdais padėti, jeigu turima bent likučių sąžinės, nes toks susidorojimas yra didelė neteisybė. Žmogus nepažeidęs įstatymų neturi būti neteisėtais metodais persekiojamas, net jeigu kažkam neparankus ar kažkam reikia tokių spektaklių padaryti karjerai sistemoje. Juo labiau tai netoleruotina dėl to, kad paprastai renkamiesi pažeidžiami žmonės, dažnai jauni ir neturintys pakankamai gyvenimo patirties ir galimybių apsiginti. Niekieno gyvenimas neturi būti aukojamas dėl kažkieno siaurų personalinių interesų.

Neturint patirties, sunku susigaudyti kas iš tikro vyksta, ir galima pridaryti kvailysčių, padedant spec. tarnyboms susidoroti. Patirčiai įgyti reikia laiko, o laiko nėra. Tačiau patirtimi galima dalintis, todėl reikia stengtis pasinaudoti kitų žmonių patarimais. Kitaip sakant, savo suvokimą paaštrinti galima per informaciją apie tokias operacijas.

Teritorija ir horizontas

Spec. tarnybų vykdomos slaptos operacijos pagrindinė sąvoka yra teritorija ir horizontas. Iš spec. tarnybų perspektyvos, kiekvienas žmogus gyvena savo pasaulyje, turinčiame įvykių horizontą. Iš išorės tai yra svetima teritorija, į kurią vykdant užduotį reikės įsibrauti, o iš vidaus tai yra sava teritorija, kurią siekiama išsaugoti ir apginti. Horizontas yra riba tarp vidaus ir išorės, kuri yra matas parodantis, ką sąmonė kontroliuoja, o kas yra už jos kontrolės ribos. Horizontas būdingas visiems, ir yra individualaus žmogaus pažeidžiamumo rodiklis. Tokio pažeidžiamumo dažnai nebūna organizacijoje, kuri turi savo vidinę informacijos sistemą ir šį horizontą išplečia savo viduje aprėpdama daugelio individų struktūrą. Tačiau šioje knygoje mane labiausiai domina pažeidžiamiausi, individualūs atvejai, kuomet žmonės neturi į ką kreiptis ir gali padėti tik patys sau.

Horizontas iš vidinės ir išorinės perspektyvos veikia skirtingai. Iš individo perspektyvos, jis sukelia psichologinį paranojos jausmą, nes horizontas nurodo į neapibrėžtumo sritį, kuri yra už sąmonės kontrolės ribų. Šis paranojos efektas įjungia vaizduotės ir semantinės asociacijos mechanizmą, kurie neturi jokio tiesioginio pagrindimo šiapus, nors žmogus tikrai žino, kad vyksta operacija ir jis yra persekiojamas. Iš išorinės perspektyvos žmogaus pasaulis yra teritorija, į kurią reikia įsibrauti ir kurią reikia užgrobti. Tačiau kadangi vis dar gyvename racionalios teisės pasaulyje, užgrobimas negali būti atviras, paliekantis ženklus ir pėdsakus. Spec. tarnybos įsibrauna taip, kad šis įsibrovimas netaptų lengvai parodomu faktu. Galima naudoti tik ikifaktinių ženklų sistemą. Kad įsibrovimo ženklas netaptų faktu, naudojamos įvairios maskuotės sistemos.

Organizacijai visos individualios teritorijos, per bendrą informacijos sistemą yra kiaurai permatomos ir kontroliuojamos, todėl organizacija turi informacinį pranašumą. O individualiu atveju, spec. tarnybų taktika, per maskuotės sistemas ir „ana-

pusinio” pasaulio neapibrėžtumą stengiasi sukelti paranojos būseną. Kai maskuotės sistema lieka ikifaktinėje stadijoje, šis persekiojimas lengvai gali būti paverstas klinikiniu paranojos atveju. Tai taip pat yra vienas iš susidorojimo būdų. Realiai, kas operaciją tenkina, priklauso nuo turimų užduočių, ir toks klinikinis susidorojimas gali netenkinti. Tada šis efektas naudojamas psichologiniam dezorientavimui ir susilpninimui arba socialiniam diskreditavimui, jeigu žmogus išprovokuojamas elgtis neadekvačiai.

Iš taikinio perspektyvos kontrapriemonės būtų racionali maskuotės analizė (nepasiduodant impulsyviam mąstymui ir elgesiui) ir informacijos rinkimas, kuris mažina užhorizontinio pasaulio neapibrėžtumą. Bet teisiniam procesui svarbiausia yra operaciją pagauti kokioje nors faktinėje situacijoje, kurią būtų galima užfiksuoti ir naudoti kaip įrodymą, nes į tavo kontroliuojamą teritoriją užsimaskavę braunasi agentai, kurie gali elgtis kaip paprasti nepažįstami arba kaip žinomi žmonės, bet niekada kaip prieš tave operaciją vykdančys operatyvininkai. Taip pat maskuojama technika („blakės”, mikroobjektyvai ir t.t.). Techniką „pagauti” lengviau negu žmones, bet ją sudėtinga asocijuoti su vykdoma operacija.

Maskuotės pavertimas faktu

Spec. tarnybos į teritoriją įsibrauna tik per ženklus, kurių tikslas paveikti žmogų, bet taip, kad poveikis netaptų faktu. Į pasaulį braunasi su žmonėm-agentais ir technika. Agentai yra užsislaptinę, kad nebūtų išaiškinti, o technika miniatiūrizuojama ir maskuojama iki tokio laipsnio, kad paprastomis priemonėmis jos neįmanoma aptikti – tam reikia specialios įrangos. Šitaip pats operacijos organizacinis centras taikiniui visuomet būna už horizonto ribos, taip aktyvuojant psichologines „paranojos” struktūras.

Bet operacija dažnai pasiekia tokią stadiją, kai nuo taikinio ji neslepama, bet slepiama tik nuo aplinkinių žmonių ir visuomenės, kad nebūtų galima suvokti neadekvačių reakcijų tikros priežasties. Tai pasiekama per psichotroninės technikos naudojimą, kai užgrobiamas pats teritorijos, kurią siekiama kontroliuoti centras – *highjack*‘inamas sąmonės srautas. Kadangi tokia technika yra nuotolinė arba miniatiūrizuota (kaip blakės ir mikroobjektyvai), ji vis tiek leidžia spec. tarnyboms veikti iš už horizonto ir psichotroninio įsibrovimo į teritoriją neįmanoma paversti faktais, nors poveikis būna daug atviresnis, negu užsimaskavusio agento ženklas, kurio tikslas sukelti gelmines paranojines asociacijas.

Prieš telepatinį terorizavimą galima kovoti su gynybiniais psichotroniniais implantais, bet juos turi tik agentai, o paprastam žmogui jie neprieinami.

Kaip maskuotę paversti faktu? Pirmiausiai, galima siekti užfiksuoti ženklą, kad jį būtų galima rodyti (jeigu tarkim gaunamas koks el. laiškas ar siuntinys su paslėptu grasinamu turiniu). Toliau galima ieškoti užmaskuotų techninių priemonių. Tai yra lengviausia, bet reikia specialios įrangos ir kainuoja daugiau pinigų. Agentų demaskavimas sudėtingiausias dalykas, nes daryti poveikį žmonėms neturi teisės, ir jie turi galingos struktūros stogą. Su žmonėmis galimas tik „informacinis karas“.

Ar reikia šnekėtis su aplinkiniais

Paprasti ir atviri pokalbiai dažniausiai neveikia, kadangi spec. tarnybos veikia iš už horizonto ir jų veiksmai, dėl jau minėtų priežasčių, sunkiai paverčiami faktais, savo žodžių dažniausiai nėra kuo pagrįsti. Jeigu tavo sąmonėje yra tik užmaskuoti ženklai, bet nėra jokių faktų, tai kito žmogaus sąmonėje dažniausiai nebūna net ženklų, todėl yra labai sunku patikėti,

nebent būtų labai išmintingas ir patirties turintis žmogus. Bet žemiausioje klasėje tai retai pasitaiko.

Primityvus „pasiskundimas” kažkam dažniausiai būna neveiksmingas ir net kenksmingas, nes pagal socialines procedūras pradeda abejoti psichologine būseną. Tad jeigu yra noras kalbėtis ir aiškinti, tai reikia daryti ne paprastai, bet sumaniau.

Ko niekada nereikia daryti – kalbėtis su sistemos, vykdančios susidorojimą, psichologais specialistais, nes tada atveri savo sąmonę priešams ir leidi dar labiau padidinti savo teritorijos kontrolę įsibrovėliams, o jie lieka dar labiau užsimaskavę už horizonto ribos. Tada visi tavo racionalūs argumentai bus nurašomi kaip psichiatriniai simptomai, būsi pririštas prie vietos, gydytojų ir vaistų, kurie taip pat naudojami susidorojimui arba psichotroninio poveikio maskavimui, kuris paverčiamas įvairiais „šalutiniais poveikiais”. Svarbiausia suvokti, kad psichologo išrašyti vaistai taip pat yra naudojami kaip maskavimo priemonė.

Sistemos sutvarkymas

Su tokia sistema spec. tanybos *highjack*’ina žmogaus gyvenimą, kad privestu žmogų prie bedugnės krašto ir, naudodamiesi tokia situacija, galėtų valdyti. Užprogramuotos baigtys tokios: vaistų pripompuota daržovė, nusikaltėlis arba savižudis. Sutvarkyti sistemą nėra neįmanoma, bet tai labai sudėtinga ir be pagalbos, vienam to padaryti beveik nėra galimybių. Tai, aišku, nereiškia, kad nereikia stengtis. Blogiausias sprendimas – pasiduoti šantažui ir nustoti kovoti, nes tai reiškia sistemos vergo gyvenimą. Pagrindinis tikslas turi būti sistemos sutvarkymas, kuriam žmogus turi atiduoti visą savo protą. Minimalus tikslas – neleisti sistemai primesti tau savo žaidimo.

Bet reikia žinoti su kuo turi reikalą. Tai yra galingas agentūrinis tinklas apraizgęs visą visuomenę. Aukščiausioje kastoje – agentai visi, vidurinėje kastoje – 70-80 procentų. Darbininkų kasta turi apie 30 procentų informatorių, slaptų bendradarbių ar agentų. Laisvajai žmonijai priklauso tik dalis, bet dažniausiai jie nesuvokia kokiam pasaulyje gyvena. Koku principu veikia agentūra – jau paaiškinau: iš individualios perspektyvos visa sistema veikia iš už psichologinio horizonto, neleidama užfiksuoti jokių faktų. O neturint faktų, agentūra gali apsiimesti durneliais, nors žino kas vyksta, o laisvoji visuomenė irgi yra „šiapus horizonto“ ir dažnai net nenutuokia, kas visuomenėje vyksta: kokie karai, susidorojimo spektakliai ir t.t.

Žmogui nepabūgus suremti špagų, laukia dramatiška kova ir herojaus bei į dangų keliaujančio kankinio kelias.

Operacija „Pasipriešinimas“

Sintaksėje sudėtiniai sakiniai skirstomi į sujungiamuosius ir prijungiamuosius. Sujungiamieji sakiniai yra sintaksiškai lygiaverčiai ir juos galima išskaidyti į atskirus, savarankiškus sakinius. Prijungiamieji sakiniai nėra savarankiški ir jie tik pagrindinio sakinio papildymas, pridedantis kokią nors šalutinę informaciją prie pagrindinės. Pagal tą patį principą galima kalbėti apie socialinės pusiausvyros tipus. Pusiausvyra gali būti pirmo tipo, pagal sujungiamųjų sakinių modelį ir antro tipo, kai prie pagrindinio sakinio prijungiamas šalutinis, kuris priklauso nuo pagrindinio.

Pirmu atveju vieną ir kitą socialinę sluoksnį arba organizaciją riboja galia – jos yra lygiavertės, todėl neleidžia išbalansuoti pusiausvyros. Tačiau tokia pusiausvyra labai reta ir ji niekada nėra ilgaamžė, nes kas nors susikuria pranašumo svertų, ku-

riuos panaudoja situacijos išbalansavimui. Tada kita, „šalutinė“ grupė pradedama traktuoti tik savo naudos požiūriu. Ši grupė turi kažkaip papildyti pagrindinę, bet nuo jos visiškai priklausydama. Kitaip sakant, prijungiamojo principo ryšys yra didesnio ar mažesnio pavergimo situacija. Jos pagrindinė savybė ta, kad pašalinus papildomą informaciją, pagrindinė lieka, o pašalinus pagrindinę, prijungiamasis „sakinys“ netenka savo statuso ir pagrindiniu gali tapti, taip kaip ir sintaksėje, tik pertvarkydamas savo struktūrą.

Kokie yra pagrindiniai svertai suprasti nesudėtinga. Tai organizacija, psichologija ir technika. Natūralūs socialiniai vienetai yra individas, dar galima pridurti natūrali šeima, taip pat ir išplėsta. Toliau savo asmeninį svertą galima didinti tik jungiantis į didesnę grupę, kuri vadinama organizacija, nes toks grupės tvarkymas su pasiskirstymu vaidmenimis efektyviausias. Jeigu bendruomenės grupė nesuorganizuota, tai ji daug palaidesnė ir minkštesnė už suorganizuotą. Aukščiausia bendruomenės forma visgi yra organizacija.

Tad natūralu remtis savo šeima, bet jeigu ambicijos paprastu gyvenimu neapsiriboja, kuriama organizacija. Organizacija turi vienintelę paskirtį – išplėsti galią, kad būtų įmanoma pagal savo įsivaizdavimus įtakoti kitus.

Kiti svertai yra tik priedas prie šio pagrindinio svarto. Psichologijos svertas rodo tik kaip efektyviai sutvarkytas informacinis ir simbolinis organizacijos valdymas. Kuo tvirtesni simboliai ir didesnis prisirišimas prie jų, matuojamas fanatizmo laipsniu, tuo stipresnė organizacijos psichologija ir ji gali būti pranašesnė net tuo atveju, jeigu nusileidžia pagal kitus kriterijus. Pavyzdžiui galima imti islamo organizacijas, kurias amerikiečiai lenkia tik technologiškai, bet jokia būdu ne psichologiškai.

Paskutinis priedėlis prie organizacijos galios centro yra technologizavimas, kuris iki begalybės padidina galią ir valdymo, arba poveikio konkuruojančiai organizacijai, efektyvumą.

Visi, kas nori padidinti savo svertų, naudojamų išbalansuoti pusiausvyrą, galią jungiasi į susitarusias grupes, stiprina save dvasiškai (o kitus psichologiškai silpnina) ir ginkluojasi technologiškai. Tai toks pats efektyvumo skirtumas, kaip keliauti pėsčiomis ir važiuoti kur nors automobiliu.

Nesunku suprasti, kad pagrindinė organizacija, kuri valdo individų ir šeimų gyvenimą vadinama „valstybės“ organizacija. Ji yra atsakinga už viską, kas vyksta jos kontroliuojamoje teritorijoje. Sistema tokia, kad net „privatus sektorius“ iš tikro yra tik priedėlis prie „valstybinio sektoriaus“. Vien dėl to, kad jo per įstatymus ir mokesčius yra totaliai kontroliuojamas. Reikia neužmiršti ir to, kad į privatų sektorių žmonės ateina gavę išsilavinimą valstybės organizacijos institucijoje. Tad visi yra vieši arba slapti šios sistemos agentai (organizaciniai) arba įtakos agentai, nes skleidžia organizacijos įkalta propagandą.

Šioje organizacijoje – tiek jos paviršiuje, tiek gelmėje – vyksta įvairūs giluminiai procesai, kur žmogus susiduria su žmogumi, interesas su interesu, ambicija su ambicija ir to išdavos yra įvairūs įvykiai, kuriuos galima suprasti tik žinant „deep state“, „deep society“ mechanizmus, įtakos grupuotes, politines jėgas ir jų užvaldytas struktūras.

Jeigu kas nors tampa persekiojimo arba susidorojimo auka, tai priešasčių reikia ieškoti šiame užkulisiniame pasaulyje. Gali tapti kokio nors organizacijos padalinio persekiojimo auka, gali tapti privataus sektoriaus konkurento auka ir taip toliau. Per šią sistemą susidorojimas vykdomas naudojant specialias priemones, kurios atitinka prieš tai išvardintus svertus. Esi silpninamas organizaciškai: per apribojimą, izoliaciją, karjeros žlugdymą. Esi silpninamas psichologiškai ir fiziškai, kad net

pačiam pradėtų atrodyti, kad priešinimasis beprasmiškas arba „neteisėtas“. Ir, aišku, panaudojamos technologijos, kurias įprasta organizacijose vadinti nemirtiniais ginklais (non-lethal-weapons).

Su nemirtiniais ginklais smogiama fiziškai, per sveikatos ardymą. Ir psichologiškai, per proto užgrobimą, galimybių apribojimą, nepatrauklių savybių formavimą ir t.t. Daroma, kad tavęs niekas nesuprastų ir su niekuo nebūtų įmanoma susišnekėti. Jeigu tokį susidorojimą organizuoja valstybės organizacija, tai tam parengiamos visos tavo vietoje esančios institucijos, kad jos visos pradėtų vykdyti operaciją „Siena“. Šios operacijos esmė ta, kad jeigu kreipiesi į kokią nors instituciją, kuri priklauso tave persekiojančiai organizacijai, tai jie apsimeta, kad nieko nesupranta, nes yra gerai apmokyti aktoriai ir siunčia į susidorojimo mėsmales. Dažniausiai tai psichiatrinė įstaiga, kurios paskirtis dar labiau diskredituoti žmogų ir pasipriešinimą nuslopinti chemiškai. Be to, po ligos ir šalutinių poveikių priedanga, galima kankinti žmogų ir fiziškai, ir dvasiškai.

Organizacijos kovoja tarpusavyje viešomis ir slaptomis kariuomenėmis, jeigu jos nepriklausomos, o savo viduje „valymai“ vyksta naudojant agentūras ir teisėsaugą. Tad jeigu esi vienas, esi individas, nepriklausantis organizacijai ir neturintis užnugario, tai turi būti pasiruošęs kovoti su gaujiniu pjudyumu (*gang stalking*), kuriuo daugiausiai užsiima įvairūs agentūrų aktoriai, kurie apmokyti silpninti psichologiškai, panaudojant iš surinktos informacijos silpnas vietas. Turi suvokti, kad susidursi su ne vienu žmogumi, bet organizuotu veikimu, susitarus beveik per visas valstybėje esančias įstaigas. Ir tai bus psichologinis žeminimas, streso kėlimas, eliminavimas per ligas ir vaistus, kurio tikslas – palaužti dvasiškai.

Bet pagrindinis, pats naujausias metodas yra psichotroninė technika, kuri psichologiškai smukdo ne per komunikaciją ar

gyvenimo sąlygas, bet technologiškai valdant smegenis. Šios sistemos pagrindiniai komponentai yra palydovinė sekimo sistema, kaip GPS, antžeminis kontrolės centras, kur surenkama visa informacija, kompiuteriai, duomenų bazės ir dirbtinis intelektas.

Pats poveikio mechanizmas skaidomas į tokius komponentus:

- a) EEG klonavimas,
- b) EEG maišymas,
- c) kompiuterinė ir programinė įranga, dirbtinis intelektas,
- d) žemės palydovai,
- e) operatoriai.

EEG klonavimas yra ne kas kita, kaip minčių skaitymas. EEG yra elektroencefalograma, kuri fiksuoja smegenų elektrinį aktyvumą, kuris gali būti atvaizduojamas kreive ant grafiko arba ši kreivė gali būti apdorota su programine įranga. „Youtube“ galima rasti smegenų aktyvumo modelių, kur matosi, kad sąmonės turinys susijęs su elektrinio aktyvumo pliūpsniais, kurie atitinkamai sukuria fotonų pliūpsnius. Kitaip sakant, smegenys veikia kaip antena, analogiška televizijos arba radijo ryšio antenoms. Į virpesių formą galima įdėti informaciją (moduliuoti) ir perdavus dideliu atstumu iššifruoti į vaizdus ir garsus. Tai daro televizorius ir radijo imtuvus.

Minčių fotonų pliūpsniai, tokie pat siųstuvo signalai, kuriuos galima surinkti ir su mikroschemomis bei apdorojus programine įranga, paversti ekrane minčių vaizdais. Tai gali atrodyti neįtikėtina, bet yra analogiškų viešų technologijų, tokių kaip MRI skeneriai, kuriuose magnetiniai laukai rezonuoja su elektronais, kurie įeina į anatomicinę smegenų struktūrą, ir pagal šį rezonansą galima su programine įranga sukurti smegenų ana-

tomijos trimačius modelius nuotraukų ir filmų pavidalu. Minčių ir vaizdinių skaitymas vyksta analogiškai MRI skenavimui, tik reikia analizuoti ne anatominių dalių magnetinius rezonansus, bet minčių energetinių struktūrų rezonansus, kurie sutampa su prieš tai minėtais fotonų pliūpsniais, sukeliama smegenų elektrinio aktyvumo.

Aišku, galvos nėra pastoviai įdėtos į MRI aparatą, bet naudojama analogiška išskirstyta sistema, kai MRI signalus surenka žemės palydovo siunčiamas spindulys ir surinkta informacija siunčiama į ant žemės esantį MRI kompiuterį, kur turima techninė įranga ir minčių 3D modelius rekonstruojanti programa. Šitaip klonuojamos EEG visiems žmonėms, ir jų mintys siunčiamos į subendrintą sekimo sistemą. Ten yra bendras ekranas, kuriame rekonstruoto paveiksluko pavidalu rodomas vidinio pasaulio vaizdas surinktas iš visų 7 milijardų planetos žmonių. Ši sistema vadinama „Akis“. Dirbtinis intelektas ir programinė įranga analizuoja surinktą informaciją, nustatinėja ryšius, kaupia apie kiekvieną žmogų duomenis, kad juos ištraukus paskui sistemos pagalba jam būtų galima rodyti visokius „ženklus“, kurių, žmogus įsivaizduoja, neturėtų niekas išskyrus jį suprasti.

EEG maišymas yra analogiška sistema, tik ji naudojama ne minčių skaitymui, bet smegenų valdymui. Maišyti EEG galima su dirbtinio intelekto programa arba su operatorių EEG, kurie kuria savo sąmonėje vaizdinius, juos klonuoja į kompiuterį, o tada kompiuteris per palydovinius MAZER'ius siunčia į konkretaus žmogaus ar bendruomenės smegenis. Tai valstybės organizacijos sistema, bet ją galima ir išsinuomoti naudojimui privatiems tikslams. Tačiau tai įperkama tik labai turtingiems žmonėms arba įstaigoms, kurios turi kokių nors privačių interesų, neprieštarujančių visos organizacijos interesams. Praktiškai veikia du pagrindiniai tokios matricos operatoriai JAV ir Rusija. ES savo atskiros savarankiškos siste-

mos neturi, ji yra amerikiečių sistemos padalinys. Lietuva matricos prasme yra JAV nuosavybė.

Kad žmogus būtų šitaip pajungtas, net nebūtina į galvą dėti jokių implantų, visas poveikis vyksta distanciniu būdu. Per mikrobangų girdėjimo efektą pradeda girdėti telepatinius balsus, implantuojamos mintys, vaizdiniai, jausmai, troškimai, norai, valia. Taip pat perimamas kūno valdymas, su kuriuo gali padaryti nusikaltimą, avariją, nelaimingą atsitikimą. Šitaip įvyksta dauguma neišaiškinamų nusikaltimų, dingimų, nusikendimų, iškritimų per langą ir pan. O tie „išaiškinami“ žiaurūs nusikaltėliai dažniausiai nesupranta, kad nusikaltimo darymo metu, buvo valdomi valstybės operatorių.

Kiti žmonės, kurių nesunaikina tiesiogiai, naikinami lėtai, vykdam operacijas „Šizofrenija“ ir „Siena“.

Tokių nukentėjusių žmonių su sulaužytais likimais – labai daug visame pasaulyje. Bet jie buriasi į organizacijas ir bando gintis. Organizaciškai jie stiprūs, bet jų galimybes riboja finansinė padėtis, nors psichologiškai ir dvasiškai yra labai užsigrūdinę, nes smurtą kenčia dešimtmečius. Gal kiek silpnesnė padėtis yra technologiškai, nes nesugeba suorganizuoti resursų, kad savarankiškai sukonstruotų efektyvias gynybos priemones. Tam reikia daugiau intelektualinių resursų ir atsisipirti nugrybavimui į lankas, nes pirmos kartos psichotronika pagrįsta standartiniu mokslu ir čia išradinėti jokių ezoterikų nereikia.

Šios situacijos suvokimas skirstomas į tokius 5 lygius:

1 lygis – pagrindinių sąvokų supratimas (proto valdymas, psichotronika, gaujinis pjudymas, psichotronikos paveikti žmonės, nauja pasaulio tvarka, elito revoliucija, laisvė);

2 lygis – įrodymai, patentai, kaltininkai, žmogaus teisių organizacijos, pagrindiniai poveikio simptomai;

3 lygis – žmogaus sandara, psichotroninės technikos sandara, poveikio mechanizmai, klasifikacija, agento demaskavimo metodika;

4 lygis – gynybos priemonių išmanymas, psichologinės ir techninės sistemos, organizavimasis, informacinė veikla, viešinimas, žinojimo lygio kėlimas;

5 lygis – visumos supratimas: kas yra šis pasaulis, kas yra žmogus, kokia joje organizacijų vieta; antros kartos psichotronikos išmanymas, mentalizmo ir mintižiūros meistriškas valdymas, gebėjimas perprogramuoti žmogaus mentalinius apvalkalus.

Jau rašiau, kad norint priversti žmones ką nors daryti, naudojami svertai. Aprašytais trimis svertais išbalansuojama pusiausvira situacija ir žmogus, arba jų grupė, atsiduria nepavydėtinoje padėtyje, kai jiems diktuoja sąlygas kokia nors susiorganizavusi gauja. Tačiau aprašytos svertų sistemos suprasti neužtenka; piešiant bendrą situacijos paveikslą, dar reikia suprasti apie tai, kokie yra sąveikos tipai.

Yra tokios sąveikos žmonių pasaulyje:

– materiali sąveika – tokia kurioje materija veikia materiją, per fizinę jėgą;

– mišri sąveika – tokia kurioje materija paverčiama informacija arba sujungiama su informaciniu šablonu;

– informacinė sąveika – tokia kurioje informacija veikia informaciją tarpininkaujant tarpusavyje komunikuojančioms sąmonėms.

Materiali sąveika yra fundamentali, o jos efektyvumas didinamas technologijomis, mechanizuojant. Šios sąveikos atveju, organizacija susidoroja fiziškai arba psichologiškai, naudojant

technologijas. Mišri sąveika yra sandaros išmanymu pagrįstas poveikio planavimas, kuris leidžia sutrikdyti gyvybiškai svarbias funkcijas. Tam informaciją mokslas surenka ir sukuria jos panaudojimo technologijas. Informacinė sąveika yra protas į protą, kai bandoma suvystyti racionaliai arba emociškai. Čia tradiciškai kertama per individualią psichologiją, konkuruojančios organizacijos reputaciją, rodant kaip gerai perpratai visus psichologinius ir mentalinius mechanizmus, kaip „permatai kiaurai“.

Kadangi psichotronikos paveikti žmonės orientuojasi į gynybą, tai pirma sąveikos rūšis atkrinta, bet antra ir trečia – labai svarbios, nes reikia kuo geriau pažinti savo priešą, sutvarkyti visą su bendra gynyba susijusią informaciją.

Kaip tampama taikiniu

Psichotroninis persekiojimas

Gyvename valdomoje visuomenėje, suorganizuotoje hierarchiniu principu, todėl gyvenimo formavimo pagrindinis elementas tampa valdžia kartu su priemonėmis, kuriomis ji visiems likusiems primeta savo tvarką. Seniau tai buvo atviras psichologinis ir fizinis smurtas, dabar šie metodai ištobulinti, iš fasado patraukti į žmogui nematomą pusę. Todėl iš pradžių reikia atskirti sąvokas – kur yra psichotroninis valdymas, o kur yra psichotroninis persekiojimas. Šios sąvokos glaudžiai susijusios, bet skiriasi agresijos ir smurto lygiu. Kuomet esi tik valdomas, tave paprasčiausiai išnaudoja kaip vergą, skaičiuodami naudą ir pelną. Tačiau kai bandai iš šio kalėjimo išsiveržti arba išėini iš nustatytų rėmų, valdymas pereina į persekiojimą, kurio tikslas arba susidoroti, sutvarkyti arba likviduoti. Kadangi kaip avinai esame skaičiuojami ir vertinami,

kažkokia dalis išbrokuojama kaip nereikalingi, niekam tinkami arba atliekami, bet paprastai likviduoti dėl fasadinio spektaklio negali, tai padaroma mikroveikomis, lėtai, veikiant pusę ar net visą gyvenimą, kad valstybė į savo sąskaitą neįsirašytų žmogžudystės.

Šio sąvado tikslas paaiškinti sistemą tiems žmonėms, kurie papuolė į tokią mėsmales ir bent kiek jiems padėti. Iš savo patirties žinau, kad informacija ir žinojimas labai padeda, nes pirmas išpūdis užpuolimo atveju sustiprintas tik dėl nežinojimo, kad tai vyksta, ir kad tokios priemonės bei metodai turimi ir naudojami žmonių, kurie save vaizduoja „gražiais žmonėmis“, „aukštuomene“. Organizuoti ir valdyti žmones būtina, tačiau tokie metodai – nusikaltimas, o juos naudojantys – paprasčiausi degradavę nusikaltėliai. Tačiau atsakymas jiems turi būti duodamas ne puolant į emocijas ar rodant iracionalią agresiją, bet metodiškai atskleidinėjant nusikaltimą sistemą. Tie, kas atsiduria tokioje padėtyje gauna unikalią progą pamatyti valstybės tikrąjį veidą ir parodyti jį kitiems. Nesvarbu, kad žmonės tamsūs, užvaldyti iliuzijos ir agresyviai tą iliuziją gina. Tai sistemos dalis ir kaip ji veikia paaiškinsiu vėliau, bet reikia išmokti tokią taktiką pastatyti ant menčių, nepasiduodant primityviam psichologiniam masinės sąmonės spaudimui. Tokiam žmogui pirma pamoka, kurią turi išmokti, yra tai, kad negalima niekuo pasitikėti, nes aplink sukinėjasi tos pačios sistemos zombiai, aktoriai, apsimetėliai, agentai ir apgavikai, naudojantis išdūrimo psichologines priemones. Negali pasitikėti net artimaisiais, nes jie arba tamsuomenė, nežinantys, arba komandas vykdančios zombiai, kurie su tavim visada elgsis tik taip, kaip nustatyta pagal oficialias procedūras, ir padės tave stumti į užribį. Taip yra dėl paprastos tiesos – visi yra užvaldyti.

Gyvename pasaulyje, kuris tvarkomas hierarchinių piramidžių principu, kai vos ne kiekviena iš mėslo išlindusi beždžionė siekia po savimi pakišti kitus žmones ir ant kitų nugarų pakilti

į dangų. Taip sutvarkyta valstybė, taip sutvarkytas verslas, taip sutvarkyta bažnyčia – kur tik pažvelgsi – visur kokia nors didesnė ar mažesnė piramidė ir ant jos viršaus sėdinti beždžionė, trokštanti būti „valdžia“. Po savimi pakišti ne taip lengva, nes iš prigimties visi žmonės kieti ir nepalenkiami, todėl nelieka kitos priemonės kaip naudoti smurtą ir prievartą. Tačiau ta prievarta labai gudriai užmaskuota, visada pateikiant, kad pirmas agresijos žingsnis yra nepaklūstančio žmogaus, o atsakymas, reakcija yra tik „teisės sauga“. Tačiau agresijos iniciatoriai yra tie, kurie iš pradžių uždaro į gyvenimo kailėjimą, o tada pasipriešinimą vergovei vaizduoja kaip nusi-kaltimą. Psichotroninis smurtas kyka kaip tik iš tokio pasaulio, nes ši ant smailės sėdinti beždžionė gavo į rankas sąmonės kontrolės priemones. Jeigu esi piramidžių papėdėje, tai kaltininkų turi ieškoti ten, jeigu esi aukščiau ir pats esi kokia nors lokalinė piramidė, tai tave iš kelio šalina galingesnė beždžionė.

Su visa šia sistema pats žmogus tiesiogiai nesusiduria, jis turi reikalą tik su padaliniu, vadinamu „MK Brigadomis“. Pats nukentėjęs vadinamas įvairiai: angliškai „targeted individual“, lietuviškai – „žmogus taikiny“, persekiojimo auka. „MK Brigados“ galvoje kuria psichodramą, bando sąmonę patalpinti į kosmosą tam, kad išstumtų iš „normalių“ žmonių pasaulio, pavaizduotų neadekvačiu, kitokiu, vadinasi, svetimu, nesavu. Tokios taktikos priežastis – nenorima, kad tokie žmonės taininiai taptų organizatoriais ir lyderiais, aplink kuriuos susiburia pasipriešinimo prievartinei sistemai jėga. Tam reikia suskaldyti, atriboti, izoliuoti, išstumti į užribį. Dėl judėjimo krypties galima patarti taip: neretai žmogus pats atsiriboja, išeina į užribį, kiti desperatiškai bando įsikibti į kokią nors bendruomenę, bet tai įmanoma tik kaip integruotam ir natūralizuotam brokui, kokiam nors invalidui, susitaikiusiam su savo likimu ir pralaimėjimu. Yra geresnė judėjimo kryptis, judėti ne horizontaliai į vidų ar išorę, bet vertikalčiai, į viršų, atsistojant aukščiau už masinę sąmonę ir jos formuotojus. Iš didelio

aukščio visa ši sistema labai gerai apžvelgiama, su visais jos padaliniais, centrais, planuotojais ir vykdytojais. Jeigu „kosmosas“ ir ateina į sąmonę, jį reikia stengtis padaryti kaip tik tokiu.

Manau, nereikia aiškinti kaip atpažinti, kad tokiu tapai – anksčiau ar vėliau žmogus tai supranta pats. Gali praeiti šiek tiek laiko, iš pradžių gali būti pakišinėjamos klaidingos versijos, kad čia kažkokia liga, sutrikimas, nelaimių virtinė – karma, o tave puola „velniai“. Tokių gudrybių prigalvota daug. Todėl reikia žinoti elementarią taisyklę – ši sistema maskuojasi, ir tiesa nėra tai, kas rodoma ar vaizduojama fasade. Gali net gauti diagnozę ir vaistų kibirą, su visais „šalutiniais poveikiais“ – neužkibkit at šito kabliuko, tai apgaulė, tai būdas kaninti ir išsisukti nuo bausmės apsimitant „sveikatos apsauga“.

Taigi pasistengsiu supažindinti su visa šia sistema ir patarti ką daryti, ko nedaryti, kokios galimybės apsiginti, kas mūsų laukia ateityje. Šia viešinimo veikla užsiimu labai seniai, bet dabar matau, kad tokio tekstuko, kuriame viskas sudėta į vieną vietą labai trūksta.

Kas persekioja

Norint suprasti kas tokia veikla visuomenėje užsiima, reikia žinoti elementarų faktą – gyvename piramidinių organizacijų pasaulyje. Tačiau šias piramides siūlau įsivaizduoti realistiškai, tai yra, ne pastatytas vertikaliai, bet paguldytas ant plokštumos, kuri yra žemės paviršius. Ten, kur atsigula piramidės smailė, turime kontrolės centrą, iš kurio vykdomas visuomenės valdymas. Realiai šis centras yra išsklaidytas ant žemėlapiu į daugybę smulkesnių centrų, tačiau tai irgi įsivaizduoti nėra sunku. Visi šie centrai yra apsupti apsauginių juostų, kurias reikia įveikti, norint į šį centrą patekti. Tai galima padaryti su kokiais nors reikalais, o galima ir padaryti karjerą, nors tai

pavyksta nedaug kam, tik išrinktiesiems, kurie praėję visus patikrinimus, testus, inicijuoti ir integruoti į sistemą. Šie centrai yra uždaros zonos, kur surenkamos visos žvalgybinės informacijos, vykdoma analizė ir išsiuntinėjamos komandos vykdytojams.

Tos zonos, kurios atsiranda piramidės papėdės vietoje, yra atviros teritorijos, kuriose gyvena dauguma žmonių ir čia iš valdžios centrų yra kontroliuojami bei stebimi. Visi taikiniai yra kaip tik tokiose atvirose zonose, kurios yra apraizgytos agentūros, kontroliuojančios žmonių kiekvieną judesį. Jos irgi žemėlapyje įvairiai išsisklaidžiusios, tačiau, be abejo, sutelktos gyvenamose teritorijose, pradedant kaimu, gyvenvieta, miestu ir baigiant didmiesčiu. Tarp miestų yra tušti plotai žemės, kuriais vyksta susisiekimas per teritoriją išraizgytus kelių tinklus. Tos vietos naudojamos judėjimui, persikėlimui iš vienos vietos į kitą, kurios visos filmuojamos ir sekamos kelių sekimo priemonėmis arba dronais bei palydovais.

Gyventojų žvalgyba yra teritorinė ir mobili. Teritorinė sudaryta iš vietinės agentūros ir vadinamos klavų sistema, mobilios brigados bazuojasi žvalgybos centre, bet reikalui esant operacijos vykdymui gali persikelti į bet kokį vietinį klavą ir naudojantis jo žvalgybine struktūra – vykdyti operaciją, taikinio persekiojimą. „MK Brigados“ yra tokie mobilūs padaliniai, kurie su vietinės agentūros pagalba apsupa žmogų ir kontroliuoja jo gyvenimą – namie, darbe, viešose vietose, svečiuose, turistinėse kelionėse. Žmogus implantuojamas, įsegami sekimo švyturiai, perimamas telefono ryšys, internetas, paštas. To žmogaus aplinkoje skleidžiama jį žeminanti ir menkinanti informacija, gadinama reputacija, viešinamas privatus gyvenimas, rengiamos provokacijos, daromas psichologinis spaudimas. Visa tai daroma siekiant žmogų išstumti iš bendruomenės, sugadinti santykius su žmonėmis, izoliuoti, sugriauti karjerą, jeigu dėl spaudimo praranda darbą. Tai pasiekus, žmogus pastatomas į labai sunkią psichosocialinę padėtį,

kuria pasinaudojant galima žmogų šantažuoti, daryti spaudimą, reikalauti paklusti ir pan. Ko iš tikro nori priklausu nuo to, kas operacijos užsakovai ir kokie operacijos tikslai.

Taigi pagrindinis klausimas, kurį šiame skyrelyje bandome atsakyti, yra kas vykdo žmonių psichotroninį persekiojimą? Norėdami tai išsiaiškinti, turime sukategorizuoti visą žmonių valdymu užsiimančią piramidę, nes nusikaltėliai slepiasi joje. Trumpai tą piramidę galima įvardinti kaip „valstybę“, tačiau reikia turėti omenyje, kad kalbame ne apie fasadinę valstybę, o giluminę, kurios tamsūs ir purvini užkaboriai slepiami nuo žmonių akių. Šią sistemą lengva įsivaizduoti kaip gėlės žiedą, sudaryta iš centre esančio Gardo ir aplink jį išsidėsčiusių organizacijų žiedlapių. Jų kategorijos yra tokios: politinės organizacijos (partijos, institucijos), tarnautojų organizacijos (institucijos), verslo organizacijos (įmonės, korporacijos), religinės organizacijos (bažnyčios). Tarp jų ir gardo įsiterpusios visuomeninės organizacijos, kurios vienija žmones įvairiais visuomeniniais tikslais, tačiau jos taip pat tarnauja sistemai ir gali būti panaudotos gyventojų persekiojimui, ypač jeigu gauna finansavimą iš stambių organizacijų.

Kiekvienas iš šių stambių blokų turi savo viešą ir slaptą elitą, kurie sudaro bendrą koordinacinę tarybą su atstovais, kurioje koordinuojami Gardo išnaudojimo klausimai, dalinamas resursas, pardavinėjami žmonės. Jie turi savo žvalgybos sistemą, vadinamą „saugumu“, kurio padaliniai jau buvo įvardinti kaip „MK Brigados“. Ši sistema eina per visus hierarchinius organizacijų sluoksnius ir nusileidžia iki pat Gardo, kur turime agentūrinę sistemą, padalinta į teritorinius klavus aptarnaujančias žvalgybines draugoves. Taigi persekiojimo auka turi žinoti, kad toje teritorijoje kur gyvena, tiesiogiai persekiojimu ir valdymu užsiima vietinė draugovė, veikianti žmogaus gyvenamame kvartale, o draugove naudojasi „MK Brigada“. Įsakymai ateina iš piramidžių elito, kuris bazuojasi kontrolės centruose.

Todėl žmogus daro klaidą, jeigu kreipiasi į policiją, teismą, psichiatrą, visuomeninę žmogaus teisių organizaciją. Visi jie priklauso sistemai ir net jeigu tiesiogiai operacijoje nedalyvauja, daro jai stogą, nes elitas, kuris organizuoja persekiojimą, šiose institucijose savo teisių apsiginti neleis, tik dar labiau įpainios, sužlugdys, pavaizduos bepročiu. Kovoti reikia sumaniau, pirmiausiai per viešumą, taip pat neleidžiant priimti nusikaltėliams savo žaidimo, save išstumti į užribį. Reikia naudoti kuo sumanesnes kovos taktikas, pirmiausiai per protingą surinktos informacijos atskleidinėjimą ir viešinimą, kurią net jeigu masinė sąmonė ir atmes, ji bus naudinga tiems, kas yra įstumti į panašią situaciją. Prieš žvalgybą turi būti panaudota tokia pati žvalgyba.

Reikia žinoti ir tai, kad teritorijose veikia oficialios žvalgybos, tokios kaip užsienio, karinė ir kriminalinė, kurios užsiima gyventojų skenavimu, tačiau be teisėtų veikia ir nusikalstama sistema, kuri prie žmonių prisikabina be jokios teisėtos priežasties ir žmogų sunaikina. Kuo geriau supranti jų veiklos metodus, tuo daugiau šansų turi pasipriešinti. Turi suprasti, kad neteisėtus veiksmus šios tarnybos paprastai vykdo su priedangomis ir maskuotėmis, todėl geriausia taktika šias priedangas demaskuoti ir parodyti tikrą jų nusikalstamą veiklą.

Ką persekioja

Kitas klausimas yra ką persekioja. Tai suprasti svarbu, nes gebant kategorizuoti galima numatyti metodus, kurie parenkami priklausomai nuo to, kas yra taikiny. Aš bandau apžvelgti visumą, tie kas domisi konkrečiu atveju, turi toje visumoje surasti to atvejo vietą. Manau, kad tokiam kategorizavimui, bent pradžiai, geriausiai tinka du kriterijai – amžius ir socialinis statusas. Pagal amžių yra tokios grupės:

a) 14 – 28 laikotarpis kai kuriama karjera ir pagrindinis tikslas tam sutrukdyti,

b) 28 – 45 karjera būna sukurta ir šio laikotarpio tikslas yra anuliuoti pasiekimus,

c) 45 – 70 aukščiausios įmanomos valdžios amžius ir tikslas yra išstumti iš valdžios,

d) virš 70, tai amžius, kuriame visos intrigos būna pasibaigusios, bet tai būna „bausmių“ laikotarpis.

Pirmos dvi kategorijos, kai amžius dar gana jaunas ir žmogus pats dar nebūna spėjęs „prisidirbti“, dažniausiai tapimo tūkinių priežastis būna tėvų problemos, nes vaikų kankinimas yra būdas šantažuoti tėvus. Vėlesniame amžiuje žmogus jau nukenčia tiesiogiai nuo savo veiklos. Šias kategorijas galima naudoti dviem būdais: pirmas, nustatant kada prasidėjo persekiojimas, o jis gali prasidėti visais šiais tarpsniais; antras, vertinant kokios bus kitos formos, jeigu persekiojimas trunka ilgai ir aprėpia kelis tarpsnius, nes kiekviena kategorija turi savo persekiojimo formas.

Toliau nesiplėsdamas pereisiu prie kito kriterijaus, kuris yra socialinis statusas. Čia galima naudoti jau žinomą gėlės žiedo sistemą, kur centre yra x) Gardas, darbininkų klasė, ir iš kraštų yra organizacijų žiedlapiai, turintys tokius lapus:

a) politika,

b) valdininkija,

c) mokslas,

d) verslas,

e) religija.

Šiose kategorijose galima užimti gana aukštas pareigas ir būti integruotu tik pačiame žemiausiame lygmenyje. Yra tokios taisyklės: taikiniai gali tapti bet koks rangas išskyrus patį aukščiausią; priklausomai nuo rango naudojamos persekiojimo formos.

Kuo aukštesnes pareigas užimi, tuo finansinė ir socialinė padėtis stabilesnė, tačiau būna daug kompromato ir pavojus kristi iš didelio aukščio. Taip pat, viešiemis asmenims labai svarbi vieša reputacija, kurią, turint daug kompromato, lengva sugadinti, todėl viešus asmenis kontroliuoti labai nesunku, nes jie turi daug prarasti ir valdant propagandos sistemas, tai padaryti labai nesunku. Kita vertus, gardo gyventojų socialinė ir finansinė padėtis būna labai silpna, bet dažnai nebūna jokio kompromato ir tokiam žmogui nėra tokia svarbi reputacija. Bet gali grasinti išmetimu iš darbo ir įsidarbinimo galimybių ribojimu, taip pat, siuvama psichiatrinė diagnozė.

Be abejo, į klausimą ką persekioja, įeina ne tik objektas bet ir priežastis. Tai daugiau panagrinėsiu kitame skyrelyje, bet čia galima padaryti kelis pastebėjimus. Aukštesniame statuse persekiojimas dažniau būna konkurencinis arba turtinis, tai reiškia, konkuruojama dėl valdžios ir nepasidalinama resursais, o apatiniame sluoksnyje, Garde tai daugiau sanitarinis persekiojimas, kuris organizuojamas visuomenėje vykdamas „valymus“. Tuo pasinaudojant, galima vykdyti ir šalutinius projektus, tokius kaip bandymai ir eksperimentai, apmokymai ir treniruotės ar paprasčiausia pramoga ir tyčiojimasis. Bet su „rimtais“ žmonėmis nerimtos priežastys būna ganėtinai retos. Ten, piramidžių aukščiausiuose ešelonuose, vyksta konkurencinė kova ir stumdymasis dėl įtakingų valdžios postų. Iš kitos pusės, čia viskas daug delikačiau, žmogus matantis, kad turi reikalą su galingesne jėga dažnai pasitraukia gražiuoju, tam, kad apsaugotų savo reputaciją ir neprarastų socialinio statuso. Tokiu atveju jo grupuotė suranda kitą vietą, kuri iš esmės ne daug kuo skiriasi nuo buvusios.

Kodėl persekioja

Šį klausimą irgi paaiškinsiu paprastai, panaudodamas viename filme girdėtą schemą. Yra trys pagrindinės priežastys, dėl kurių gali ką nors dominti: dėl to a) kas esi, b) ką žinai ir c) ką turi. Būti, pavyzdžiui, gali kieno nors konkurentu, gali būti disidentu, maištininku ir revoliucionieriumi. Gali žinoti kieno nors paslaptis, būti vertingos intelektualinės nuosavybės autorius, turėti kitos vertingos informacijos, kuri svarbi politiškai arba komerciškai. Ir paskutinė priežastis, *ką turi* – tai turtai, resursai, vertingi daiktai. Šiuos kriterijus galima sujungti su prieš tai paminėtais. Sanitarinis persekiojimas priklauso kategorijai *kas esi*, nes valomi nereikalingi, beverčiai ar neparankūs žmonės. Taip pat valomi revoliucionieriai, maištininkai ir disidentai. Iš dalies su tuo galima sieti ir konkurencinį principą, nes gali būti ne tik „atlieka“, bet ir konkurentas. Turtinis klausimas susijęs su kategorija *ką turi*, kai kiti dėl to varvina seilę ir siekia tavo turtus ir resursus užvaldyti. Nepaminėta buvo tik *ką žinai*; informacija neretai taip pat būna labai vertingas turtas ir korta, kuria galima sėkmingai sulošti.

Išvardintos kategorijos gali atrodyti nepilnos, nes trūksta vienos priežasties, kodėl taikiniai tampa labai jauno amžiaus žmonės. Pagrindinis paaiškinimas – tėvų problemos. Vaikai taikiniai tampa todėl, kad tėvai yra taikiniai ir vaikai yra būdas šantažuoti ir kankinti tėvus. Taip pat problemų perkėlimas vaikams būna bausmė, kuri apima visą giminę. Tai galima dar labiau išplėsti ir priminti paskutinį amžiaus tarpsnį, virš 70 metų, kai būna bausmių laikotarpis. Viena iš tokių bausmių senatvėje ir problemų sukėlimas anūkams ir proanūkiams, kurios būna su užuomina seneliams, kurie vieninteliai ją supranta, bet ne visada vaikams nori sakyti. Tai yra vienas iš būdų juos kankinti senatvėje. Toks amžius retai kada būna tapimo taikiniu pradžia, dažnai į senatvę žmonės problemas atsineša iš jaunesnio amžiaus, bet senatvėje dažnai

būna baudžiami įvairiomis sadistinėmis priemonėmis – psichologinėmis, fizinėmis, finansinėmis.

Kaip kontroliuojama visuomenė

Apie tai, kaip kontroliuojama visuomenė garsiai kalbėti nepriimta. Taip yra todėl, kad galima atsidurti šios sistemos taikulyje, po ko ramaus gyvenimo galima nesitikėti. Žmonės ramų gyvenimą vertina, todėl renkasi geriau patylėti. Nėgana to, jie nepakenčia kai apie tai kalba kas nors kitas, nes į galvas įkalta mintis, kad kai kurios temos geriau turi tylėti. Tie, kas jas prakalbina – pažeidžia nustatytą tvarką. Tam nepalankūs ir įstatymai, nes tikra visuomenės kontrolės sistema saugoma valstybinės paslapties. Už valstybinės paslapties išdavimą gresia baudžiamoji atsakomybė. Žmonės, kurie viso šio spaudimo nebijo – kelia siaubą. Slaptose organizacijose jie nepageidaujami, nes nepatikimi ir kelia per didelį pavojų. Išduos nešvarias paslaptis!

Pradėsiu nuo pagrindinio termino, kuris naudojamas pavadinti kontroliuojamam vienetui visuomenėje. Tokį vienetą vadinsime „klavu“, kuris yra teritorija aptarnaujama vietinės grupės. Šioje teritorijoje suskaičiuotos galvos, išanalizuotas planas, visi judėjimai, sekamos ryšio priemonės, net mintys. Visa tai vyksta realiu laiku, visą parą, naudojant kompiuterius, operatorius, programinę ir techninę įrangą. Kiekvienas klavas turi gyventojus, darbuotojus, keliautojus ir svečius. Visi jie juda tam tikromis trajektorijomis teritorijoje, kurios suformuoja situacijų kaitos vaizdą, o šiose situacijose gali įvykti įvairūs išleistinių rėmų išeinantys įvykiai. Klave galima užsiimti buitimi, linksmintis, dirbti, būti prakeleiviu, tačiau tokios veikos kaip protestavimas, mitingavimas, piketavimas, įvairių grupių organizavimas – griežtai stebimas.

Kiekvienas klavas yra kontroliuojamas, renkama informacija, įvairūs duomenys. Tai daroma ir standartiniu būdu, užpildant visas teisėtas valstybės duomenų bazes, kurias sudaro visokie įvairios apskaitos ir statistikos reikmėms naudojami registrai. Taip pat yra specialios paskirties duomenų bazės, apie kurių kaupimą paprasti gyventojai nežino. Visi žino, kad bazėse yra turto apskaita, sveikatos kortelė, darbo stažas, mokesčiai. Tačiau gali nežinoti, kad pasiklausomi pokalbiai, sekamas internetas, kontroliuojamas draugų ir pažinčių ratas, verslas ir panašūs dalykai. Į šiuos registrus savanoriškai informacijos niekas neduoda. Virš stebėjimo bei sekimo yra analizės centras, kuriame dirba analitikai, ir kurie visus šiuos duomenis tvarko, daro išvadas ir teikia pasiūlymus sprendimų priėmėjams. Šie matydami bendrą situacijos vaizdą, naudodami lenteles, grafikus, schemas, priima sprendimus kaip tvarkytis vienoje ar kitoje situacijoje. Kai šitai būna nuspręsta, duodamos komandos poveikio vykdymo grupėms, kurios gali imtis įvairių priemonių, kad pašalintų užfiksuotas nepageidaujamas situacijas. Tie poveikiai gali būti teisiniai, tai gali būti neteisėtos juodosios psichologinės operacijos.

Pavyzdžiui, klave susiformuoja grupė, kuri nepatenkinta koku nors valdžios sprendimu. Jie nusprendžia imtis veiksmų, reikšti viešą protestą, organizuoti piketą ar mitingą. Ši situacija stebėjimo sistemos iš karto užfiksuojama, analizės centras išanalizuoja visus duomenis: kokie asmenys, kokie tikslai, kokios priemonės ir priima sprendimą panaudoti psichologinio spaudimo priemones. Aiškinasi nuodėmes, kuria psichologinius profilius, skleidžia reputaciją žeminančius gandus, organizuoja antiprotesto priemones, ir galiausiai pradeda grąsinti bylomis, diagnozių prisiuvimu, ir vienokiomis ar kitokiomis tiesioginėmis represijomis. Jeigu protestuotojai neatsitraukia, įjungiamas likimų traiškymo mechanizmas: keliamos bylos, išmetami iš darbo, išrašomas vilko bilietas ir lieka vienas kelias – emigruoti.

Visa teritorija padalinta į tokius vienetus, tik realybėje jie yra gerokai didesni, nes padarius juos per daug smulkius, reikia daug žmonių jų aptarnavimui. Iš tikro tų žmonių yra kiek nori, tereikia padaryti juos savo slaptais bendradarbiais ir priversti tarnauti. Čia, aišku, oficialioje registru sistemose dirba visi valstybės tarnautojai, visose valstybės institucijose. Tačiau yra ir labai didelė slapta struktūra, kuri dirba užsimaskavusi, niekam nerodo savo tikrų pareigų. Šį darbą labai palengvina šiuolaikinės technologijos, palydovinis sekimas, interneto filtravimo serveriai, kurie sudaro tarsi interneto antstatą, kiaurai peršviečiantį visus komercinius ir privačius serverius, nes jie turi būti atidaryti visokiems skenavimo ir paieškos robotams. Ką jau kalbėti apie asmeninius kompiuterius, kur prisidengiant visokiomis komercinėmis paslaugomis, sukuriamos landos, per kurias galima šniukštinti visą beveik kiekvieno kompiuterio turinį.

Šita klavų sistema jungiama į stambesnius vienetus, kurie vadinami sanklavais. Sanklavai yra tos teritorijos, kurios išsidėsčiusios atvirose zonose, nes yra kontroliuojamos iš tam tikrų kontrolės centrų, kurie jas kiaurai peršviečia. Uždaros zonos vadinamos antklavais, nes jos iš paprastų žemesnio lygio sanklavų nepasiekiamos. Antklavai turi griežtą kontrolės sistemą ir paprasti žmonės čia patekti ir rinkti informacijos negali. Antklavai išnaudojamą kontingentą užsiaugina patys ir iš klavų pasaulio žmonės čia nepatenka, tokios „karjeros“ būna labai retos. Jeigu taip atsitinka, yra iniciacijų sistema, taip pat teisinė prievolė saugoti visas, net pačias nešvariausias, paslaptis. Tačiau antklavai taip pat yra stebimi, tačiau jie stebimi iš išorės, kitų antklavų, kurie planetos sistemoje turi aukštesnį rangą ir kontroliuoja visus sau priklausančius žemesnio rango antklavus. Kodėl taip yra suprasti nesunku, nes uždaros zonos yra labiausiai dominančios vietos, nes čia sukeliauja visų visuomenės paslapčių ištakos ir daugelio nusikaltimų gijos. Jeigu nori kokiam nors klave iš tikro išaiškinti kokį nors negerai kvėpiančią įvykį, turi pirmų

judintojų ieškoti antklave, tačiau iš klavų pasaulio toks priėjimas neįmanomas. Vadinasi tikrą tiesą atskleisti gali tik kitas tokio pat galingumo arba galingesnis konkuruojantis antklavas, kuris turi visas technologines priemones pasiekti šiam tikslui.

Kiekvienas klavas kiaurą parą yra filmuojamas. Tam pasitelkiamos stebėjimo kameros, žvalgybiniai dronai, sekimo palydovai ir kitos priemonės. Miestuose filmuojami visi pagrindiniai žmonių susirinkimo centrai, pastatai ir jų teritorijos. Kiemai filmuojami iš specialių butų, kuriuose gyvena agentai, užsiimantys klavo kontrole. Taip pat informaciją renka žmonės, įstaigos, žinybos, kurios gali sekti ne tik išorinį judėjimą, bet ir įsibrauti į žmogaus mintis. Šita technologija klavų sistemoje yra pati pažangiausia ir ją čia naudoja vadinamosios „MK brigados“. Kol neturi įrodymų, toks persekiojamas žmogus vaizduojamas psichiniu ligoniu, skleidžiami gandai, kad jam vaidenasi, kad čia šizofreniniai balsai. Jeigu atsitinka taip, kad įrodymų gaunama arba jie sufabrikuojami, tada paskelbiama, kad tas žmogus psichiniu liginiu visą laiką apsimeitinėjo, kad būtų galima prisiūti bylą ir pasodinti į kalėjimą.

Yra dar vienas momentas, kurį reikia turėti omenyje. Klavų žvalgyba dažnai pasitelkia ezoterines priedangas savo darbe, kad nuslėptų, jog yra įvairių „paranormalių“ įvykių priežastis, nuo savęs nukreiptų į transcendentinį pasaulį, kur vis tiek nieko neįmanoma surasti. Taip agentūra gali suorganizuoti sinchronizaciją, norų ir svajonių išsipildymą, bausmę už kokias nors mintis ir veiksmus, vaizduojant, kad tai „karma“. Gali suorganizuoti nelaimę arba kokį nors saugomą žmogų gali nuo nelaimės išgelbėti, tai pateikiant kaip „apvaizdos“ įsikišimą. Kadangi klavus kontroliuojanti sistema disponuoja dideliu kiekiu slaptos ir privačios informacijos, gali naudoti įvairius psichologinio spaudimo, apgaulės ir vilionių spektaklius siekdami savo tikslų. Visam tam sistemos ezoterikai sukuria labai gražią ezoterinę priedangą. Iš tikro čia veikia

karine visuomenės kontrole ir persekiojimu užsiimanti sistema, kuri tarnauja valdžios uždaroms zonoms.

Neuronuose paslėpta vergovė

Žmogus visą savo „techninę įrangą“ turi šioje realybėje, todėl yra labai pažeidžiamas. Jeigu savęs nesaugo, rizikuoja patekti į technologinę, socialinę arba psichologinę vergovę. Kūnas pažeidžiamas tuo, kad jį labai nesunku apriboti, uždaryti išoriškai; taip pat galima sukelti skausmą ir skausmo baimę; galima įsibrauti į jo vidų, sukelti ligas, sutrikimus ir t.t.; įmanoma net panaudoti genetinį ginklą, su kuriuo valdomas organizmo sandaros patologinis kitimas. Žmogaus psichologinių funkcijų „techninė įranga“ taip pat tokia pati visa išorėje, visa surinkta smegenyse, sudarytose iš neuronų. Ši technologija pagrįsta tuo, kad yra vidinė neuronų hierarchija smegenyse, suskirstanti tinklus į vadovaujančius ir paklustančius. Vadovaujantys neuronai valdomi tam tikrais signalais, pavyzdžiui, žodžiais, kurie užgrobia vykdymo neuronus smegenų viduje, uždarydami juos į uždarą išorinę grandinę. Tai valdymas su semantinėmis haliucinacijomis. Kitas būdas yra pakeisti vadovaujančius neuronus dirbtiniais neuronais, t. y. elektrodais ir implantais, plėvelėmis ir plokštelėmis. Taip vykdančios neuronai irgi uždaromi į paklusimo „meta-struktūrą“.

Valdymas žodžiais jau praeitis etapas, nors savo vietą naujame pasaulyje išsaugojo. Jis buvo pakeistas implantų technologijomis, kurios veikia be sutrikimų ir reikalauja mažiau darbo, nes visą sistemą galima automatizuoti, atiduodant valdyti kompiuterizuotoms sistemoms ir dirbtiniam intelektui. Implantų technologijos veikia labai paprastai – per elektrodą į tinklą implantuojamas elektrinis sužadėjimas ir neuronas įvyk-

do darbą, kuriam jis skirtas. Natūraliai neuronus valdo išoriniai receptoriai arba sudėtingos vidinės tinklų schemas, tačiau suradus galutines grandines, kurios atiduoda galutinę komandą, kai šiuos neuronus pasiekia veiksmo potencialai, galima juos įstatyti į išoriškai valdomą technologinę meta-struktūrą ir užgrobti galutinę funkciją. Šitaip žmogus išgirsta haliucinaciją, pamato vaizdinį, pagalvoja mintį, ar atlieka judesį, kurie yra ne jo. Sąmoningas valdymas šitaip pakeičiamas technologiniu valdymu, su kuriuo galima užgrobti visą žmogaus gyvenimą. Atimama valia, reikalinga pasipriešinimui vergovei, atimami lavinimuisi reikalingi sugebėjimai. Juk smegenyse veikia dviejų tipų signalai – veiksmo potencialai ir stabdymo potencialai. Reikiamu metu įjungus stabdymo potencialus, sustabdoma funkcija.

Visa ši sistema žinoma, tačiau kadangi prie jos prijungti visi žmonės, tai ji apsaugoma nuo viešinimo ir nėra galimybių ją kriminalizuoti, nes „stogą daro“ visi valstybės organizacijos zombiai. Apsaugos sistema yra hierarchinė, nes žemesnės klasės psichotroniką valdo aukštesnė klasė, kuri turi visas socialinių efektorių pritaikymo priemones, t. y., tuos, kurie šią situaciją bando paviešinti, išstumia į socialinį užribį, kuriame gali paleisti visas susidorojimo programas. Ši nusikalstama sistema tokia efektyvi, kad joje neįmanoma atlikti net pačių elementariausių gynybos veiksmų – susirasti ir išsiimti implantus, panaudoti surinktą medžiagą teisme. Valdantis žodis būna „psichinis ligois“, o su technologine metastruktūra, su kuria valdomi neuronų tinklai, šiai „diagnozei“ paruošiamas pagrindas. Žmogus nevaldo nei savo elgesio, nei bendravimo ir tampa „neadekvačiu“. Dar blogiau kai iš išorinio kontrolės centro valdomi technoneuronai padaro nusikaltimą su pavergto žmogaus kūnu, nes tada žmogus atsiduria pačioje baisiausioje situacijoje, kuri žmogui įmanoma šioje tikrovėje. Žinoma, valdžiai pašalinti visus žmones nenaudinga, jie turi „dirbti“, tad valdymas apsiriboja kontrole, kad neiškryptų nuo sudarytos programos. Kai kam, ypač aukštesnėms klasėms, gali

daryti net teigiamą poveikį – išplėsti gabumus, – bet tik tam, kad galėtų daryti paskirtą darbą. Jeigu kyla poreikis priešintis prievartai, iš karto įjungiamos „slopinimo“ programos: užblokuojama valia ir pasipriešinimui reikalingi sugebėjimai.

Išorinė „techninė įranga“, iš neuronų tinklų sudarytos smegenys, neapsaugotos nuo poveikio technologijomis, todėl reikia imtis specialių apsaugojimo priemonių, nes kai į jas įsibrauna nusikaltėliai – nelieka jokių pasipriešinimo galimybių. Taip yra todėl, kad įsibrovimas kompleksinis ir valdo visas „pavoingas“ funkcijas – valią reikalingą tikslo pasiekimui, protą informacijos paviešinimui ir statusą, kad būtum „nepatikimas“ šaltinis. Tai yra uždaras ratas – nes nuslopunami arba su lobotomija išpjaujami valdymo neuronai, o užgrobtas neuronas vykdo tik tas komandas, kurias įdiegia implantas. Kol implantas per užvaldytą grandinę leidžia elektrines sroves, tol žmogaus kūnas arba protas vykdo to neuroono komandas, kurias galima perduoti į bet kokią smegenų vietą. Tai padaryti paprasta, nes visi procesai paskirsto neuronus į veikimo etapus. Tam tikri etapai yra pradiniai, o kiti galutiniai. Šitaip galima surinkti visų žmogaus funkcijų galutinių vykdymo etapų tinklus ir tose vietose pastatyti valdymo meta-struktūras, su kuriomis galima, naudojant kompiuterio programas, įjungti arba išjungti norimas funkcijas. Šitaip žmogus uždaromas į vidinį kalėjimą, nors iš išorės gali atrodyti, kad žmogus „laisvas“ ir kad į jo gyvenimą nėra įsibrovimo. Kalama mintis, kad visada „pats kaltas“.

Šitaip vakaruose vaizduojamas „laisvas“ pasaulis, nors iš tikro yra zombių vaidinamas spektaklis. Iš išorės pasižiūrėjus – žmonių niekas nekontroliuoja ir jie gali daryti ką nori. Bet esmė ta, kad „noriai“ valdomi su dirbtiniais neuronais, todėl jie visada tokie, kokių reikia valdžiai. Sukūrus tokią vidinės vergovės sistemą, išoriniai kalėjimai nereikalingi, tačiau tik todėl, kad visi žmonės yra vidiniuose kalėjimuose. Todėl galima „demokratija“, „laisvė“, „žmogaus teisės“. Koks žmo-

gus laikomas etalonu, nesunku suvokti patyrinėjus pramogų industriją, kuri nutaikyta ne į pačius intelektualiausius žmones, nes ji taip pat naudojama ne žmogaus stiprinimui, bet naikinimui. Tai gali nuteikti pesimistiškai, tačiau žiūrėjimas į pasaulį per rožinius akinius – taip pat nesustiprina. Sunkiausia išsivaduoti iš vergovės tada, kai nežinai, kad esi vergas. Ir netgi apakintas propagandos sieki šios būsenos kaip teigiamos, nes nesupranti, kad tai – kalėjimas.

Smegenų veikimo principas

Smegenų sistema iš biologinės pusės nėra vientisa, net jeigu kvantinio lauko lygmenyje ji yra vientisų lauko kontinuumų samplaika. Laukas dalinamas į vienodų tipų kvantus, kurie formuoja aukštesnes struktūras. Aukščiausia struktūra yra ląstelės, vadinamos neuronais. Smegenyse yra apie 100 milijardų neuronų ir 100-500 trilijonų sinapsių. Neuronas yra elektrinė sistema, o sinapsės valdo signalo plitimą ir elektrocheminio režimo įjungimą pagal tai, kokie neurono receptoriai įjungiami su neuro-mediatorių mechanizmais. Pats neuronas yra 4/1000 milimetro dydžio, o palyginimui atomo dydis yra 3/100 000 000 milimetro. Vadinasi atomas yra šimtą tūkstančių kartų mažesnis už ląstelę.

Smegenų sistemoje yra tokie lygiai: atomų, iš kurių sudarytos srovės, ir kurie skleidžia elektrinius ir magnetinius laukus (nes yra jonizuoti); molekulių, kurios valdo signalo perdavimą iš vieno neurono į kitą; ir ląstelių, kuri yra bazinis signalizavimo vienetas. Ši sistema elementari, tačiau daug sunkiau įvertinti, kurioje vietoje vyksta pagrindinis smegenų procesas – informacijos susiejimas ir atvaizdavimas vidiniame suvokime. Neuronai yra sensoriniai, kognityviniai, tarpiniai, ir motoriniai. Kiekvienas tipas turi posistemę, kuri nurodo signalo apdorojimo fazę. Surinkimo, analizės, suformavimo ir veikimo. Pavyzdžiui, kognityviniai neuronai surenka informaciją,

ją apdoroja, suformuoja reprezentaciją ir perduoda komandą vykdomiesiems neuronams. Įprasta manyti, kad neuronas savo funkciją atlieka tada, kai jis generuoja impulsą arba kai juo prateka elektros srovė. Srovę gali praleisti gretutiniai tinklai arba technologinis neuronas, taip kaip jau rašiau prieš tai. Atomai veikia neurono viduje, molekulės – tarp neuronų ir neuronų tinklai atlieka savo funkcijas visos centrinės nervų sistemos atžvilgiu. Su vidiniais prietaisais (nano-implantai) galima valdyti viduje esančius atomus, nes jie – kaip antenos, sąveikaujančios su fotonų lauku. Dar lengviau tokiu principu valdyti neuromediatorių molekules, kurios išskiriamos į sinapses ir elektrochemiškai įjungia arba išjungia neuronų grupes. Tam gali net neprireikti vidinių technologinių neuronų.

Žinome, kad fotonai sklinda labai dideliu greičiu ir reaguoja su LF ir QGF sistemomis. Tai reiškia kad jos gali fotonus sugerti arba juos išsklaidyti. Sugerti fotonai keičia kvantinių sistemų parametrus ir tai gali būti jų valdymo pagrindas. Esmė ta, kad $QGF \rightarrow FL$ struktūros yra elektrinio aktyvumo substratas. Q (kvarkai) ir L (leptonai) yra materijos kvantai, o G (gliuonai) ir F (fotonai) yra jėgos laukų kvantai. F (fotonai) yra elektrinio ir magnetinio lauko pagrindas, kurie dalyvauja arba informaciniuose procesuose, arba substancijos/būsenos kūrimo procesuose. Kitaip sakant, smegenyse reikia ieškoti dviejų struktūrų: informacijos apdorojimo ir reprezentacijos kūrimo. Informacija yra morfizmų perdavimas, kuris turi būti susijęs su tikrovės formomis; atvaizdavimas yra suvokimas kaip matymas arba supratimas. Potencialą kuria fotonai, o srovė yra materijos kvantų judėjimas. Ši sąveika vyksta iš dviejų pusių. Fotonai, kuria įtampos potencialus, o šie generuoja materijos kvantų sroves vidinėse neuronų struktūrose. Krūvių tankiai ir laukas labai svarbūs, nes rodo, kad neuronas veikia, vykdo savo funkciją. Jau sakiau, kad neuronai skirstomi pagal tai, kokiai funkcijos stadijai priklauso. Ir žinant šių neuronų vietas, galima tas fazes valdyti. Galima sužadinti pradinę fazę, nuo kurios funkcija prasideda arba

įjungiamo. Galutinę – kai duodama komanda funkcijos vykdymui. Taip pat tarpiniai paskirstomieji neuronai, kuriuos užblokavus galima sustabdyti funkciją ir t.t.

Psichotroninė technika nebūtinai valdo neurono vidų. Ji gali užgrobti ir sinapses. Reikia neužmiršti, kad molekulės sudarytos iš tų pačių atomų. Tai reiškia, kad tai tik į didesnę struktūrą sujungti Σ (QGF $\rightarrow$ FL) laukai. Vadinasi molekulės (t. y. neuromediatoriai) irgi veikia kaip antenos. Tai reiškia – reaguoja į poveikį, keičia savo parametrus ir dalyvauja sąveikoje su aplinka, ypač neuronų receptoriais sinapsėse. Koks pagrindinis neuromediatoriaus principas. Tai yra molekulė, išskiriama į sinapsę, iš kurios patenka į receptorių, kuriam tinka kaip raktas į spyną. Šis funkcijos atrakinimas vyksta ne atsitiktinio judėjimo ir pataikymo principu, bet neuronas iš sinapsės pats įtraukia molekulę veikiant elektrostatiniais laukams ir taip pat molekulę išstumia, nes receptorius negali likti visiems laikams „užkimštas“. Vienintelė jėga, kuri gali tai padaryti yra potencialiniai laukai. Kadangi molekulės ir receptoriai yra antenos, tai jas galima veikti su išoriniais elektromagnetiniais laukais. Galima netgi numanyti, kad skirtingos mediatorių molekulės turi savo specifines moduliavimo charakteristikas, tad galima naudoti tikslinio sužadavimo principą ir perjunginėti cheminius smegenų veikimo režimus. Tokia yra sinapsių psichotronika.

Kita vertus, per sinapses gali vykti ir natūralus neuronų valdymas, kai neuronai savaimė poliarizuojasi ir „valingai“ sujungus molekules-raktus su receptoriais per potencialinę sąveiką, įjungiamos neuronų tinklų funkcijos. Galima manyti, kad tokia sąveika įmanoma ir iš kitų tipų laukų, ne vien elektromagnetinio jėgos lauko, arba materijos lauko, kuris yra struktūrinis materialių smegenų vienetas. Gali kilti klausimas, kaip valdomi didesni plotai. Tai priklauso nuo charakteristikų hierarchijos. Skiriamoji geba turi būti keičiama nuo labai detalios iki

visumos. Šį principą kitur esu pavadinęs „holistine neuroreceptija“.

Matome, kad aprašytiems neuroreceptijos principams labai svarbus potencialinis laukas, kurio charakteristikas keičiant, galima valdyti tarpneuronines materijos sroves. Šios srovės yra morfizmų formavimo gnostiniuose laukuose pagrindas. Žinoma, kad yra srovė ir magnetinis arba elektrinis laukas, veikiantis abiem kryptimis. Tai leidžia daryti prielaidą, kad vienas psichotronikos principų yra moduluotas elektrinis smegenų aktyvumas.

Socialinis kalėjimas

Psichotroninis principas yra pagrindinė valstybės valdymo priemonė. Ji dažnai naudojama klasiniu principu, kai aukštesnė klasė turi savo agentūrą ir žemesnio rango žmones kontroliuoja tokiomis priemonėmis. Tai liečia išsilavinimą, konkuravimą darbo rinkoje; žemesnė klasė apribota nuo tokių galimybių naudojant neuronų kalėjimą, kuris neleidžia pakilti į aukštesnį lygmenį. Taip pat su tam tikrais žmonėmis susidorojama destruktivaus elgesio programavimu, tokiu kaip alkoholizmas, narkomanija, nusikalstamumas ir kitos elgesio patologijos. Tokiais atvejais tai jau yra tiesioginis naikinimas, panaudojant neuronų kalėjimo sistemą, kai ant jų uždedamas dirbtinis prietaisas, kuris išjungia natūralų, laisvą aktyvumą ir primeta tam tikrą valdžios nustatytą programą. Čia gali naudoti elektrodinius techno-neuronus arba nano-implantus, kurie įleidžiami į kraują ir, kaip vaistų molekulės, surenkami tam tikrose smegenų vietose ir veikia kaip antenos, priimančios išorinį signalą ir aplinkiniams neuronams perduodantys savo moduliavimo laukus.

Šitai ir gaunasi tėvų socialinė klasė – kaip kalėjimas, iš kurio išėiti į laisvę turi atrodyti neįmanoma. Todėl šitai naikinamos

ištisos kartos, kurios vargsta apribotoje būsenoje. Iš išorės, atrodo, niekas nevaldo, tačiau viduje – neuro-kalėjimas. Pasi-priešinimo neuronai išjungiami ir jo nelieka tūkstančiams metų į priekį. Priešintis nėra noro, nes nenatūrali tinklų hierarchija ši natūralų laisvės troškimą išjungia elektro-chemiškai. Kad negalėtų kelti savo lygio, įjungiami mokymosi slopinimo prietaisai ir žmogus net nesidomi tokiais dalykais. Jiems atrodo, kad jie patys galvoja: „O kam man to reikia?“, tačiau tai – implantuota nuostata.

Norint iš to išsilaivinti – būtinas anarchinis nusiteikimas, tačiau reikia gerai pasverti, kokią kryptį jis turi pasirinkti. Tai gali būti primityvinimo kryptis, kažkas panašaus į primityvistinį anarchizmą („arčiau gamtos“), bet galimas ir kitoks, proto neatsisakantis, anarchizmas. Jis yra toks, kuris neatsisako konkuruoti ir laimi tokiomis pat priemonėmis, kokias naudoja valstybės organizacija. Tai yra svarbu, nes *status quo* be valdžios neįmanomas, tad norint su šia nuostata keisti valdžią, galima tik tobulinimo arba prastinimo kryptis. Be abejo, yra ir dar vienas, humanistinis variantas, kuriantis „gerovės valstybę“, kurioje neuronų kalėjimas būtų uždraustas. Tačiau matome, kad valdžia, nors ir galėjo pasirinkti šį variantą, jo nepasirinko – tad nėra daugiau apie ką šnekėti.

Kokios gali būti banditų priemonės jau aišku: elektrodiniai techno-neuronai, nano-implantai ir spindulinės priemonės. Kaip jas nustatyti: turi būti ieškoma nenatūralaus dirbtinio elektromagnetinio lauko, kurį kelia nano-implantai arba elektrodai. Taip pat naudojami spinduliniai ekranai, kuriais žievėje sukeliama gradientai taip, kaip TV ekranas sukuria gradientus akies tinklainėje. Toliau reikia žiūrėti ar nėra kaukolės kaulo pažeidimų, nes jie dažniausiai būna dedant elektrodų gardele. Tai grėžimo, pjovimo žymės, kurios, aišku, užlipdomos su tam skirta mase, bet rentgeno arba tomografijos nuotraukose vis tiek matosi. Dideliems elektrodiniams implantams supleškinti reikia daug energijos, kuri pavojinga smegenims, tačiau jeigu į

smegenis prileista nano-implantų, tai jie svyla panaudojus žymiai mažiau energijos. Žinoma, patiems tai daryti nepatartina, reikia gero specialisto. Jeigu jų surasti neįmanoma, tada geriau palaukti geresnių laikų, nes žmonės prie šio darbo jau ne vienas dešimtmetis sunkiai dirba.

Didžiausia valstybės paslaptis

Šiuolaikinis pasaulis gali atrodyti chaotiškas, nenuspėjamas, žiaurus tiek politine, tiek ekonomine, tiek socialine prasme. Taip pat gali atrodyti, kad viso to paaiškinti neįmanoma, nes situacijas ir procesus valdo nežinomi, anonimiški, sunkiai identifikuojami faktoriai. Tačiau daug kas paaiškėja, kai supranti, koks yra slaptas jo komponentas. Pirmas yra „neuronuose paslėpta vergovė“, apie kurią jau rašiau ankstesniame skyrelyje ir, aišku, tie žmonės, kurių rankose atsidūrusi psichotroninė technika. Šie žmonės, valdydami visuomenę, nubodžiauti nelinkę, nes užsiėmę tarpusavio santykių aiškinimusi, konkurencija ir, be abejo, pramogomis. Natūralu, kad pramogų objektais tampa labiausiai pažeidžiami – tie žmonės, kurie neturi galimybių apsiginti. Didžiausia pramoga „aristokratams“ yra nusikaltimai, bet padaryti ne tiesiogiai, o per valdomas žmones – juos galima vadinti „zombiais“, „birobotais“ ar dar kaip nors – pavadinimas nesvarbus, svarbu tik tai, ką „aristokratai“ daro.

Psichotronikos mokslo pradininku galima vadinti italų mokslininką Galvani, kuris 1780 m. atrado, kad kiekvienas gyvas padaras, taip pat ir žmogus, valdomas biologinės kilmės elektriniais impulsais. Konkrečiai varlės kojas jis jungė prie elektrodų ir parodė, kad raumenys valdomi iš smegenų siunčiama elektros srove. Nuo jo ir prasidėjo suvokimas, kad šias elektrines sroves užvaldžius, galima užgrobti gyvą

organizmą. Šie tyrimai tęsėsi ir 19 – 20 amžiuje, kuriais buvo išaiškintas visas elektro-fiziologijos mechanizmas tiek smegenyse, tiek periferinėje nervų ir raumenų sistemoje. 20 amžiuje J. Delgado elektrodus ir implantus gyvūnams dėjo tiesiai į smegenis ir tyrinėjo užvaldymo galimybes. Pavyzdžiui, koridoje galėjo mygtuko paspaudimu sustabdyti puolantį bulių, kuriam į smegenis buvo implantuotas elektrodas. Didžiausią pagreitį, natūralu, gyvūnų ir žmonių kiborgizacija įgavo 20 a. antroje pusėje ir 21 a. pradžioje. Ir dabar jau turimos technologijos, kurios leidžia žmogų padaryti kompiuterio valdomu kiborgu. Šios technologijos yra pagrindinė valstybių valdymo priemonė, kuri leidžia vergais paversti „apačias“, susidoroti su kitaminčiais ir konkurentais, fabrikuoti nekaltiems žmonėms bylas ir net nebaudžiamai daryti nusikaltimus.

Ši knyga nėra mokslinė ir mokslškai mechanizmų aiškinti neketinu, bet pats principas yra elementarus. Kad tam nereikia fantastinių technologijų, įrodė jau Galvani arba Delgado (ir, aišku, visa kompanija kitų bendrininkų). Jie atrado, kad šis kūno valdymas pagrįstas paprasta elektra (srove). Smegenyse pastimuliuavus atitinkamus centrus, kyla sudėtingos motorinės reakcijos, veikiančios per valdomą smegenų elektrinį aktyvumą, kurioms žmogus pasipriešinti negali. Aišku, tai reiškia, kad „zombis“ neatsako už nusikaltėlių nusikaltimus ir nėra jokios jo kaltės. Tai, aišku, pagal paprastą teisinę logiką. Kiekvienas atsako tik už save, o technoneuronas yra iš išorės valdoma metastruktūra, kuri peržengia žmogaus valią. Norint valdyti žmogų, reikalinga psichotroninė sistema, kuri gali moduluoti elektrinį motorinės žievės aktyvumą. Pirminė motorinė žievė tiesiogiai žemėlapiiais sujungta su kūno raumenimis ir stimuliuojant šiuos neuronus, kurie sudaro vidinį smegenų homunkulą, galima tampyti raumenis. Aišku, siekiama sudėtingų motorinių reakcijų, kai veikia iš visa grupė raumenų ir atlieka sudėtingą veiksmą. Tačiau ir tai įmanoma, nes priešmotorinėje žievėje žemėlapių pavidalu išsaugotos sudėtingos motorinių reakcijų schemos. Tai yra, turima lipimo

laiptais schema, bėgimo schema, sudėtingų akrobatinių triukų schemos. Mąstymui iškėlus tikslą, išrinkus motorinę schemą, žmogų galima priversti atlikti sudėtingą veiksmą, apeinant jo valią. Taip žmogus paverčiamas vergu, kurį gali naudoti darbui arba pramogoms. Tokia dalia gali ištikti tiek moteris, tiek vyrus, tiek vaikus, kurie išnaudojami mafijos įvairiais tikslais. Dažnai psichopatiniais, sadistiškais ir iškrypėliškais.

Motorinis žmogaus aktyvumas nelabai sudėtingas ir ypatingai sudėtingo valdymo nereikalauja. Yra dvi pagrindinės reakcijos – skaidulos susitraukimas ir išsitiesimas. Šitaip, valdant iš skaidulų sudaryto raumens motorines galimybes, galima atlikti judesius – nuo paprasčiausių iki sudėtingiausių, kai koordinuoti veikia įvairios kūno raumenų grupės. Tačiau viskas atliekama šabloniškai ir dažniausiai nieko naujo smegenims išradinėti nereikia, nes viskas paruošta. Derinti galima tik susitraukimo amplitudę, jėgą, kampą. O tada paprastus judesius, tokius kaip rankos arba kojos pakėlimas ir nuleidimas, susieti į sudėtingesnes sekas. Natūralioje situacijoje žmogus tai daro pats, tačiau pavertus žmogų valdomu kiborgu, motorinę žievę moduliuoja kompiuterio programos, kurias valdo valstybės institucijos. Tokius kompiuterius, pavyzdžiui, turi spec. tarnybos, policija ir prokuratūra, kuri juos naudoja bylų fabrikavimui.

Kas yra šie žmonės, kokį gyvenimą jie gyvena? Pirmiausiai implantai dedami visiems nuteistiems nusikaltėliams, kad būtų galima kontroliuoti visą jų gyvenimą ir kai reikia – panaudoti nusikaltimams. Toliau šitaip kontroliuojami psichiniai ligoniniai, kurie irgi nėra visiškai laisvi žmonės, nors taip gali atrodyti, nes jų vergovė paslėpta neuronuose. Kita plati grupė yra darbininkų klasė, kuri nukenksminama tam, kad netrukdytų „aristokratams“ gyventi su savo pastangomis konkuruoti, užimti pelningas ar įtakingas vietas, kurios įsivaizduoja priklausos jų „dinastijoms“. Toliau gali būti spec. operacijų pareigūnai, kariai, kurių gyvybės vertė prilyginama nuliui, ir kad

žmogus su tuo susitaikytu, jis turi būti paverstas valdomu robotu. Dar viena kategorija yra pramogų pasaulyje išnaudojamos moterys, kurios verčiamos aptarnauti iškrypėlius su neuronuose paslėpta vergove. Tai psichopatų kasta svarbu, nes jos žino paslaptis ir gali bandyti skųstis. Kad būtų saugūs, jie naudoja kiborgizaciją.

Kaip pavyzdį imkime du atvejus, kai žmogus valdomas tik užgrobiančią motorinę žievę ir valią arba kai sunaikinamas visas laisvas kognityvinis procesas. Tai jau ne motorinė, bet kognityvinė psichotronika.

Psichotronikos pagrindinis taikinytis yra elektrinė smegenų veikla, kuri koduoja informaciją ir siunčia morfizmus dviem kryptimis: į kognityvinių efektorių sistemą ir motorinių efektorių sistemą. Pirmi valdo protą ir mąstymą, o antri – kūną. Ir šis valdymas pagrįstas moduliavimo principu – kiekvienas veiksmas arba aktas turi savo elektrinį kodą ir imituojant jį su išoriniu stimuliavimu, galima tikslingai sukelti norimą reakciją. Imant kaip pavyzdį išsigimėliškos psichotronikos triukus, galima smegenis užprogramuoti, kad žmogus, nesuprasdamas ką ir kodėl daro, su rankoje laikomu peiliu pradėtų badyti žmogų. Valdo judesį, kryptį, jėgą. Po to praneša apie 50 ar 150 dūrių, tik nepraneša kas iš tikro įvyko, kad vadinamasis „nusikaltėlis“ yra tik tikrų, smegenis užgrobusių nusikaltėlių zombis. Bet šiems nusikaltėliams stogą daro visa valstybė ir galų gale jie patys ir yra šie nusikaltėliai.

Dar niekingesnis būdas susidoroti su žmogumi yra nusikaltėliu padarant ne vykdant nusikaltimą, bet prisiūnant mafijos padarytus nusikaltimus atpirkimo ožiui. Toks žmogus taip pat būna zombis, bet poveikio kryptis būna į gnostinius efektorius: mąstymą, vaizduotę, šnekėjimą. Šitaip prokuratūra pavaizduoja, kad išaiškina iš smegenų informaciją ir naudoja teisme kaip kaltės įrodymą. Taip pat svarbus būna ir jau aprašytas motorinis zombinimas, nes svarbu, kad auka negalėtų teisme gintis,

blokuojant fizinius veiksmus, sustingdant žmogų arba „prisi-pažinimo“ fabrikavimui, kada žmogus priverčiamas tai pada-ryti, moduliuojant su kompiuteriu šnekos Broca smegenų cen-trą. Tokios bylos – „šimtaprocentinės“, nes žmogus, net su realiais implantais kaip įrodymais galvoje negali apsiginti, nes nusikaltėliams stogą daro visa valstybė, pradedant nuo vidu-rinės klasės agentūros.

Įeinantys signalai smegenyse sukuria montažą, tam tikrą gnostinę formą, tokią kaip vaizdinys, mintis ir pan. Tada im-tuvas šį montažą užfiksuoja ir ryšio kanalais perduoda į kom-piuterį, kuris signalą apdoroja ir rodo „įrodymus“. Čia svarbu nesupainioti kas yra išorinė ir objektyvi realybė, o kas yra tik galvoje. Juk čia galimybių daug daugiau negu vien televi-zorius ir filmavimas. Įrašo taip paprastai išimti neišeina, o dažnai net ir nebando, bet vietoj to moduliuoja fantazijų ekrano elektrinį aktyvumą ir patys į smegenis įrašo informa-ciją, kurią paskui su „imtuvu“ neva išima. Tad yra skirtumas, kai tik ieško ir kai patys moduliuoja, o paskui apsimesdami durneliais „suranda“. Tai irgi tobulas valstybės nusikaltimas, apsisaugoti nuo kurio visuomenė kol kas dar būdų nesu-galvojo. Tačiau šis momentas artėja ir prie to planetoje dirba didelė žmonių komanda. Psichotroniniai nusikaltimai turi būti uždrausti ir jie bus uždrausti. Tam reikia kelių dalykų: 1) turi būti paviešintos technologinės galimybės, 2) turi būti atiduotos įrodymų rinkimo technologijos, 3) ir svarbiausiai – gynybos priemonės. Šios priemonės yra brangios, nepaisant ko turi tapti prieinamos visiems. Pirmiausiai, svarbūs neretušuojantys nuotraukų skeneriai, kad būtų galima surasti bent primityvius implantus, toliau jautrūs detektoriai, kad galėtų nustatyti elektrinį ir elektromagnetinį aktyvumą skleidžiamą net nano-implantų.

Yra dar vienas būdas žmogų padaryti vergu, kuris nebūtinai turi būti koks nors „runkelis“. Iš tikrųjų, juk runkeliai niekam nerūpi, nes iš jų pavieniui mažai pelno. Pelną duoda tik didelė

masė. Daug labiau rūpi talentai ir genijai, kurie irgi daromi zombiais ir verčiami vergų sąlygomis dirbti mafijai. Tam yra gabumų valdymo psichotronika, kuri rankenėlės pasukimu įjungia ir išjungia sugebėjimus. Arba izoluoja tam tikrus centrus smegenyse, kurie tiesiogiai sąveikauja su kompiuteriu, o suvokimo centras nemato proto turinio. Šita vergovė taip pat paslėpta neuronuose, ir gali atrodyti, kad mokslininkai gyvena laisvų žmonių gyvenimą. Tačiau taip nėra – jie irgi dirba mafijai ir nedaro jokių karjerų valdžioje, nes to neleidžia technoneuronai – užsuktų gabumus ir pastangos tuo užsibaigtų.

Tokia tvarka vienoda visose valstybėse, nors vienos jų yra dominuojančios, o kitos – paklūsta. Šią sistemą šiuo metu bandoma išjudinti, tačiau ne tam, kad sugriautų vergovinę santvarką, bet todėl, kad ruošiamasi karui dėl didžiausio kąsnio, kuris yra visas Žemės rutulys. Valdžios geriau galėtų pagalvoti kaip karo išvengti, nes po šio karo – nugalėtojų nebus. Visi būsime pralaimėtojai.

Nulinės kartos psichotronika

Pakankamas mokslinių žinių lygis buvo pagrindinė sąlyga, kuri buvo būtina psichotroninių technologijų sukūrimui. Jos buvo atrastos tik 18-to šimtmečio antroje pusėje. Ši kryptis prasidėjo nuo žmogaus anatomijos ir fiziologijos supratimo, kuris buvo papildytas fizikos žiniomis, iš kurių svarbiausios buvo elektromagnetizmo teorija. Naujos teorijos padėjo prielaidas sukurti vadinamąsias nulinės kartos psichotronines priemones, kurios daugiausiai buvo tik teorinės žinios, taip pat kai kurie praktiniai eksperimentai, kurie buvo būtini siekiant suprasti kaip veikia žmogaus smegenys ir koks jų ryšys su sąmone.

1791 m. italas Luidžis Galvanis (1737-1798) publikavo traktatą „Komentaras apie elektros poveikį raumenų judesiams“. Jame aprašomas eksperimentas, kuriame su elektrostatine iškrova paveikus varlės kojų raumenis, jie pradeda judėti. Tai buvo primas žingsnis link žmogaus nervų ir raumenų sistemos elektrofiziologijos sukūrimo.

Galvanio darbą tęsė jo sūnėnas, G. Aldini (1762-1834), kuris naudodamas Voltos bateriją kartojo savo dėdės eksperimentus su įvairiais gyvūnais, o taip pat žmonėmis. Svarbiausias žingsnis buvo tai, kad šiuos eksperimentus jis perkėlė žmonėms, kuriuose sukėlė tokius pat efektus kaip ir gyvūnuose. Populiarindamas savo dėdės „gyvūnų elektros“ idėją, eksperimentus jis demonstruodavo viešose vietose, rodydamas kaip elektra „reanimuoja“ net nubaustus mirties bausme nusikaltėlius. Tai nebuvo tikras „reanimavimas“, bet prie raumenų ir nervų prijungus elektra, lavonai dėl raumenų spazmų pradėdavo judėti. Šios demonstracijos ir gyvūnų elektros tyrimai galėjo padaryti poveikį garsiam gotikiniam M. Shelley siaubo romanui „Frankenšteinas“ (1818).

1803 m. anglų kalba išleistoje knygoje „Naujausių galvanizmo atradimų aprašymas“ Aldini skelbia teiginius, kurie visi pagrįsti išvadomis, gautomis atlikus eksperimentus, kuriuose naudojama Voltos baterija generuoti nuolatinei elektros srovei:

Pirmas teiginys

Raumenų susitraukimai sukeliama organizme susidarančio skysčio, kuris perduodamas per nervus raumenims be metalų poveikio.

Antras teiginys

Eksperimentuose sukeliama galvanizmas atsiranda ne dėl bendro pobūdžio elektrinių reišk-

kinių, bet dėl gyvūnams būdingos elektros, kuri vaidina labai svarbų vaidmenį organizmo sandaroje.

Šeštas teiginys

Gyvūno organinėje mašinoje sužadintas galvanizmas veikia be jokio tarpininkaujančio elemento paprasčiausiai prijungiant nervus prie raumenų.

Knygos pabaigoje rašoma:

Remiantis aprašytais eksperimentais galima daryti išvadas:

Galvanizmas daro didelę įtaką nervų ir raumenų sistemoms ir veikia universaliai visame gyvūno organizme.

Galvanizmo kaip stimulatoriaus poveikis stipresnis už bet kokią mechaninį poveikį.

Galvanizmu tais laikais buvo įprasta vadinti nuolatinę elektros srovę, kurią gaudavo naudodami įvairias baterijas. Viena jų buvo neseniai tais laikais atrasta Voltos baterija (1800).

Gyvūnų elektros klausimas buvo tyrinėjamas visą 19 šimtmetį, prie to klausimo prisidėjo daug garsių to meto mokslininkų. Prie minėtų dar galima prijungti vokiečių Du Bois Reymond (1818-1896), kuris atrado nervų veiksmo potencialą ir gyvūnų elektriniams reiškiniams tirti pritaikė matavimo prietaisus, tokius kaip galvanometras, kuriam pagrindą padėjo Oerstedo atradimas, kad kompas rodyklė reaguoja į elektros srovę dėl jos kuriamo magnetinio lauko.

1848 m. pasirodė Reymondo „Gyvūnų elektrinių reiškinių tyrinėjimai“, kur jis aprašė eksperimentus analogiškus tiems, kuriuos atliko Galvanis ir Aldinis. Šitai pamažu buvo tiesiamas kelias supratimui kaip veikia žmogaus nervų sistema, o tai buvo būtina siekiant išmokyti jai daryti technologinį poveikį. Apie tokį poveikį rašė dar Aldini, kuris tikėjo, kad „galvanizmas“ gali turėti gydomąjį poveikį psichiniams ligoniams. Vedamas šio tikėjimo su Voltos baterija darė eksperimentus su žmonėmis ir bent keli atvejai, kaip jis teigia – buvo sėkmingi. Voltos baterijos elektrodus prijungdavo prie galvos ir paleisdavo per ją nuolatinę srovę. Tai buvo pirmieji elektrošoko eksperimentai.

Kita svarbi kryptis buvo elektrinių ir magnetinių reiškinių tyrinėjimas fizikoje. 1831 m. buvo atrastas Faradėjaus indukcijos dėsnis, pagal kurį kintamas magnetinis laukas elektrinėje grandinėje sukuria elektrovaros jėgą. 1873 metais Džeimsas Maksvelas (1831-1879) publikavo veikalą „Traktatas apie elektrą ir magnetizmą“, kur sujungė visas turimas elektromagnetizmo žinias ir suteikė joms matematinį pavidalą, kuris dabar žinomas kaip Maksvelo lygtys. Šiame traktate jis numatė elektromagnetinių bangų egzistavimą ir išklė hipotezę, kad šviesa yra elektromagnetinių bangų rūšis. Šią jo teoriją įrodė vokiečių Heinrichas Hercas (1857-1894), kuris 1888 metais pagamino pirmą anteną. 1894 G. Markoni pradėjo konstruoti savo bevielį telegrafą, o balsas pirmą kartą buvo perduotas 1900 metais.

Prie viso to dar reikėtų pridėti neuroninės smegenų sandaros atradimą ir supratimą, kad neuronai yra žmogaus psichikos substratas. Tada gauname visą psichotronikos pirmiems žingsniams reikalingą rinkinį. „Neuronų doktriną“ savo straipsnyje Santiago Ramon y Cajal publikavo 1888 metais, kuri buvo susieta su ankščiau atrastais nervų elektriniais procesais. Pagal šią teoriją, smegenys siunčia elektrinius signalus į nervus bei raumenis ir šie pradeda judėti arba jutimo organai siunčia

elektros pavidalu sensorinę informaciją ir ši suformuojama į juslinius vaizdinius. Tereikėjo vieno žingsnio iki minties, kad darant išorinį elektromagnetinį poveikį, šiuos procesus galima valdyti, o tai buvo psichotronikos mokslo prielaida.

Tačiau ši idėja viešai platinama nebuvo, o jeigu su „galvanizmu“ ir bandė daryti poveikį smegenims, tai tik turint tikslą gydyti įvairias nervų ir psichikos ligas. Todėl šis laikotarpis yra iki-psichotrininis arba 0 kartos psichotronika. Tačiau per visą 19 šimtmetį buvo sukurtos pagrindinės psichotronikos prielaidos, kurios išsivystė į aukštesnės kartos psichotronikos sistemas.

Psichotronikai galima priskirti įvairių efektų sąmonei sukėlimą: 1) elgesio valdymas, 2) informacijos perdavimas, 3) emocinis moduliavimas, 4) slopinimas ir pan. Akivaizdu, kad kai kuriems šiems pritaikymams reikėjo technologijų, kokių tada dar nebuvo. Pavyzdžiui, norint valdyti žmogų kaip biorobotą – reikalingos programuojamos kibernetinės mašinos, kitaip kompiuteriai. O iki jų išradimo tais laikais buvo toli. Tačiau daug paprasčiau buvo tiesiog perduoti į smegenis informaciją, nuslopinti žmogaus psichiką arba padaryti poveikį emocijoms. Tam jokių sudėtingų elektronikos priemonių nereikėjo.

Vienas iš dominančių klausimų buvo elektromagnetinės telepatijos galimybės. Nuo 1900 siųstuvais dideliu atstumu galėjo imtuvui perduoti audio informaciją. Tebuvo klausimas kaip paversti imtuvu žmogaus smegenis ir garsą perduoti tiesiai į sąmonę. Šiam tikslui buvo atliekami slapti eksperimentai nuo 1900 metų, nuo kurių prasideda tikra psichotronikos kūrimo istorija. Vienas iš jų buvo geresniu laidininku paversti smegenis, pridodant į jas gero laidininko grūdelių ir paveikti juos su moduluotu elektromagnetiniu spinduliu. Pagal Faradėjaus dėsnį šie metalo grūdeliai turi susižadinti ir perduoti susiža-

dinimą neuronams. Ši idėja vadinama receptoringe antena smegenyse.

Buvo daugybė eksperimentų, kuriuose mokslininkai taikė vis naujus atradimus įvairiose žmogaus ir gamtos mokslo srityse. Remiantis visomis šiomis žiniomis psichotronikos priemonės galima skirstyti į tokias kartas:

0 karta – iki 1900

1 karta – 1900-1925

2 karta 1925-1950

3 karta 1950-1975

4 karta 1975-2000

5 karta 2000-2025

Pilnos komplektacijos veikianti psichotronika turima nuo 3 kartos, vadinasi nuo 1950-1975 metų. Tai pirmą tikrą psichotroninių vergų sistema, pirmo modelio psichotronikai. Jų vaikai yra antro modelio psichotronikai, kurie buvo *upgreidinti* iki 4 kartos psichotroninių priemonių. Trečias modelis yra vaikų vaikai, kurie yra jauniausi trečio modelio psichotronikai. Aišku, žiūrint ne iš viršaus, ne iš prižiūrėtojų ir vergvaldžių, bet iš valdomos visuomenės perspektyvos, kurie prijungti prie kontrolės sistemos.

Šiame skyrelyje apžvelgiau 0 kartos psichotronikos prielaidas, kituose pamėginsiu apžvelgti tikrosios psichotronikos kūrimą nuo 1900 metų.

Pirmos kartos psichotronika (1900-1925)

Paaškinau, kad psichotroninės technikos vystymąsi galima suskirstyti į 6 kartas, kurių kiekviena apima 25 metų laikotarpį. Apie nulinę kartą jau rašiau – jos esmė yra elektrinės raumenų ir nervų sistemos veiklos principo atskleidimas, kuris buvo vadinamas gyvūnų „galvanizmu“. Šie tyrimai buvo pradėti 18 amžiaus pabaigoje ir vyko per visą 19 šimtmetį. Visas šis tyrimas buvo susijęs su tiesioginiais eksperimentais su gyvūnų ir žmonių organizmais, vyko net tariamosios „reanimacijos“ – viešos demonstracijos, rodant kaip elektra judina raumenis. Vėliau tyrimai persikėlė tiesiogiai į smegenis, kurias paveikus elektra taip pat buvo stebimos raumenų reakcijos. Iš to buvo padaryta išvada, kad smegenų ir raumenų veikimo principas pagrįstas elektriniais signalais. Visa tai truko iki 1900 metų ir galima sakyti, jog tai yra psichotronikos priešistorė, 0 karta.

Pirma karta apima 1900 – 1925 metus. Tas faktas, jog tai tik pati technologijos atsiradimo pradžia uždeda ant galimybių didelius apribojimus. Buvo žengiami patys pirmieji žingsniai, kurie iki užbaigto varianto turėjo nueiti ilgą kelią. Net galima apibrėžti, koks tas kelias turėjo būti, supratęs pagrindinius smegenų veiklos principus. Smegenų aktyvumo pagrindas yra neurono aktyvumas, kuris būtinas funkcijos įvykdymui. Atitinkamai konkreti funkcija yra susijusi su konkrečiais neuronais. Įprasta kalbėti apie smegenų funkcinės zonas, tačiau smulkinant šias, visos funkcijos skyla iki atskiro neurono lygio. Psichotronika turi du pagrindinius tikslus: nuskaityti informaciją iš smegenų ir informaciją į smegenis įrašyti. Vadinasi reikia iki neuroninio lygio mokėti iššifruoti funkcijas pagal neuronų aktyvumą, kuris yra stereotipiškas arba tą aktyvumą sužadinti generuojant stereotipiškas aktyvumo schemas. Šie paprasti principai apima visas psichotronikos galimybes.

Tam reikėjo atskleisti smegenų anatominę struktūrą ir fiziologiją. Kad smegenys sudarytos iš ląstelių įrodė Ramon y

Cajal 1888 metais. Jo tyrimą tęsė kiti ir naujas žingsnis buvo padarytas Korbiniano Brodmanno, kuris, tirdamas žmogaus smegenis, nustatė pagrindines zonas, kurios susijusios su ląstelinės sandaros ypatumais. Savo žemėlapius jis publikavo 1909 metais. Vėliau ši sandara buvo susieta su funkcinėmis zonomis. Iš viso Brodmannas išskyrė 52 zonas, tokias kaip pirminė motorinė žievė (4), pirminė regos žievė (17), Broca centras, susijęs su šneka (44). Prie viso to pridėjus anksčiau atrastą elektrinį neuronų aktyvumo principą išaiškėjo pagrindiniai žmogaus psichinio aktyvumo elementai, kuriuos buvo galima panaudoti technologiniam pritaikymui.

Funkcinis vienetas ir smegenų žemėlapis – svarbiausios dalys. Brodmannas išskyrė funkcijas į stambias zonas, tačiau visos šios zonos sudarytos iš atskirų neuronų, kurie visi turi savo vaidmenis tose funkcijose. Vadinasi, žemėlapij galima sudaryti iš pikselių, kurių vaidmenį atlieka vienas neuronas. Vertinama, kad smegenyse yra apie 90 milijardų neuronų. Tai reiškia, kad visas funkcijas galima išskaidyti į tiek pat taškų, šitaip gaunant maksimalų funkcinį tikslumą. Tai, aišku, tarp 1900 – 1925 metų – buvo ateities klausimas, tačiau pamatas buvo padėtas čia. Tereikėjo šiek tiek „fantazijos“, kad suvoktum šių padarytų atradimų galimybes.

Rašiau, kad pagrindinės psichotronikos funkcijos yra skaitymas ir rašymas. Skaitymui reikia užfiksuoti neurono aktyvumą ir susieti jį su funkcija, rašymui aktyvumą ir funkciją sužadinti. Bent jau pirmo klausimo pradžia buvo padaryta tada, kad buvo sukurta EEG technologija. EEG kitaip – elektroencefalograma, kuri davikliais registruoja smegenų elektrinį aktyvumą. Iš pradžių šis aktyvumas buvo registruojamas atvėrus kaukolę, tiesiai nuo smegenų paviršiaus. Pirmas tai atliko anglas Richard Caton 1875 metais. Šiuos savo eksperimentus jis darė su gyvūnais, skelbiama, kad žmonės nebuvo naudojami. Tačiau ne viskuo kas skelbiama galima tikėti. 1890 metais tokius pačius rezultatus kaip ir Caton paskelbė lenkas

Adolf Beck, kuris taip pat tyrinėjo smegenų elektrinį aktyvumą atidarius kaukolę. Esminis proveržis įvyko 1924 metais, kuriais vokietis Hans Berger atliko žmogaus EEG matavimus, elektrodus pridėdant ne prie atvirų smegenų, bet prie skalpo, kuriame taip pat dėl smegenų elektrinio aktyvumo atsiranda nedidelės srovės. Savo atradimą Berger pavošino 1929 metais, o patvirtintas buvo 1932 metais, anglų Adrian ir Mathews, Oksforde.

Sujungiant šį atradimą su tuo, ką paaiškinau, šitaip buvo padėtas pamatas skenuojamosios psichotronikos sukūrimui, populiariai kalbant – „minčių skaitymui“. Iš pradžių skiriamoji geba buvo nedidelė, nes buvo naudojamas vienas arba keli elektrodai/davikliai. Tačiau nesunku buvo suprasti, kaip skiriamąją gebą padidinti – reikėjo naudoti daugiau daviklių. Kiekvienas daviklis yra aktyvumo kanalas. Kuo daugiau kanalų, tuo tikslesnis funkcijos nuskaitymas; kanalų skaičių sulyginus su neuronų skaičiumi, gaunamas maksimaliai tikslus žemėlapis, kurį galima asocijuoti su informaciniu turiniu. „Minčių skaitymas“ turėjo tris pagrindinius etapus: a) aktyvumo žemėlapis, b) aktyvumo susiejimas su funkcija, c) funkcijos išvertimas į informacinį turinį. Pirmos EEG tokių galimybių neturėjo, nes buvo maža skiriamoji geba, tačiau tai leido žengti pirmus žingsnius šia atverta kryptimi. Kalbant apie pirmos kartos psichotroniką, kuri buvo tik teorinė, o pademonstruotas tiktai pats principas, tai buvo pagrindinis atradimas.

EEG veikimo principas paprastas: sužadinus neuronus atsiranda vietinės srovės. Tos srovės kyla tarp dendritų ir neurono kūno, kur atsiranda elektrinis dipolis. EEG daviklis registruoja didelio skaičiaus neuronų suminį aktyvumą. Pagal kreivės charakteristikas išskiriamos tokios EEG bangos: 1) delta – 0,1 – 3 Hz, 2) teta – 4 – 8 Hz, 3) alfa – 8 – 12 Hz, 4) beta – 12 – 30 Hz, 5) gama – > 30 Hz. Visos šios bangos sutampa su sąmonės aktyvumu ir budrumu. Taip pat galima užfiksuoti

įvairius artefaktus – kreivės pakitimus – susijusius su konkrečiomis smegenų funkcijomis, kurie vadinami sukeltaisiais potencialais. Kuo elektrodų tankis didesnis, tuo lengviau identifikuoti funkcijas. Maksimalus elektrodų tankis yra nuo 256 iki 512 elektrodų. Turint tiek kanalų galima gana tiksliai fiksuoti ryškiausias aktyvumo funkcijas, ne vien išvardintus 5 bangų tipus.

Tačiau akivaizdu, kad matuojant skalpo sroves, tiksliai neuronų išskirti neįmanoma. Todėl reikia judėti ten, nuo ko buvo pradėta – tiesioginio smegenų aktyvumo matavimo. Tokie tyrimai taip pat buvo daromi, dedant elektrodus tiesiai ant smegenų, bet čia buvo eksperimentai principo lygyje. Reikėjo labai daug „elektrodų“, taip pat elektrodų giliai smegenyse, kur prieiti nepažeidžiant sandaros buvo neįmanoma. Tad klausimas kaip pasiekti tą norimą 90 milijardo taškų tikslumą, kuris leistų pilnai matyti smegenis, jų aktyvumą, funkcijas ir informacinį turinį. Tam reikėjo nanotechnologijų atsiradimo, kurios koncepciniame lygmenyje buvo sukurtos tik 7 dešimtmetyje. Pirmą kartą terminą nanotechnologija panaudojo Norio Taniguchi 1974 metais, o išpopuliarino E. Drexler savo knygoje „Engines of Creation: The Coming Era of Nanotechnology“, išleistoje 1986 metais.

Kita problema – tada dar nebuvo kompiuterių, kuris būtinas didelio informacijos kiekio apdorojimui. Šiuolaikinio kompiuterio koncepciją sukūrė Alanas Tiuringas, savo 1936 metų straipsnyje „On Computable Numbers“. Jis pasiūlė prietaisą, kurį pavadino „universalia skaičiavimo mašina“. Tai padėjo pamatą šiuolaikinio kompiuterio sukūrimui. Dar vienas žingsnis buvo tranzistoriaus išradimas 1947 metais, ir integrinių mikroschemų technologijos sukūrimas, kurios buvo būtinos didelės galios kompiuteriams.

Užbėgdamas už akių galiu pasakyti, kaip turi atrodyti psichoninis EEG. Per kraują suleidžiamos nanodalelės, kurios

magnetiniais laukais surenkamos smegenyse. Šios prisitvirtina prie neurono membranos ir gali veikti kaip detektoriai renkantys informaciją arba kaip stimulatoriai sukeltys sužadimą. Taip galima smegenis nuskaityti ir įrašinėti į jas informaciją. Imkime minčių skaitymą: nanodalelė turi būti laidininkas, kuriame galima indukuoti sroves, taip pat jis turi turėti bevielio informacijos perdavimo sistemą. Visą tinklą galima skaidyti į tokias dalis: a) nanodalelės receptoriai, b) tarpinės nanodalelės, c) implantai siųstuvai, d) surinkimo antenos, e) informacijos apdorojimo kompiuteriai. Kadangi informacinis turinys priklauso tik nuo lokalizacijos, tose vietose „pasėjus“ nanodalelių, galima neuronų tikslumu sekti aktyvumą, jį paversti į funkcijas, o funkcijas į informacinį turinį, nes neuronų aktyvumas su turiniu atitinka vienas prie vieno. Kompiuteryje atidaromas langas kuris rodo regos žievės vaizdą, klausos žievės garsą, kognityvinės žievės mintis, vaizduotės vaizdinius, atmintį ir emocines būsenas. Šitaip kontroliuojamas visas žmogaus vidus, taip pat galima moduluoti grįžtamuoju ryšiu.

Taip sukuriama technologija, leidžianti žmogų paversti valdomu biorobotu.

